

ΙΛΙΣΟΣ

ΕΡΕΥΝΑ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ-ΤΕΧΝΗ

ΕΤΟΣ 38οv

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1993

ΤΕΥΧΟΣ 213

213

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΟΥ «ΙΛΙΣΟΥ»

Ὁ «ΙΛΙΣΟΣ» προσπαθεῖ νά βελτιώνει τὴν ὕλη του, σὲ τρόπο ὥστε νά γίνεται γιὰ ὅλους μας ἓνα ἀληθινὸ πνευματικὸ βοήθημα.

Σὰς γνωρίζουμε ὅτι ὁ «ΙΛΙΣΟΣ» δυσκολεύεται νά καλύψει τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτυπώσεώς του. Ὑπάρχει πρόβλημα.

Δέν βλέπουμε ἄλλη λύση ἀπὸ ἐκείνη πού νά αὐξάνοντο οἱ συνδρομητές του. Πολλοὶ συνάνθρωποὶ μας, θὰ ζητοῦσαν ἓνα τέτοιο περιοδικό. Συστήσατέ το. Θὰ εἶναι γιὰ σὰς ἓνα ἔργο ἀλληλεγγύης καὶ ἀγάπης πρὸς αὐτοὺς. Μία προσφορά πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας, εἶναι προσφορά πρὸς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας.

Ἄς προσπαθήσουμε νά διατηρήσουμε τὸ πνευματικὸ αὐτὸ περιοδικό τῆς ἐλευθέρης σκέψης.

Ἐγγράψατε ἓνα συνδρομητὴ. Θὰ βοηθήσετε τὸν «ΙΛΙΣΟ» νά διατηρηθεῖ. Νά εἶναι ἓνα φῶς στὴ σκοτεινὴ ἐποχὴ πού ζοῦμε.

Παρακαλοῦμε μὴν καθυστερεῖτε τὴ συνδρομὴ σας.

Γραφεῖα τοῦ «ΙΛΙΣΟΥ».

Βουκουρεστίου 25, α' ὄροφος

Κάθε ἡμέρα ἀνοικτὰ 10.30-13.00

ἐκτὸς Σαββάτου καὶ Κυριακῆς

Τηλέφωνο: 3620.702

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΧΕΙΜΑΡΛΗΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΣΚΕΨΕΩΣ
Βουκουρστανίου 25 Κωδ. Γραμ. 106.71, Αθήναι Γραμ. 362.0702

Ιδρυτής: ΚΩΣΤΗΣ ΜΙΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ιδιοκτήσιαι: Θεολογική Επιτροπή εν Έξωτοι

Εκδότης: Λαοφιλής Παιρ. Αντζίκι

Συντακτική Επιτροπή: Π. Χυγιάσιου, Π. Παπασιώτης

Έτος 38ον • Οκτώμηρος – Νοεμβρίου – Δεκεμβρίου 1993 • Τεύχος 213

Ο ΥΠΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΖΕΥΣ ΣΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΟΥ ΠΑΝ. Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ

ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΤΕ, έξι με ασχολήθηκε και αποδείξει, η Έλληνική Μυθολογία αποτελεί τη συμβολική Θεολογία των Αρχαίων Μυστηρίων. Κατόπιν τούτου σήμερα θα σας παρουσιάσω τον έσω-τερικό συμβολισμό του Υπατού των Θεών Διός.

Όπως γνωρίζουμε, υπεράνω του ανθρώπινου κόσμου δρᾷ αόρατος πνευματικός κόσμος, ὁ κόσμος τῶν ἀθανάτων ψυχῶν, πνεύματα τὰ ὁποῖα συνεπλήρωσαν τὸν μεταμορφωτικὸ κύκλο τῆς ἐξελίξεως τῶν δια μέσου τῶν ὑλικῶν ὀργανισμῶν καὶ ἀπέκτησαν τὴν ἰκανότητα νὰ ἀνέλθωιν σὲ ἀνώτερες βαθμίδες ἐνεργείας ἢ ἄλλως φωτός, στὶς ὁποῖες διαγοῦν ζωὴ καθαρῶς πνευματικῆ.

Τὰ πνεύματα, τὰ συγκροτοῦντα τὸν ἐλεύθερον πνευματικὸν κόσμον, ὑπῆρξαν ψυχές, ὅπως καὶ οἱ δικές μας, ἐξελίχθησαν κανονικῶς, σύμφωνα με τοὺς ἐξελικτικούς νόμους καὶ κατέκτησαν τὴν ἐλεύθερη πνευματικὴ ζωὴ ἀφοῦ ἐξεδήλωσαν βιωματικά τοὺς νόμους τῆς δικαιοσύνης τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀγάπης. Οἱ ἐκδηλωθεῖσες αὐτὲς πνευματικὲς δυνάμεις ἐπέτρεψαν στὶς ψυχές, μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ ἀνωτέρου πνευματικοῦ κόσμου νὰ ἀποκτήσουν ἀθάνατο ἐνεργητικὸ μέσο – πνευματικὸ ὄργανισμό καὶ νὰ ἀνέλθουν στὴν ἀθάνατη αἰώνια ζωὴ ὅπου ἀνελίσσονται ἐλευθέρως ἐκδηλώνουσες νέες ὑπέρτερες δυνάμεις, εἰς τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων, βοηθοῦμενες ὑπὸ τῶν ἀνωτέρας κλίμακας τοιούτων, κατὰ τὴν σχέσιν διδασκάλου καὶ μαθητοῦ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ καθολικοῦ φυσικοῦ καὶ πνευματικοῦ νόμου τῆς Ἀλληλεγγύης.

Ὁ αὐτὸς νόμος τῆς Ἀλληλεγγύης, ὑποχρεώνει κάθε ἄνθρωπο καὶ περισσότερο τὸν πνευματικῶς προηγμένον, νὰ βοηθᾷ τοὺς ὁμοίους του, νὰ βελτιώνουν τὴν ἠθικὴ καὶ διανοητικὴ τους κατάστασιν καὶ νὰ ἀποκτοῦν εἰνοϊκοὺς ὄρους κοινωνικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς, ὥστε νὰ γίνεταί ἀπρόσκοπτα καὶ ἐλεύθερα ἡ ἐκδήλωσις τῶν ἐσωτερικῶν ψυχικῶν τους δυνάμεων. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ ἄνθρωποι ὄχι μόνο δὲν ἐφαρμόζουν τὸν νόμο τῆς Ἀλληλεγγύης, ἀλλὰ ἀντιθέτως ἀντιστρατεύονται αὐτὸν, μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ υποβάλλονται σὲ δοκιμασίες καὶ πόνους γιὰ νὰ συναισθανθοῦν τίς ὑποχρεώσεις τους ἀπέναντι τῆς θείας φύσεως καὶ τῶν ἀδελφῶν τῶν ψυχῶν.

Ὁ νόμος τῆς Ἀλληλεγγύης εἶναι τόσον σημαντικὸς διὰ τοὺς μύστας, ὥστε κατοχυρώνεται δι' ἐπισημῶν ὀρκῶν – διαβεβαιώσεων κατὰ τὴν εἰσδοχὴν τῶν εἰς τὰ Ἀρχαῖα Μυστήρια, ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς τῶν.

Ἡ πνευματικὴ Ἱεραρχία συγκρατεῖ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀρμονίαν τοῦ πνευματικοῦ κόσμου καὶ εἶναι ἡ κλίμακα διὰ τῆς ὁποίας οἱ ψυχές ἀνέρχονται τὶς πνευματικὲς βαθμίδες καὶ τὰ ἰσχυρότερα-φωτεινότερα πνεύματα χορηγοῦν πρὸς τὰ ἀσθενέστερα, τὰ μέσα νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰς δυνάμεις τῶν καὶ ν' ἀνέλθουν σὲ ὑψηλότερα ἐπίπεδα, ἀναλόγως τῆς δυναμικότητός τους. Οἱ θεῖες αὐτὲς προσωπικότητες κατέχουν τὴν ὑπέρτατη ἐξουσία, διότι κυριάρχησαν ἐπὶ τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως καὶ τῶν ἐπιρροῶν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ δυνάμεις τούτων, διευθύνουν τοὺς κόσμους καὶ διευθετοῦν τὰς ἐξελικτικὰς γραμμάς τῶν ψυχῶν, παρέχουσες βοηθίας, διὰ τὴν ἀνοδὸν τους σὲ ἀνώτερες πνευματικὲς καταστάσεις.

Ἡ μεγαλιτέρα προσωπικότητα, ἡ κατέχουσα τὴν ἀνώτατη πνευματικὴ δυνάμη εἶναι, γιὰ τὴν ἀρχαιοελληνικὴν μας παράδοσιν, ἡ φέρουσα τὸ μέγα καὶ θεῖον ὄνομα ΖΕΥΣ, ἡ ὁποία αὐτοδικαίως κα-

τέλεψε την υπέρτατη αρχή και έχει ως νόμους της, τη θεία Σοφία, την παντοδύναμη Ισχύ και το απαράμιλλον Καλλός, πρό των οποίων, άθνατοι και θνητοί υλοτάσσονται, αναγνωρίζοντας την κυριαρχία του.

Ο Ζεύς είναι ο Μέγιστος, ο Ενδόξοτερος, ο Κριτατότατος και Μεγαλοδωρεπέστατος του συμβολικού δωδεκαθέου. Κυριαρχός επ' όλων των άθνατων και ανθρώπων, έν μισθ πνευματικού μεγαλείου, των Χαρίτων και Μυστών του Πνευματικού Οσμίου.

Στην ανθρώπινη αντίληψη ο Θεός είναι απροσπέλαστος. Νοείται ως η δημιουργική του παντός δύναμη και πιστεύεται ο Θεός ως Μέγας Δημιουργός του Σμπαντος.

Οι μνηνημενοι όμως εις τας αληθείας τής φισσεως και των μυστηριων τής, διακρινουν τη Θεότητα από την έννοια τής δημιουργικής δυναμεις, από την Θεότητα από την έννοια Θεός-Πνεύμα. Το Σμπαν με τους άπειρους κόσμους και τα θηματα του, εδημιουργήθη από των ιδίων τής φισσεως ουσιών και χειτουργεί δυναμει των νόμων τους οποίους κατα θεαν επιταχην αυτες εκδηλώσαν.

Ο Θεός πνεύμα είναι το κορυφαίο τής δημιουργίας, το υπέρτατο δημιουργημά τής φυσικης, η εναντιότητα η εξελιχθείσα δυναμει του Θεού Δημιουργού και των φυσικών νόμων και καταστασα φώς και Σοφία, η οποία ως εναντιότητα δύναμη, κυριαρχεί επί των φυσικών δυναμειων.

Κατα την αρχαιμ συμβολική παρδούση, τέταται μιστη συνεζούση, ακτινοβόλοισι φώς και Σοφία, καταστή ο Θεός / Δις, ο οποίος κυριαρχεί επί των δυναμειων τής φισσεως και είναι ο Θεός Νους, ο ριθμιζών και ρυθμιπόν τους πνευματικούς κόσμους. Οι αρχαιοι μιστη πολλakis λαμβανουσιν το όνομα του Θεού Δις, για να εκφωρσούν την ενεργητική και πλάστική δύναμη τής φισσεως, όταν ο Αίσχυλος λέγει: «Δις εστιν ο αθήρ, Ζεύς δε Εή, Ζεύς δ' ουρανος» τοίτο έννοεί. Εμεις όμως πρέπει να διακρινουμε, εν Θεο Δις, από αυτή την έννοια, από του Οσμίου Δις, των αρχαιοι των Ουρανων, τον υπέρτατον Θεόν Δημιουργόν.

Πρέπει δε να γνωρίζουμε, ότι η χρησιμοποίηση του ονόματος του Δις προς έκφωρση τής δημιουργικής ουσιας, τής συνεζούς, δεν γινεται τυχαία, παρὰ των αρχαιων μιστων, διότι αυτοι γνωρίζαν, ότι ο Μέγας και παντοδύναμος ιστός Θεός, καταθίνει προς τους κόσμους του άπειρου τη δύναμη και ενεργητικότητα τής συνεζούς ουσιας, η οποία έχει τη μεγαλύτερη εκδηλώση της, εις μὲν το φυσικό κόσμο το φώς, εις δὲ τον ψυχικό τον Νούν.

Κατα τούτο και ο Θεός - Πνεύμα είναι δημιουργός όχι μόνο τής φυσικής τάξεως και αρμονιας, η οποία θεμελιώνεται από τους αμε-

τάβλητους νόμους τῶν δημιουργικῶν οὐσιῶν, ἀλλά κυρίως τῆς ἠθικῆς τάξεως καὶ τῆς ἁρμονίας τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, τὴν ὁποία θεμελίωσε διὰ νόμων πνευματικῶν ρυθμιζόντων, σύμφωνα με τοὺς φυσικούς, τὰς ἀνελικτικὰς τροχιάς τῶν ψυχῶν, μέχρι τῆς δημιουργίας τοῦ πνευματικοῦ τῶν ὀργανισμοῦ καὶ τῆς ἀποκτήσεως τῆς συνειδήσεως ὑπ' αὐτῶν τοῦ ἀνωτέρου πνευματικοῦ κόσμου.

Ὁ Μέγας Θεὸς Ζεὺς, σύμφωνα με τὴν ἀρχαιοελληνικὴ μυστηριακὴ παράδοση, εἶναι ὁ θεμελιωτὴς τοῦ Πνευματικοῦ Ὀλύμπου, τῆς ἀνωτάτης πνευματικῆς ἀρχῆς, ἡ ὁποία ἔθεσε τάξην καὶ ἁρμονίαν (μετὰ τὴν Τιτανομαχίαν) καὶ στέκεται ὡς ὑπέρτατος ρυθμιστὴς καὶ κυρίαρχος, τῶν ἀνθρωπίνων καὶ πνευματικῶν κοινωνιῶν. Ἡ Τιτανομαχία δὲν ἦτο παρά ἓνα φαινόμενο διαχωρισμοῦ τῶν δυνάμεων τοῦ φωτός, ἀπὸ τὰς δυνάμεις τοῦ σκότους καὶ ἡ ἀποκατάστασις τοῦ παγκοσμίου ρυθμοῦ – τῆς τάξεως.

Στὴν πνευματικὴ φύσιν, αὕτη ἡ πάλη διεξάγεται μεταξύ τῶν πνευμάτων τοῦ φωτός, τὰ ὁποῖα συνδέονται (πρέπει νὰ συνδέονται) ἁρμονικῶς, πρὸς τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ ἐξυπηρετοῦν αὐτοὺς καὶ τῶν πνευμάτων τοῦ σκότους, τὰ ὁποῖα ἄρνοῦνται νὰ συμμορφωθοῦν, πρὸς τοὺς φυσικούς καὶ πνευματικούς νόμους καὶ ἀντιστρατεύονται αὐτοῖς. Τοῦτο παραδέχονται καὶ ὅλες οἱ θρησκείαι οἱ ὁποῖες δίδουν ὅμοια ὀνόματα στὰ Πνεύματα τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκότους.

Ἡ Ἑλληνικὴ παράδοση, διὰ τῆς Τιτανομαχίας, μᾶς ἀφήκε μεγαλοπρεπὴ τὴν εἰκόνα, τοῦ ὑπερκόσμου μεγαλειώδους ἀγῶνος, τῶν πνευμάτων τοῦ φωτός, τὰ ὁποῖα εἶναι οἱ Ὀλύμπιοι Θεοί, πρὸς τὰ πνεύματα τοῦ σκότους τὰ ὁποῖα ἦσαν οἱ Τιτάνες, τοὺς ὁποῖους κατεκρήμνισαν καὶ ἐδέσμευσαν εἰς τὸν σκοτεινὸν τάρταρον καὶ ἀπολύτρωσαν τὸ πνεῦμα τῆς Γῆς, ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς Τυραννίας.

Ὁ μέγας νικητὴς τοῦ ἀγῶνος τούτου καὶ συγχρόνως λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, εἶναι ὁ Θεὸς ΖΕΥΣ, ὁ ὁποῖος κατέλαβε τὴν ὑπέρτατην ἀρχήν, καταστάς ὁ κύριος τοῦ Οὐρανοῦ, ἀρχὼν καὶ ρυθμιστὴς τοῦ πνευματικοῦ κόσμου.

Κατ' ἐξοχὴν Θεὸς τῆς δικαιοσύνης, υποβάλλει αὐτὴν στὶς πνευματικὰς καὶ ἀνθρώπινες κοινωνίας διότι Αὐτὸς εἶναι ὁ πάνσοφος ΝΟΥΣ, ὁ γνωρίζων καὶ ἐπιβλέπων τὰ πάντα.

Κύριος τοῦ νόμου τῆς ἐλευθερίας, δωρεὶ στὶς ἀγνές καὶ δίκαιες ψυχὰς, τῇ θεῖα χάρι τῆς ἀπολυτρώσεως ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ Ἄδου καὶ εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς Σωτήρας καὶ λυτρωτὴς τῶν ψυχῶν. Ὅπως ὁ Ἥλιος δίδει τὰ στοιχεῖα τῆς Ὀργανώσεως, τῶν ζωικῶν μορφῶν καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχε ζωὴ χωρὶς τὸ Ἡλιακὸ Φῶς, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς ΖΕΥΣ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Ἥλιος τοῦ Πνεύματος, δίδει τὰ στοι-

χία της οργανώσεως, της αθάνατης πνευματικής μορφής και για τουτό καλείται και είναι πραγματι «Πατήρ Θεών και ανθρώπων».

Αλλά για να τιχούν του θείου όφους της αθανασίας οι ψυχές, πρέπει να γίνουν ηρωικές και όπως ο Θεός ΖΕΥΣ είναι ο μέγας ήρωας, νικητής επί των δυνάμεων του σκοτούς και ελευθερωτής του πνεύματος, έτσι και ο άνθρωπος, για ν' αποκτήσει το δικαίωμα της ελευθερίας, πρέπει να κυταστή στον κύκλο της όρασεως του ηρώας και να εξυφάνισει τις αδυναμίες και τα παθή, που τον κριτούν δέσμιο, στο σκοτεινό περιβάλλον του Άδη, προσαρμόζοντας τα αισθηματιά του και τη συμπεριφορά του, προς τους νόμους της αιώνιας πνευματικής ζωής.

Ο άνθρωπος, σ' αυτόν τον αγώνα του, δεν είναι μονός, αλλά έρχεται σε βοήθειά του, ο σκοτεινός ο φωτεινός πνευματικός κόσμος, για να εξέλθει νικητής. Αρκεί να κινηθείνα βήμα προς αυτόν, αυτός κινει έκαιονταπλασιαστικά, να αισθωνοί για την προστασία του.

Ο ηρωϊσμός και η νίκη αυτού, είναι θεια πνοή, την οποία εκπέμπει με ακτινές φωτός του, ο Άρχων του Πνευματικού Ολύμπου, ο Θεός ΖΕΥΣ, προς τις μαχομενές και το σκοτούς ψυχές, για να τις ένισχυσει.

Γι' αυτό και η Ελληνική παράδοση παρουσιάζει όλους τους Ήρωες, ως τέκνα του Θεού ΔΙΟΣ, ο οποίος τους έδωκε το δικαίωμα, ν' ανεχθούν εις τα Ολύμπια όφματα, μεταξύ των αθαναιών, αφού απέκτησαν την δύναμιν, να ένιρμονισθούν προς τον παγκόσμιο ρυθμό, όπου βασίλευει το ανεσπερο φώς της θεικής Μυσταγωγίας.

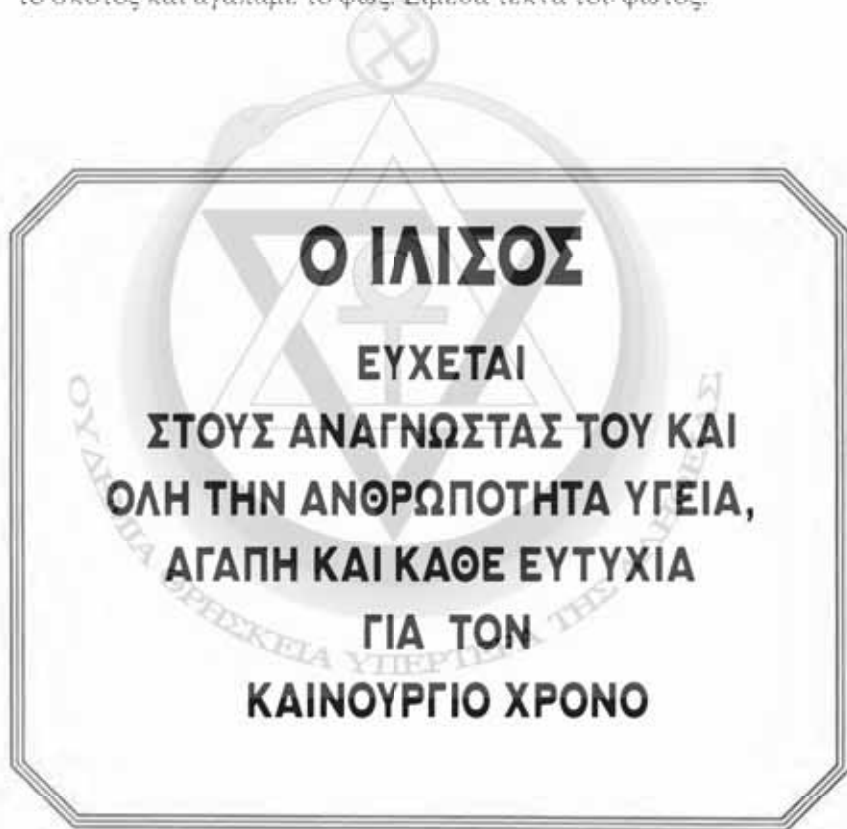
Βλεπετε αγαπητοί μου πόσο χρειαφι πνευματικό κριβετή Ελληνική παράδοση, η Ελληνική μυθολογία και ο συμβολισμός της, την οποία πρέπει να υπερασπιζομεθα και να προστατευοίμε από κάθε διαστρεβλώση και κακοποίηση της έρμηνείας της, προσεχοντας ιδιαίτερος τις αρχαιοελληνικές πηγές και όχι τις έσκεμενές και σκοπμαές ή χιδαίες των διαφόρων ζένων, που διαστρεφουν κάθε τι το προερχομενο από το αρχαιο Ελληνικό πνεύμα, την αρχια Σοφία, τα ψήγματα χρυσού και τους αδαμαντες της αρχαιας Ελληνικής παράδοσης και φιλοσοφίας.

Όσους δεν ικανοποίησαν και δεν ικανοποιούν αυτές οι πηγές της γλώσσας και σοφίας των Θεών, άς σκερθούν και άς έλέγξουν την πορεία και την αποστολή τους, ως πραγματικόν ΕΛΛΗΝΩΝ, άν μπορέσουν να διαπιστώσουν και διακρίνουν, ότι η ΕΛΛΑΣ είναι το μοναδικό φώς στον πλανήτη ΓΗ.

Εν όνοματι όλων αυτών των βαθυτάτων αληθειών και συμβολισμών καλούμεθα να ένιρμονισθοίμε με τον παγκόσμιο ρυθμό με

μοναδικά προσόντα, άγνή καρδιά, καθαρή ψυχή και φωτεινή διά-
νοια, αποβάλλοντας όλες τις αδυναμίες μας – τὰ πάθη μας, σε μία
τιτανομαχία μεταξύ του φωτεινού και σκοτεινού έαυτού μας, που
αυτά τὰ πάθη δεσμεύουν τὸ πνεύμα μας, εἰς τὰ χαμηλά επίπεδα τῆς
γῆινης ζωῆς, περιορίζοντάς το και ἔμποδίζοντάς το, νά αναπτύξει
μεγάλα αἰσθήματα, ὑψηλές ιδέες, που ὅταν ἐκδηλωθοῦν ἀπό τὴν
άνθρωπινη ψυχή, τότε αὐτή προσεγγίζει πρὸς τὸν κόσμο τῶν ἐλευ-
θέρων πνευμάτων.

Πρέπει ἐνώπιον τοῦ ΔΙΟΣ τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως, ὡς συμ-
βόλου τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Σοφίας και Ἄρχοντα τοῦ θείου ἀνε-
σπέρου φωτός νά δείχνουμε μέ κάθε πράξη μας, ὅτι ἀποστρεφόμεθα
τὸ σκότος και ἀγαπάμε τὸ φῶς. Εἴμεθα τέκνα τοῦ φωτός.

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ

ΕΚΚΕΡΜΑΝ ΜΕ ΤΟΝ ΓΚΑΙΤΕ

Τ.Ρ. ECKERMANN, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΝΙΚΟΥ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ, ΑΘΗΝΑ 1913

Οί Φιλοσοφικοί Στοχασμοί του μεγάλου ποιητή

Αυθολογήσει Χ. ΜΗΠΑΡΑΚΛΗ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΟΛΟΓΟ του μεταφραστή Ν. Καζαντζάκη:

Πάντοτε με κάποια κίρωνα και περιφρόνηση αντικρίζει κανείς το όνομα του Έκκερμαν δίπλα στο όνομα του Γκαίτε. Και όμως όταν βαθύτερα προσεξώμε, θα αισθανθούμε ενγνωμοσύνη στον άνθρωπο αυτόν, που έννεμι χρόνια έμεινε με τον Γκαίτε και μαζέυε όσες σκέψεις και όσες χειρωνακίες μπορούσε από τον Όλλυμπιο γέρο, που ώρμιος για, σοφός, γαιηένιος, έβιαδιζε προς τό θάνατο. Και ό,τι έλεγε ήταν ποζι τιμό.

Ο Έκκερμαν είχε ό,τι απαιτείται για τό ρόλο αυτό που του δώκε ή Τύχη να παίξει. Είχε τόση αντίληψη όση χρειάζεται για να κτωση κανείς μια άνωτερη διάνοια, χωρίς να ναι ικανός τίποτα ότεο του να προσθεση, τέτοιο που να μπορέ να συγγισθή με τις ύπεροχες σκευεις. Έτσι μητε ανώψισε τον Διδάσκαλο, όπως ό Πλάτων τον Σωκρατη, μητε και τον κατέβασε, όπως ό Ξενοφών. Του απέδωσε πιστότητα. Ο Έκκερμαν δέν ήταν ζωγράφος καλός ή κακός· ήταν απλούστατος καθαρός καθρέπτης, όπου υπαριλλάζη, ανέγγιχη, αντιφεγγισθή ή θεική μορφή του Γκαίτε.

Ποιός ήταν λοιπόν ο Έκκερμαν με τόσ; Παλεινότητα ήταν η κατωγωγή του. Δεκατεσσάρων χρόνων ήταν και βρισκόταν ακόμα στην καλύβα των γονεων του και μαζέυε ξύλα στο δασος ή χόρτα για την αγελαδα των... Μετα τό Γυμνασιο μπήκε στο Πανεπιστημιο της Κεττίγκης. Κατώρθωσε 33 έτών όταν ήτο, να πλωση μερικά ποιήματα και έστειλε ένα αντιτιπο και ένα γραμμα στον «Πολικό του Άστεριο», στον Γκαίτε. Διαβασε ό Γκαίτε τό βιβλίο και έγραψε στον ποιητη ένα φιλικό γραμμα. Πιρνει θαρρος ό φτωχός Έκκερμαν, βάζει τον όρομο μπροστα του πεζός, ωσαν προσκυνητης που είχε καμει ταξίμο, και παιε στη Βειμαρη να δή και να προσκυνηση

τό ειδωλό του. Έφθασε, τόν είδε, σκλαβώθηκε και δέν θέλησε πιά νά φύγη από κοντά του.

Ήταν τότε 74 ἐτῶν ὁ Γκαϊτε. Ὅτι εἶχε ἐπιθυμήσει σέ ὅλη του τή ζωή, τό ἔχει κατορθώσει: εἶχε σκαλίσει, τονένψει και ὑψώσει τόν ἑαυτό του τόσο σοφά και ἄρτια, πού τόν εἶχε κάμει ἕνα ἀληθινό ἀριστούργημα. Δέν ἦταν δυνατόν πιά νά τελειοποιηθῆ περισσότερο... Στά πόδια του, πιστός, θανατισμένος, καθότανε ὁ Έκκερμαν και τοῦ ὑπέβαλε τίς ἀπορίες του, τοὺς στοχασμούς του και τόν ἄκουε εὐλαβικά νά μιλή: «Μοῦ φαίνεται, λέει ἐκστατικός ὁ Έκκερμαν, πώς κάνω σάν τά παιδάκια πού ὅταν πέφτη τήν ἀνοιξη δροσιτική βροχή· προσπαθοῦν νά δεχθοῦν στό κούφωμα τῶν χεριῶν τῶν ἕνα μέρος ἀπό τίς σταγόνες πού πέφτουν και πού εὐθύς ὁμως εξαφανίζονται και φεύγουν μέσα ἀπό τά δάκτυλα».

Ἀπό τό κυρίως βιβλίο: (Οἱ στοχασμοί ἀνήκουν στόν Γκαϊτε)

- Ὅταν εἶναι κανεῖς ἐβδομήντα πέντε χρόνων δέν μπορεῖ νά κατορθώση νά μή συλλογίζεται κάποτε τό θάνατο. Ἡ σκέψις αὐτή μέ ἀφήνει ἐντελῶς γαλήνιο, γιατί εἶμαι βαθειά πεπεισμένος ὅτι τό πνεῦμα μας εἶναι οὐσία τελείως ἀθάνατη· ἐξακολουθεῖ νά ἐνεργῆ ἀπό αἰωνιότητος εἰς αἰωνιότητα. Εἶναι ὁ ἥλιος πού μόνο τό θνητό μας μάτι τόν θαρρεῖ πώς χάνεται· πράγματι ὁμως ποτέ δέν εξαφανίζεται· πηγαίνοντας ἀδιάκοπα φωτίζει.

Σελ. 40

- Τίποτα δέν μπορεῖ νά εἶναι ὠραῖον, εἴαν δέν εἶναι ἀληθινόν και σύμφωνα μέ τοὺς φυσικούς νόμους.

Σελ. 63

- Πολλοί ἔχουν και πνεῦμα και ἀμέτρητες γνώσεις, ἀλλά συγχρόνως εἶναι ὑπερβολικά ματαιόδοξοι, και γιά νά τοὺς θαυμάζουν τά κοντόθωρα πλήθη ὡς πνεύματα σπινθηροβολούσης εὐφυΐας, καταπατοῦν κάθε σεμνότητα και ἐντροπή· τίποτε δέν τοὺς εἶναι ἱερό.

Σελ. 66

- Δέν πρέπει ν' ἀρνηθοῦμε ὅτι ἔχει λαμπρά προτερήματα (ἀναφέρεται σέ σύγχρονό του Γερμανό ποιητή), ἀλλά τοῦ λείπει ἡ ἀγάπη. Δέν ἀγαπᾷ ὄχι μόνο τοὺς ἀναγνώστες του και τοὺς ἀντιπάλους του ποιητάς, ἀλλά και τόν ἑαυτό του και ἀξίζει νά τοῦ ἐφαρμόση κανεῖς τόν λόγον τοῦ Ἀποστόλου: Ἐάν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ και τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δέ μή ἔχω, γέγονα χαλκός ἤχων ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον».

Σελ. 71

- Μελετήσατε τον Σαίξπηρον, μελετήσατε τον Μολιέρου, αλλά πρό πάντων μελετάτε τους Έλληνες, και πάντοτε τους Έλληνες.

Σελ. 87

- Καθε ύψηλῆς φύσεως γονιμότης, καθετι σπουδαίω, εφρα-ρέσεις, μεγάλη σκέψις, καθετι που φέρει καρπούς και ἔχει συνέπειες, όλα αυτά σέ κανένω δέν υθακούσων και στεκόνται ἐπάνω ἀπό καθε γη-νη δύναμη. Ο άνθρωπος πρέπει να θεωρή τα πράγματα αυτά ως δώρι που ἀνεπίστωτώς μᾶς ἔρχονται ἀνωθεν, ως ἀγνωτά πλάσματι τοῦ Θεοῦ, και πρέπει να τα ὑποδεχόμεθα ἑλεεινήτη χαρι και να τα τιμοῦμε. Καποια δύναμη ἀιμονίω ἀπὸ και φερε τον άνθρωπο ὅπως αὐτη θελει, ενώ ο άνθρωπος θεωρε πως αὐτός ἀπο αἰκοῦ του ἐνεργεί. Στις περιστασις αὐτές ο άνθρωπος πρέπει πάντοτε να θεωρηται ως ὄργανο τῆς υπερτάτης Κυβερνήσεως τοῦ κόσμου, ως τὸ ἐργαλείω που ἐκρίθη ἰκανόν να διχθῆ την θεική παρόρηση.

Σελ. 99

- Ὑπάρχων γονιμοποιες δυνάμεις στην ἀνιπαση και στον ὕπνο, καθως ἐπίσης και στην κινήση. Ὑπάρχων και στο νερο και προ πάντων στην ἀτμοσφαιρα. Ο ὄροσερος μαρὰς τῆς ἐξοχῆς, να ἡ ἀληθινή μας θεσις φανεται ὅτι ἐκεῖ το πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἀγκυλιᾶ-ζει τον άνθρωπο με την πνοη του και ἐκεῖ ὑποκειται σε καποια θεϊ-κη δύναμη. Ένας ἀπό τους γονιμωτερος ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, ὁ λαρδος Βορων, πολλες ὥρες περνοῦσε καθε μερα στην ἐξοχη, και ἐπειτα πηγαῖνε να λουσθῆ στη θαλάσση κολυμπόντας για να ἐξᾶ-σκηση τις φυσικες του δυνάμεις.

Σελ. 101

- Καθε ἐξαιρετικός ἀνθρώπος ἔχει καποια ἀποστολή να ἐκπλεση χαριν αὐτῆς ἐκλήρη. Όταν την ἐκτελεσει δέν μπορεί σε τίποτε πιά να χρησιμεῖσει ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς ὑπο τη σημερινῆ μορφη και ἡ Πρόνοια τον μεταχειρίζεται για κατι ἄλλο. (τον παίρνει δηλαδή ἀπο τον κόσμο αὐτόν).

Σελ. 102

- Η πεποιθήση για την ἀθανασία μας, πηγαζει κατα τη γνώμη μου ἀπο την ιδέα τῆς ἐνεργειας, γιατί, ἀν μέχρι τοῦ θανατου μου ἐνεργῶ χωρις ἀνιπαση, ἡ φυσις είναι ὑποχρεωμένη να μοῦ δῶση μιαν ἄλλη μορφη ὑπαρξεως, ἀφου ἡ ὑπαρξις που ἔχω τώρα δέν μπορεί να συγκρατεῖ τὸ πνεῦμα μου.

Σελ. 114

– Όποιος πάντα του αγωνίσθηκε και δούλεψε

Αυτός μόνο μπορεί νά σωθῆ.

Ἡ μεγάλη ἀγάπη ἀπό τόν οὐρανό ψηλά

Τόν ἐσυλλογίσθη

Καί ὁ μακάριος χορός ἐγκάρδια τρέχει

Νά τόν ὑποδεχθῆ.

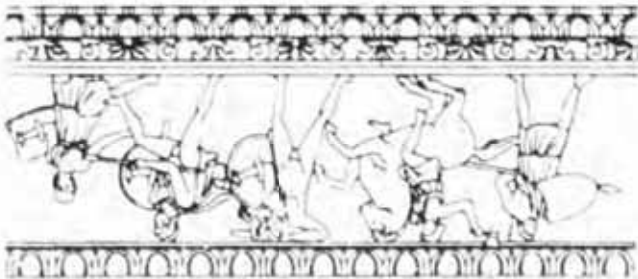
Οἱ στίχοι αὐτοί ἐξηγοῦν γιατί ἐσώθη ὁ Φάουιστ: Ὁ Φάουιστ διεκαίετο μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του ἀπό ἀνάγκη ὀλοῦν ὑψηλότερας καί ἀγνωτέρας δράσεως καί ἡ αἰωνία ἀγάπη ἔτρεξε πρὸς βοήθειά του. Ἡ σύλληψις αὐτῆ τελείως ἐναρμονίζεται μέ τίς θρησκευτικές μας ἰδέες, πού μᾶς διδάσκουν πῶς θά σωθῶμεν ὄχι μόνο μέ τὴν ἴδια μας τὴ δύναμη, ἀλλ' ἐπίσης μέ τὴ βοήθεια τῆς θείας χάριτος.

Σελ. 146

– Ἄν μέ ἐρωτήσετε ἐάν ἀρμόζει στὴ φύση μου νά προσφέρω στὸν Χριστὸν εὐλαβητικὴ λατρεία, θ' ἀποκριθῶ: Βεβαιοτάτα! Κλίνω ἐμπρὸς του, γιατί εἶναι ἡ θεϊκὴ ἀποκάλυψις τῶν ὑπεροχωτέρων ἀρχῶν τῆς ἠθικῆς. Ἄν μ' ἐρωτήσετε ἐάν ἀρμόζει στὴ φύση μου νά λατρεύω τὸν ἥλιον, θ' ἀποκριθῶ ἐπίσης: Βεβαιοτάτα! γιατί εἶναι καί αὐτός ἀποκάλυψις τῆς ὑπερτάτης θεότητος καί μάλιστα ἡ ὑψηλότερη ἀποκάλυψις ποὺ εἶναι δυνατόν νά γνωρίσωμεν ἐμεῖς, τὰ τέκνα τῆς γῆς. Λατρεύω σ' αὐτόν τό φῶς καί τὴ γονιμοποιῶ δύναμη τοῦ Θεοῦ ἐντὸς τῆς ὁποίας «ζῶμεν καί κινουμέθα καί ἐσμέν». ἐμεῖς καί τὰ φυτὰ καί τὰ ζῶα. Ἄν μ' ἐρωτήσετε ἐάν εἶμαι διατεθειμένος νά σκύψω μπροστά στό κοκκαλάκι τοῦ δακτύλου τοῦ ἀποστόλου Πέτρου ἢ Παύλου, θ' ἀποκριθῶ: Κάμετέ μου τὴ χάρη καί μή μ' ἐνοχλήτε μέ τοὺς παραλογισμοὺς σας.

Σελ. 152

Υπάρχουν πολλές ἡλιθιότητες στ' ἀξιώματα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ θέλει νά εἶναι κυρίαρχος καί τῆς χρειάζεται μιὰ μᾶζα στενόμυλων, ποὺ νά κλῖνοι μπροστά τῆς καί νά τὴν ἀφήνουν νά κυβερνᾷ. Ὁ ἀνώτερος κληρὸς, πλοῦσιες ἔχοντες προσόδους, τίποτε ἄλλο δέν φοβάται περισσότερο ἀπὸ τοῦ νά δῆ τό φῶς νά διαχέεται καί στά κατώτερα στρώματα. Πολὺν καιρὸν, ὅσον περισσότερο καιρὸν μπόρεσε, ἀρνήθηκε νά βάλῃ στά χέρια τοῦ κοινοῦ τὴν ἱερὰ Βίβλον· γιατί τί θάλεγεν ὁ φτωχὸς πιστὸς βλέποντας στὴν παροικία του τὴν πριγκιπικὴ μεγαλοπρέπεια ἐνός πλοῦσιου ἐπισκόπου, ἐνῶ συγχρόνως θάβλεπε στά Εὐαγγέλια τὴ φτώχεια, τὴν ἀνέχεια τοῦ Χριστοῦ, πού ταπεινά περπατοῦσε πεζός, αὐτὸς κ' οἱ μαθητὲς του, ἐνῶ ὁ ἐπίσκοπος ἐποχεῖται ὡσάν πριγκίπης μέσα σὲ πολὺκροτον ἄρμα σιρόμενον ἀπὸ ἑξ ἄλογα:

158 2007
 2007 158
 2007 158
 2007 158

2007 158
 2007 158
 2007 158
 2007 158

ΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

ΑΠΟ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ

Από τό βιβλίο «Ο ασυμβίβαστος» τής Έλένης Ν. Καζαντζάκη

* Τίποτα πιά δέ μπορῶ νά κάμω ἐφήμερο κι ἐπεισοδιακό· σέ κάθε σημείο δίνουμαι ὅλος.

Σελ. 88

* Τί εὐτυχία νά ἔσαι γερός, νά μὴ μισεῖς κανένα, καί νά ἔχεις μπροστά σου ἓνα μεγάλο σκοπό καί ν' ἀνατείνεσαι!

Σελ. 102

* Ζῶ σάν ἀσκητής, ἤσυχια, μ' ἐλάχιστα, δουλεύω τή μέρα, κοιμοῦμαι τή νύχτα... δέ μισῶ κανένα, θά ἤθελα νά μπορούσα νά κάμω καλό σέ ὅποιο νά ἔναι.

Σελ. 133

* Πόσο μικρή εἶναι τούτη ἡ ζωὴ καί πῶς τή σπαταλοῦμε σέ ἀθλιές μικρολογίες! Νά νικήσουμε τή μικρολογία, μεγαλύτερο ἀγαθό δέν ὑπάρχει.

Σελ. 178

* Τή «Φιλοσοφία» τήν εἶχα ὅλημέρα μπροστά μου: νά εἶσαι καλός, νά μὴ φθονεῖς κανένα, νά ἀρκεῖσαι στ' ἀπαραίτητα... Νά συχωρᾶς αὐτούς πού σέ ἀδικοῦν καί πού σέ ἀναγκάζουν, χωρίς νά τό ξέρουν, νά ἐπιστρατεύεις τίς ἀρετές σου. Νά χαιρεῖσαι τόν οὐρανό, τή γῆ, τή θάλασσα...

Σελ. 356

* Ἦμουν πολύ συγκινημένος τό αὐγουστιάτικο ἐκεῖνο μεσημέρι πού εἶχα πάρει τό δρομάκι τοῦ μικρούλικου χωριοῦ τοῦ Gunshack, μέσα στά δάση τῆς Ἀλσατίας καί χτυποῦσα τήν πόρτα τοῦ σύγχρονου μου Ἁγίου Φραγκίσκου (τοῦ μεγάλου ἀνθρωπιστή Ἀλβέρτου Σβαίτσερ). Ἄνοιξε ὁ ἴδιος, μοῦ ἔδωκε τό χέρι· βαθιά κι ἤσυχη ἡ φωνή του, καί κάτω ἀπό τά χοντρά ψαρά μουστάκια του χαμογελοῦσε καί μέ κοίταζε... Καλοπροαίρετη ἀπό τή μοῖρα στάθηκε ἡ στιγμή.

μή, κ' οι κήρυκες μου, άνοιξαν. Κατά το οριζώνιο, κινήση, για την εκκλιση του χεριού.

Στο γράφημα, είδα στην άκρη της σφαιρικής, ένα σφαιροειδές, δακτύλιο γύρω το κέντρο.

Μη' μου έκανε, κι ανακρίσεις, το χέρι μου, έχω κι στο ζώη, πάλι γύρω το δάκτυλο.

Ένα μαθηγειακό περιτόπιο, στο δέτο του σφαιρικού του, το πήρα με άκρη τριφυρμού και το σπώθησα, στη γη, παρημέρα, να μην το πατήσουν. Δεν είπα τίποτα, μη στη γλίσσα του ατμοσφαιρικού, το τριφυρμό, λόγω του προσώπου, του αέρος, της Αεικής, σφαιρική μου μαθηγειακή. *

Σελ. 623-624

18 Ιουλίου 1946. Άπο το μήνυμά του στο Μπι Μπι Σί, προς τους διανοημένους όλου τού κόσμου:

* Η αληθινή ανακοσμητική δύναμη γύρω, ανακηρύχθη, σάτιση, τη ρουτάση, κήρυξη ή σφύραση, κι εκκλήση, που γράφησε, ο πολεμικός ή αληθινός, ή μονή σφαιρική ανακοσμητική είναι η ενοσφαιρική ανακοσμητική του ανθρώπου. Μισό γύρω, αν γίνει, θεωρείται, μπορεί να σφαιρωθεί ένας πολετισμός.

* Το χέρος σφαιρική του πλειρωτικού ανθρώπου είναι δύο η, γλίσσα και πιο δύσκολο. Μισό στην η, τυποσφαιρική γλίσσα, γ' όσον, ε, όριση και να βρεθεί, τη γη, να βρεθεί και να σφαιρωθεί, το νέο παγκόσμιο σφαιρικό, που θα σφαιρίσει, σφαιρική σφαιρική στο γύρω, και στην κήρυξη του ανθρώπου. Να βρεθεί το ζώη του αέρος, που να αποκλιμαύσει, πάλι στους ανθρώπους, γύρω το, απεικονιστικό, πως όλοι κήρυξη, σφαιρική.

* Οι αγκυλωτές, δύσκολο, και πάλι θα νικήθουν, αν τη είναι η μορφή τους. Αν μπορούσαν, μετά, να νικήθουν, από γλίσσας, χρώση, θα είχε, ελπιόσυντα, από τη γης, το ανθρώπινο γένος. *

Σελ. 624-624

ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΣΒΑΪΤΣΕΡ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΗΣ

X.M.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ «ΗΛΙΟΥ»

Σβαΐτσερ Άλβέρτος (1875-1965). Γάλλος φιλόσοφος, θεολόγος, μουσικός, ιατρός και ανθρωπιστής, μέλος της Γαλλικής Ακαδημίας των Ηθικών και Πολιτικών Επιστημών, λαβών το βραβείο Νόμπελ της Ειρήνης τοῦ 1952. Έγεννήθη εἰς Γκούνστμπαχ τοῦ Ἄνω Ρήνου καὶ ἐσπούδασε φιλολογία, θεολογία καὶ μουσική εἰς Στρασβούργο, Παρίσι καὶ Βερολίνο. Εἰς ἡλικία 30 ἐτῶν, ἀποβλέπων εἰς τὴν ἐξυπηρέτηση τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἰατρικῆς, ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ εἰς ἡλικία 37 ἐτῶν... Τὸ 1913 ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συζύγου του διὰ τὴν τότε Γαλλικὴ Ἰσημερινὴ Ἀφρική (δηλαδὴ εἰς τὰ σημερινὰ κράτη Τσάντ, Γκαμπόν, Κεντρικὸ Κονγκό καὶ Κεντρικὴ Ἀφρικανικὴ Δημοκρατία), ὅπου ἴδρυσε εἰς Λαμπαρνέ νοσοκομεῖο πρὸς ἰατρικὴ νοσηλεία καὶ περιθαλάγη τῶν μαιῶν ἰθαγενῶν, διὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὸν τεχνικὸ ἐξοπλισμὸ τοῦ ὁποίου, περιήλθε τὴν Εὐρώπην δίδων συναυλίας καὶ διαλέξεις καὶ συλλέγων ἐράνοις. Παραλλήλως ἀσχολήθη μετὰ τὴν συγγραφήν ἔργων φιλοσοφικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ περιεχομένου.

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Γ. Ἀθανασιάδη «Ἄλβερτος Σβαΐτσερ»
«Ἔστι»

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ στὸν συγγραφέα

Αρ ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΣΒΑΪΤΣΕΡ

Λαμπαρνέ-Γκαμπόν

Ἰσημερινὴ Ἀφρική

22 Μαρτίου 1964

Ἀγαπητὴ Κύριε,

Ἦταν γιὰ μένα μεγάλη ἐκπληξή, νὰ βρῶ τίς μέρες αὐτὲς πάνω στὸ γραφεῖόν μου τὸ βιβλίον σας γιὰ τὴ ζωὴν μου. Δέν ἤξερα τίποτε γιὰ τὸ σκεδίδι σας. Ἐχοντας μάθει δέκα χρόνων τὰ ἀρχαῖα ἐλληνικά

και ακόμη μελετήσει την ελληνική φιλοσοφία σε βάθος, μπορώ να αποκριπογράφησω, σχετικά καλά, το κείμενο της βιβλιογραφίας σας. Εκείνος που με εντυπωσίασε περισσότερο είναι ο Πλάτων. Στη σειρά έρχονται οι στωικοί, πρό πάντων αυτοί της τελευταίας ελληνιστικής εποχής, με τα ανθρωπιστικά τους ιδεώδη.

Πολύ θα ήθελα να έρχομαι κάποια μεριά στην Ελλάδα. Αυτό δεν μου το επέτρεψαν στην αρχή οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι. Έπειτα είμαι στο νοσοκομείο μου της Αφρικής. Ωστόσο, με την πλατειά αλληλογραφία που είχα, βρισκόμουν σε επικοινωνία με όλο σχεδόν τον κόσμο, πρό πάντων από το 1955, όπου με τον Αϊνστάϊν, με τον οποίο συνδέομαι υπερίσχυρα, ταχθήκα εναντίον των ατομικών όπλων.

Είμαι πολύ συγκινημένος που στην ιερειωσή σας μιλάτε για την ευγνωμοσύνη σας απέναντί μου, η οποία προέρχεται από τις σκέψεις μου. Από τη φιλοσοφία με εμπνεύσατε κυρίως η ηθική. Πήραμε έναντι στην απλή ηθική, που δεν ασχολείται παρά με την καλοσύνη και την ευσπλαχνία προς τους ανθρώπους κ' αγωνιστήκα για την πλήρη ηθική, που μας υποχρεώνει να είμαστε καλοί και σπλαχνικοί απέναντι σ' όλα τα όντα. Μετάσιν αυτής επικοινωνήσαμε πνευματικά με όλο τον κόσμο.

24-3-1964. Τελείωσα την ανειδίκευτη του κείμενο σας, κι έμεινα καταπλήκτος απ' αυτό. Λίγες μέρες πριν σιγή αναζήτησιν των σκέψεων μου... Ηθικιστική έπαιξε μεγάλο ρόλο στη ζωή μου. Με τη θρησκευτική βρήκα φίλους στις διάφορες χώρες της Ευρώπης. Κι απ' αυτούς μου έδωσαν να μεσση να δημιουργήσω το νοσοκομείο μου, στο Αμπιανρέν.

Δε θα μπορούσα να έρθω στην Ελλάδα για να σας χαιρετήσω. Η δουλειά που έχω να κάνω στο Αμπιανρέν δεν μου επιτρέπει να λείπω για να ξαναδώ την Ευρώπη... Είμαστε 8 γιατροί και 15 ευρωπαϊκές νοσοκομεία, που ζούμε ακριβώς στον Ισημερινό...

Με τις καλύτερες σκέψεις μου αφιερωμένους σας.

Αλβέρτος Σβαιτσερ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΟΛΟΓΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Σε μια εποχή, που καλλιεργεί συστηματικά την εχθρότητα, η μορφή του Αλβέρτου Σβαιτσερ αναδίδει ένα παρήγορο μεζεδίο. Η απεραντή σοφία του, η σπάνια σωματική του αντοχή, η λαχταρία του να πλάσει απ' τον εαυτό του ένα πρότυπο ενεργητικού χριστιανού, όπου η λογική να μην αντμαχεται την πίστη του, η θρυλική ανθρωπιά του, να τα χαρίσματα αυτού του ρωμαίου άσπαστου, που, αν

καμουφλάραμε τη φυσιογνωμία του αιώνα μας για να κρύψουμε απ' τους ερχόμενους τις απάνθρωπες πλευρές του, μπορούσαμε να βά- λουμε τη μορφή του έμβλημα στην πύλη του... Ένας άντρας στην άνοιξη της ζωής του, πού τ' όνομά του άρχιζε κιόλας να συζητείται σ' όλη την Εύρώπη για τις θεολογικές και φιλοσοφικές μελέτες του, από καιρό φημισμένος όργανίστας, μουσικολόγος, έρμηνευτής και μελετητής του Μπάχ, παίρνει ξαφνικά την απόφαση ν' αφήσει μία σταδιοδρομία τόσο λαμπρή, τις ύψηλές γνωριμίες του, τις ανέ- σεις του, για να σπουδάσει, στα τριάντα του, γιατρός και να έξα- σκήσει την έπιστήμη του στην πιό πρωτόγονη περιοχή της ίσημε- ρινης Άφρικής. Εκεί, για χρόνια, μοναδικές ανέσεις του θάταν ένα κρεβάτι έκστρατείας μέσα σέ μία παράγκα... και κοινωνία του λε- προί, φρενοβλαβείς, φιλόδοκοι, κλεπτομανείς, έκφυλισμένοι απ' τό οινόπνευμα και άνθρωποφάγοι, σμάρια κοινούπια και μύγες τσέ- τσέ, οι κατσαρίδες, τά φίδια και τά θηρία της γειτονικής ζούγκλας, ενώ ό ήλιος, μέσα σ' ένα τροπικό κλίμα όπου οι καταγιγίδες διαδέ- χονταν απότομα την πιό πνιγερή κουφόβραση, μπορούσε να κεραυ- νοβολήσει όποιον έμενε ακάλαπτος έστω και μία στιγμή.

Τίποτε ώστόσο δέ στάθηκε ικανό να λυγίσει τόν τιτάνα. Ό κα- λός σαμαρείτης, κάνοντας πράξη την αγάπη, έβλεπε μέρα μέ τή μέρα, εκεί «στην άκρη τού παρθένου δάσους», να του άποκαλύπτει τό βαθύτερο νόημά της ή ζωή: Τό σεβασμό σέ κάθε ύπαρξη! Και παραληρώντας μέσα στόν ένθουσιασμό του γι' αυτόν τόν ευαγγελι- σμό, άρχισε να μονολογεί σαν άγιος Φραγκίσκος της Άσιζης: «Οι άδελφοί μου ή σαύρα και τό μυρμήγκι... τ' άδελφια μου ό χιμπατ- ζής, ή πεταλούδα, τό φίδι...». Έτσι, άνεξάντλητος σ' εργατικότητα και ύπομονή, αξιώθηκε να δει, μέσα σέ μισό αιώνα, την ολοκλήρω- ση τού έκπολιτιστικού έργου του, για τό όλοιο τιμήθηκε στα 1953 μέ τό βραβείο Νόμπελ της Ειρήνης, και μίαν άδιαφιλονίκητη δόξα, για την εισφορά του στα πνευματικά κεφάλαια τού αιώνα μας.

Σήμερα... συνεχίζει μέ τόν ίδιο ένθουσιασμό τό άποστολικό έργο του, περνώντας ανάμεσά μας σά βιβλική μορφή, για να βε- βαιώσει τούς άπαισιόδοξους πως ή άνθρωπιά θά λείπει απ' τή γή μονάχα όταν χαθεί απ' τόν πλανητη μας και ό τελευταίος άνθρωπος.

T. A.

Ένα μικρό άπανθισμα από τα κείμενά του

(Από το βιβλίο «Άμπερτ Σβάιτσερ» του Ν. Σπυροπούλου,
«Σημαντρο».)

- Άς προσπαθήσει ο καθένας μας μέσα στο περιβάλλον που βρίσκεται να δειξεί στους άλλους έναν αληθινό ανθρωπισμό. Από αυτή την προσπάθεια εξαρτάται το μέλλον του κόσμου.
- Κατά τη γνώμη μου η μόνη ελπίς για το μέλλον του ανθρώπου είναι η απάλειψη από την ανθρωπότητα.
- Όταν ο Ήλιος ανέλθει, έχει να κάνει με ένα Δεικό, ασθάνεται μια αβανθιστή προκίνηση εάν αυτό είναι προσωπικότητα κυρίως ήθηκη... Όταν βρίσκει την καλοσύνη, τη συνείδηση με τη δικαιοσύνη και τη φιλαλήθεια, την εσωτερική αξιοπρέπεια, πίσω από την συμβατική εξωτερική, υποκλίνεται.
- Τα ιδανικά που με φωτίζουν στο όραμό μου και που συνεχώς μου έδιναν κίνητρο για να αντιμετωπίσω χιρούμενα τη ζωή, ήταν η Αλήθεια, η Καλοσύνη και η Ομορφιά. Οι συνηθισμένες επιδόσεις των ανθρώπων – (δικαιοσύνη, εξωτερικές επιτυχίες, πολιτεία) – μου φαινόταν πάντα κενές.
- Όταν ο άστυχισμένος βόσκοντας απ' τους πόνους ξιπλωθηκε στο τραπέζι του χιρούργειου, ακούμησαν τα χιρούμενα στο μέτωπο του και το έλεγε: «Μη φοβάσαι. Πονάω και κοιμηθείς και όταν θα ξυπνήσεις δεν θα πονάς». Όταν τελειώσαν όλα παρακινούθησαν το ξιπνημα αυτού του ανθρώπου. Μολάσιν ηλθε, με κοιτάζε και άρχισε να φωνάζει: «Δεν πονώ πια, δεν πονώ πια...». Το χιρούργειο αναζήτησε το δικό μου και το έσφιξε με όλη του τη δύναμη. Ο αφρικανικός ήλιος έλαμπε μες' από τα δένδρα και νιούθησαν αυτός ο μαύρος κι' εγώ ο άσπρος, που απεκοιμήσαν ο ένας δίπλα στον άλλο την αλήθεια των λέξεων: «Είμαστε αλλοτινός και».

ΕΝΟΡΑΤΙΚΕΣ ΕΝΔΟΣΚΟΠΙΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΡΩΞΑΝΗΣ ΠΑΥΛΕΑ

(ΑΠΟ ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΤΗΣ)

1.- ΖΩΕΣ

- Είμαι Ίδανικά αρχαία, είμαι σε σε συνεχή γέννηση... τώρα σχεδιάζει για μένα ο Θεός μία ρόδινη σάρκινη φορεσιά.
- Ήμουν αρχαία κάποτε, πότιζα τις ψηλές φοινικιές στην Αίγυπτο.
- Κάποτε αγαπούσα τον Ήλιο της Αίγυπτου σαν τη ραγδαία βροχή.
- Πάντοτε θά είμαι αρχαία και σά θέατρο έπαιζα τις ζωές...

2.- ΕΠΙΖΩΝΤΑΣ.

- Το δίκαιο είναι πηγή αιωνιότητας. Το δικίο με σκότωσε γιατί είμαι χωρίς νόμους.
- Γιατί τόσο πολύ μαράθηκα αυτό το απόγειμα το ήλιοφωτισμένο από τη θαλπωρή του Θεού;

3.- ΘΕΜΑΤΑ

- Το νάμαι ξενοιαστη είναι κάτι άπλό. Κοιτώ μαργαρίτες. Κοιτώ στάχια ώριμα...
- Το νά έχω πάντα επιτυχία είναι δίπλα μου.
- Παιζω με πολυδιάστατες λέξεις.. Ποσειδώνες, Χειμαιρες, ένοικιάζω...
- Δουλεύω ένα έργο και με' ευφροσύνη τό κτίζω...

(ΑΙΩΝΙΑ ΣΟΥ Η ΜΝΗΜΗ ΩΡΙΜΗ ΨΥΧΗ)
Ο ΙΑΙΣΟΣ

«ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΕΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΕΣ»

ΕΞΕΔΟΘΗΚΕ ΠΡΟΣΦΑΤΑ τὸ βιβλίο τοῦ Ἁγ. Οἰχαλιώτη «Πν. Κοιν. Ἀδελφότητες». Ἀντι κριτικῆς παραθέτουμε τρία ἀποσπασματὰ ποῦ ἐκφράζουν τὸ πνεῦμα τοῦ κοινοβίου, ὅπως τὸ θέλει νὰ λειτουργεῖ ὁ συγγραφεὺς καὶ τὸ πολὺ προσηγμένο καὶ βαθυστόχαστο τῶν θέσεών του:

«Στὸ Κοινόβιο μέσα ἀπὸ μελέτη, ἄρνα καὶ ὁμαδική συζήτηση πάνω στα ἱερὰ κείμενα, στὴ φιλοσοφία, στὶς ἀποκρυφιστικὲς θέσεις καὶ τὴ μεταφυσικὴ γενικώτερα, με οὐσιαστικὲς προσπάθειες ἀπογνωσίας, αὐτοκαθάρσης καὶ ἀντίστοιχῶς ζωῆς, ἀναζητεῖται ἡ διεκρίση τῆς πραγματικότητος, με τελικὸ σκοπὸ τὴν πρόσβαση σ' ἀνώτερα πεδία συνειδητότητας.

Οἱ παλαιοὶ πατέρες, μοναχοὶ, κοινοβίαιες, ἀνιχωρητὲς κλπ. ζοῦσαν στὴν κυριολεξία μ' ἓνα κομμάτι ψωμί καὶ λίγο νερὸ. Στὰ Κοινόβια γιὰ τὰ ὁποῖα μιλάμε δεῦν ζητεῖται κανεὶς τὶς ἴδιες θέσεις. Ζητεῖται μόνον νὰ μὴν παρακοιλοῦμε τὸ θνητὸ μῆς σῶμα καὶ τὶς κοσμικότητες του, γιὰ νὰ μπορεῖ ὁ νοῦς νὰ ἐλευθερωθεῖ καὶ ἡ ψυχὴ νὰ ὀρῖσει.

Ζητεῖται γενικὰ:

- Λιτοτητα σὲ ὅλα.
- Ἐγκρατειανὴ κάθε μορφῆς ἐπίδειξης καὶ ὑποκρισίας.
- Ἐγκρατειανὴ κάθε μορφῆς ὑλικῆς ἀναζητήσεως, φροντιδίας, κατοχυρώσεως.

Ὅλοι οἱ κοινοβίαιες εἶναι ἀδελφία, χωρὶς διακρίση μόρφωσης, ἡλικίας, φύλου, μορφῆς. Σ' ὅλα ὑπάρχει ἡ οὐσία πίσω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια. Αὐτὴ βλέπει ὁ ἄξιος κοινοβίαιος, τὴ θετικὴ, τὴν ἐσωτερικὴ-κρυφὴ ἢ φανερὴ-ἄξια τοῦ καθενός. Γιατί αὐτὴ εἶναι ποῦ ἐνσταλάζει τὴ «χάρη» στὴ σχέση καὶ τὴ συντροφικότητα, αὐτὴ εἶναι ποῦ ἀκτινοβολεῖ, θερμαίνει, ἐλευθερώνει. Κι' ἂν τυχόν αὐτὴ τὴν οὐσία, τὴν κοινὴ θεία φύση, δὲν ἔχει συλλαβεῖ ἀπόλυτα ὁ κοινοβίαιος, ἡ δουλειὰ του εἶναι νὰ τὴ νοιώσει ὅσο πιὸ γρηγορὰ καὶ σταθερὰ. Καὶ θὰ τὴ νοιώσει μετὰ τὴν ταπεινώση, τὴν ὑπηρεσία πρὸς τὸν ἀδελφόν, τὴν ἀγάπη.

Οι πνευματικές κοινοβιακές εστίες και λοιπές αδελφότητες, ευθυγραμμισμένες συνειδητά και σταθερά, δομοῦν ἓνα μαγνητικό σύνδεσμο-ὕληρσηα κι ἀποτελοῦν, ἀναπόφεικτα, μορφή ἐνεργεια ἀπαραίτητης γιά τήν ἀποφραγμένη ἀπό ὕλικά δεδομένα ἀνθρωπότητα και τήν ἐφέλκηση ροῆς δινάμεως ἀγάπης ἀπό ὑπερκειμένα πεδία συνειδητότητας».

Ἄγγεια: Ὅποιος ἀναγνώστης τοῦ «Ἰλίσου» ἐπιθιμεί τήν δωρεάν προμήθεια τοῦ βιβλίου «Π.Κ. Ἄδ.», ἄς τηλεφωνήσῃ στό 9961840 (τηλ. Ἀθήνας) ἐντός μηνός, και θά τοῦ ταχυδρομηθεῖ.

Ὅταν θαυμάσεις τό κάλλος ἑνός ἀνθους, τήν ἰσχύν ἑνός ὠκεανοῦ, τήν μεγαλοπρέπεια ἑνός ὄρους, λατρεύεις τόν Θεόν και ἡ λατρεία αὐτή φέρει εἰς τήν ψυχή σου κάλλος ὡς τοῦ ἀνθους, ἰσχύν ὡς τοῦ ὠκεανοῦ, μεγαλοπρέπεια ὡς τοῦ ὄρους.

ΠΑΛΙΩΝΑ ΔΡΑΚΟΥ ΑΠΟστολία (Μοναχία)

Μήν ἀναβάλλεις!

ΜΕΡΙΚΟΙ ΦΙΛΟΙ τοῦ ΙΛΙΣΟΥ ἀργοῦν τήν συνδρομή τους.
Οἱ πολλοί εἶναι τακτικοί. Ἐν ὄσ ο υ μαζί τους!

Η ΔΥΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΖΟΥΜΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΕ ΧΩΡΟΥΣ, που είναι γεμάτοι από συγκρούσεις, αντιθέσεις και μεταβολές, μέσα στην αιώνια κίνηση όπου χωρίς να τη δει μηδενίζονται σε κάθε στοιχείο της πραγματικότητας. Οι αντιθέσεις μας σ' αυτή την κατάσταση είναι ποικιλίες κι' αναλογιζόμενοι τις σχέσεις μας αναφερόμαστε στον άνθρωπο της ζωής μας. Όμως υπάρχουν και οι σχέσεις στον εσωτερικό μας κόσμο που δεν τις γνωρίζουμε κι' έρχονται στην συνείδησή μας σ' ορισμένες στιγμές και καταθέτουν πολλές σχέσεις μας με το περιβάλλον. Είναι οι ένδομη χείρ γνωστές αποκείμενες χωρίς προσπάθειες συνειδήτως με ορθολογισμούς κι' εξισακτικές κατασκευαστικές συστημάτων.

Σ' αυτή η κατάσταση ενεργητικότητάς χωρίς να το καταλαβαίνουμε ζούμε σε μια διαιδικότητα που είναι το έσω μας και οι άλλοι. Κι' έτσι ο άνθρωπος αγιασμένος διαπαιθγμένος στον έσω το του και τους άλλους. Το πρώτο είναι ο εγωκεντρισμός που προέρχεται από το φόβο του μηδενισμού του από την υιοσίτησή του. Το δεύτερο παρέρχεται από μια ένδομη παρέρχηση για την αρχή της ασυνέχειας που δεν είναι τίποτα άλλο από την ενότητα. Ένώ ο εγωκεντρισμός είναι αποτέλεσμα μιας επιφανειακής θεωρήσης κι' εξετίθης του περιβαλλόντος που είναι το αίσθημα της ασυνέχειας. Βλέπουμε τα διάφορα πράγματα του έξω κόσμου σε μεμονωμένες οντότητες, σε μοναχικά ανεξάρτητα που δεν έχουν ανάμεσα τους σχέσεις. Άρα κι' εμείς σαν τέτοια όντα είμαστε ανεξάρτητα γιατί αυτό πρέπει να προστατεύουμε τον εαυτό μας. Αυτή είναι η εγωκεντρική σκεψη του κάθε ανθρώπου που δημιουργεί την πρώτη αγάπη του προς τον έσω το του.

Από το ένα μέρος η υπατήλη σκεψη της ασυνέχειας φέρνει την αγάπη προς τον έσω μας και τον εγωκεντρισμό. Από τ' άλλο μέρος η ένδομη χείρ παρέρχηση της συνέχειας, της ενότητας, που υπάρχει στην Πνευματικότητα φέρνει την αγάπη προς τον έξωτερικό μας κόσμο, προς τον συνάνθρωπο μας. Η αγάπη από το υπεράγο κήρυγμα απ' όλους τους μεγάλους δασκάλους της ανθρωπότητας βρίσκεται στην ανθρώπινη ύπαρξη μέσα στη διαιδικότητα της συνέχειας κι' ασυνέχειας, της ενότητας και διαχωρητικότητας. Ποτέ

υπερισχύει ή έγωκεντρικότητα της άσυνέχειας και τότε ή ένότητα της συνέχειας.

Μιά πάλη γίνεται στην ανθρώπινη ύπαρξη για την Άγάπη. όσο κι' αν νομίζουν μερικοί ότι αυτή ή υπέροχη δύναμη δεν υπάρχει. Κι' όμως υπάρχει πάντοτε στον άνθρωπο είτε με τή μία μορφή είτε με τήν άλλη. Βέβαια τό κήρυγμα της άγάπης δεν βρίσκεται για τόν έαυτό μας αλλά για τούς άλλους. Ωστόσο ενδόμυχα κυριαρχεί στον άνθρωπο πολλές φορές ή ένωτική παρόρμηση, έκδηλώνεται με ποικίλους τρόπους ή Άγάπη πρός τούς συνανθρώπους μας. Η δυαδικότητα της Άγάπης θά υπάρχει πάντοτε στον άνθρωπο άσχετα ποία θά υπερισχύει κάθε φορά. Είναι ό αιώνιος νόμος της Πραγματικότητας, που κανείς δεν μπορεί νά τόν άποφύγει. Η Άγάπη υπάρχει και πρέπει ν' άφυπνίσουμε όσο μπορούμε τήν ένωτική και νά τήν ενισχύσουμε μηδενίζοντας όσο μπορούμε τήν έγωκεντρική.

ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΠΡΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΤΟΥ ΙΑΙΣΟΥ

Τῷ Αιδεσιμολογιωτάτῳ Πρεσβυτέρῳ κυρίῳ Ζάνῳ Γουγουτά
Εἰς Detroit

Ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης, ὁ Οἰκουμενικός ἡμῶν Πατριάρχης κύριος Βαρθολομαῖος, ἔλαβε τό φωτιστικόν αντίγραφον δημοσιευθέντος ἄρθρου τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς Αἰδεσιμολογιότητος ὑπό τόν τίτλον «Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο» καί ἀνέθετό μοι ὅπως εὐχαριστήσω ὑμῖν θερμῶς ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ Αὐτῷ τούτου καί ἰδιαίτερωσ ἐπὶ τῇ στοργικῇ ἀγάπῃ ὑμῶν πρός τήν Μητέρα Ἐκκλησίαν.

Ἐπὶ δέ τούτοις διαβιβάζω τῇ ὑμετέρᾳ Αἰδεσιμολογιότητι τήν ἀγίαν εὐλογίαν τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου ἡμῶν, εἰς ἐνίσχυσιν ἐν τῇ ζωῇ καί τῇ ἱερᾷ αὐτῆς διακονίᾳ, καί διατελῶ μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης καί εὐχῶν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 23ῃ Ἰουνίου 1993

+ Ὁ Φιλαδελφείας Μελίτων
Ἀρχιγραμματεῶν τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου

ΟΙ ΘΕΟΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΜΟΛΙΣ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΑΥΣΟΥΝ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ.

ΑΙΑ ΖΑΝΟΥ ΓΟΥΓΟΥΓΙΑ, DETROIT, MICH.

ΠΡΟΖΥΜΙ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ είναι ο πόθος του ανθρώπου, δια θεϊκήν προστασίαν και βοήθειαν. Ενώ η θεία θρησκεία του Χριστιανισμού μάς ομιλεί ὁ ἀληθινὸς Θεὸς που πρέπει νὰ ἀκολουθοῦμε τὰς ἐντολάς του, ποὶ σκοποῦν τὴν καλύτερην ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἀποκτησίαν τοῦ παραδείσου.

Βέβαια ὁ ἀνθρώπος ἔχει μεσὰ πρὸς πολλὰς ἀντιφάσεις καθὼς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μάς τὸ περιγράφει (Ρωμ. 7 Κεφ.) καὶ πρέπει νὰ διδάχθῃ πῶς νὰ κυβερνᾷ τὸν ἀντιφατικὸν εἶν τὸν του!

Μάλιστα τὸ σπίτι, τὸ σχολεῖο καὶ ἡ ἐκκλησίᾳ ἔχουν καὶ αὐτὴν τὴν ἀποστολὴν νὰ χριστιανοποιήσῃ τὸ άτομον. Τα καθημερινὰ κακούργηματα καὶ οἱ φιλικές τι μαρτυροῦν; Μήπως ἡ ζημίᾳ μπορεῖ νὰ βοηθησῇ τοὺς «κακοὺργούς» νὰ γίνωιν ἀνθρώποι καὶ Χριστιανοί;

Βέβαια τὸ σχολεῖο καὶ ἡ ἐκκλησίᾳ ἀποστολὴν ἔχουν νὰ μεταπλασοῦν τὸ άτομον σὲ ἀνθρώπον με ἀνθρωπιστικὴν λογικὴν καὶ χριστιανικὴν συνείδησιν. Μήπως μάς λείπει ἡ γνώσις τῆς χριστιανικῆς ἀγνοίας μας;

ΑΙΑ ΖΑΝΟΣ ΓΟΥΓΟΥΓΙΑΣ
DETROIT, MICH.

Ὁ ἐξωτερικὸς ἀνθρώπος χρησιμεύει ὡς ὄργανον, ὡς ἐργαλεῖο, ὡς ποδηλάτο τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου. Ἡ σὰρξ εἶναι ἐκπαιδευτήριον δηλαδὴ τῆς ψυχῆς.

Πλάτων Δρακοῦνης (Φῶς ἐκ τῶν Ἑνδον)

ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ἀπό τὰ βιβλία ΤΟΥ Γ. ΣΙΕΤΤΟΥ

Τοῦ ΠΑΝ. Δ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

«Μέμνησο Υἱέ τῆς Γῆς ὅτι τὸ Φῶς τῶν Μυστηρίων εἶναι ρευστὸν τρομερὸν, ὅπερ ἡ Θεία Φύσις παρέχει πρὸς χρῆσιν τῆς βουλήσεως τοῦ μεμνημένου.

Φωτίζει τοὺς γινώσκοντας νὰ τὸ διευθίνουν, κεραινοβολεῖ δὲ τοῖς ἀγνοοῦντας τὴν ἰσχύιν τοῦ ἢ τοὺς καταχρωμένους αὐτό, τοὺς ἀναξίους, ἂν ποτὲ τὸ πηρσιάσων».

Ἐάν ἡ Ἑλλάς ἀποκαλεῖται αἰωνία καὶ τὸ πρωτοελληνικὸν πνεῦμα ἀκτινοβολεῖ ἀκόμα καὶ σήμερα, παρά τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης, μέ τῆ φιλοσοφία καὶ τὴν τέχνη τῶν προγόνων μας, τοῦτο ὀφείλεται στὴν ἐπίδραση τοῦ Φωτός τῶν Μυστηρίων τῆς. Τὰ Μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσαν ἱερὴς θεσμοθεσίαις καὶ λειτουργοῦσαν κατὰ θεία νομοτέλεια, καὶ τῶν ὁποίων τὴν τυπικὴ διαδικασία γνώριζαν μόνο οἱ Μυσταγωγοὶ καὶ Ἱεροφάντες τους, οἱ ὁποῖοι ἀσκοῦσαν τὴ Βασιλικὴ αὐτὴ Τέχνη.

Εἰς αὐτὰ γινόταν μιά μυστικὴ σὺλλειτουργία θνητῶν μέ ἀθάνατες ὑπάρξεις, σ' ἓνα μεταμορφωτικὸ ἔργο, βοήθειας καὶ φωτισμοῦ των. Οἱ Μυσταγωγοὶ καὶ οἱ Ἱεροφάντες διὰ συμβόλων καὶ ἀλληγοριῶν ἀποκάλυπταν πρὸς τοὺς μισομένους Ἀλήθειαις Φυσικῆς καὶ Πνευματικῆς - νόμους φυσικοὺς καὶ πνευματικοὺς, πρὸς τίς ὄριμες ψυχές, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή τους ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ περιβάλλον τῆς Γῆς, διὰ τῆς ψυχουργίας.

Τὰ Μυστήρια τῆς ἀρχαιότητος, χάνονται στὴν προϊστορία τῆς καὶ μόνον ὁ συμβολικὸς ἀντίλαλος αὐτῶν ἔχει διασωθεῖ ἀπὸ ἀκριτομύθιας, λόγῳ τῆς ἐπιβαλλόμενης Σιγῆς, τῶν ὄσων μὴ ἤθηκαν σ' αὐτὰ, ὅπως τοῦτο γνωρίζομε, ἀπὸ τὸν Ἡλιογέννητο Φοῖβο Μυσταγωγὸ Πυθαγόρα καὶ τὰ Ἐλευσίνια περὶ τῶν ὁποίων ὁ μυσταγωγὸς Σ. ΝΑΓΟΣ ἔλεγε:

«ὦ Θεία Ἐλλοσις! Ἐάν οἱ ἄνθρωποι ἠδύναντο νὰ γνωρίσουν τὸ οὐράνιον ἔργον, τὸ ὁποῖον διὰ τῶν Θεῶν Μυστηρίων τῆς Θεᾶς Δήμητρος ἐπετελεῖτο ἐδῶ εἰς χρόνους ἀρχαίους, θὰ εἶχον Σε, τόπον προ-

σκονηματοσ αυτων υωνων Προσκονηματοσ ενος τοπου Ιερου περιζεν αλλοτε εις γρας αγνις το θειον Φως υπερατης Μυστηριου.

Η πρώτη εμφάνιση των Ελλοσινίων Μυστηρίων γίνεται στον Υμηττό το αποκαλούμενο «Ιερόν όρος» και ιδρύθηκαν από τους ΛΥΚΟΜΗΔΕΣ (Λύκειος + Μηδόμα όχι τους ιθαγενείς Λυκομηδείς).

Εκεί υπήρχαν πολλοί Ναοί και Βωμολ στην περιοχή της Καισαριανής όπως Δημητριας της Ανισφόρας, Κορης της Πρωτογονής, των Ισημνιτών Νυμφών, Διονυσίου του Άγθου, Απόλλωνος του Διονυσιοδότου, Απόλλωνος του Μουσηγορού, Διός του Κτησιού και άλλοι. Κατά την προκλασική περίοδο Έλασις λεγόταν ή θέση της Καισαριανής, όπου λειτουργούσαν τα Άττικά Μυστήρια τα οποία μεταφέρθηκαν στην Άγρι και αργότερα στη σημερινή Έλασινα.

Κιότι από τούτον αισθανομαι την υποχρέωσιν να παρουσιασθω προς τους αναγνώστες του ΓΑΙΣΟΥ και κάθε ένδοξοφερόμενο την επιμελημένη και συνολτική πρωτοπορη εργασία, του γνωστού στο πανελληνιο συγγραφέα, έρευνήτη και φίλου του «ΓΑΙΣΟΥ» κ. Γ. ΣΗΓΓΙΟΥ, ο οποίος ασχολήθηκε έρευνώντας μια πλουσιωτάτη και σπάνια βιβλιογραφία, να επιδεξει και συλλεξει το νεκταρ των αγών λουλαδιών της, για τους κοινούς τομους περι Μυστηρίων, οι οποίοι αποτελούν πολύτιμα διαμάντια για την Ελληνική βιβλιογραφία και εξέδωκε ο «ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ».

1- ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

2- ΚΑΒΕΙΡΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

3- ΟΡΦΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

4- ΚΡΗΤΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

5- ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΓΗ

6- ΑΠΟΪΤΤΑΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

7- ΠΥΘΑΓΟΡΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ κ.λ.π.

«Μεινθωο γιέ της Γής, ότι το κρατος του Κοσμου ανηκει εις το Κρατος του ΦΩΓΟΣ και είναι ο ΘΡΟΝΟΣ ον ο θεός προσεριασ δια την Αμυσθίσου Βουλήσιν. Ηείτιζι είναι ούι τον Μυστην, ο καρπος της Γνωστωσ του Καλού και του Κακού, άλλ' ο ΘΕΟΣ δέν επιτρέπει το όρεπειν υίτον τον άφθαρτον καρπον ή εις τον άνθρωπον, τον δεσποζοντα εις του και όνυμενον υίτω, να προσπελασση προς υίτον, χειρις να τον υιόδη.»

Οχι Πολλα αλλά Λιγα Και Σοφα

υπό Ἄριστ. Ν. Οἰχαλιώτη
(Από τό βιβλίο του «ΚΑΘΑΡΣΗ»)

ΣΥΝΗΘΗΣΑΜΕ ν' ἀκοῦμε τό «ἐγώ» μας καί χάσαμε τήν ἔννοια τοῦ κόσμου, τήν ὀμορφιά του, τήν ἀλήθειά του.

ΠΗΡΑΜΕ τή ζωή μας λάθος. Κοιτάζαμε τά συμφέροντά μας, πού δέν ἦταν κατ' οὐσίαν συμφέροντα. Ἀπασχοληθήκαμε ὥρες, ἡμέρες, χρόνια μ' αὐτά· ξεφυγάμε ἀπό τόν προορισμό μας, τή σοφία μας. ...Κ' ἐρωτᾶται τό κατάλαβαν ἄραγε οἱ περισσότεροί φεύγοντας ἀπό τούτη τήν ζωή, ἢ πῆραν μαζί τους τή γεύση τοῦ πόνου τους, τό βάρος μιᾶς αὐταπάτης πού μᾶς περιτύλιγε, πού μᾶς τύφλωνε τήν ζωή;

ΚΑΘΕ συνετή προσπάθεια, κάθε ἀγώνας, κάθε ὑπομονή, κάθε ἐγκράτεια, δύναμη ἐναποθέτει κάθε φορά ἐντός μας καί καθαρότητα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ θά περάσει ἀπό πολλά στάδια συνειδητότητας. Βάση ὄλων εἶναι τό στάδιο τῆς αὐτόγνωσης. Σ' αὐτό πάνω παλεύει καί κάποτε θά ὀλοκληρώνει τίς προσπάθειές του, θ' ἀποτοξινωθεί ἀπό τίς πλάνες του, γιατί τό πεπρωμένο τῆς ἀνθρωπότητας εἶναι ἡ νίκη τῆς ὕλης, ἡ νίκη τοῦ θανάτου.

ΠΙΣΤΕΨΤΕ ὅτι ἔχετε πάρει λάθος τή ζωή. Ἀπλοποιήστε τήν σ' ὄλους τοὺς τομεῖς. Συγκεντρώστε τό μυαλό σας, τά ἐνδιαφέροντά σας στή δύναμη καί τή χάρη αὐτῆς τῆς ἀπλοποίησης-ἀποδέσμευσης. Μὴν κλονίζεσθε· τό σῶμα νοιώθει καλύτερα ὅταν δέν βλέπουμε μέσ' ἀπ' αὐτό.

ΔΙΩΞΤΕ ἀπό μέσα σας ὅσο ἐγωισμό σᾶς ἀπομένει. Οἱ λογισμοί πού δέν ἔχουν ἐπίκεντρο τήν καλύτερευση τοῦ ἑαυτοῦ, ἄς συλλογισθοῦμε σοβαρά ἀπό πού ξεκινοῦν καί σέ τί χρησιμεύουν. Ἄς συλλογισθοῦμε γιά τό δικό μας ὄφελος, γιά τή δική μας ἐλευθερία.

ΟΣΟ ΔΥΣΚΟΛΟ ή ακατόρθωτο να φανείται τούτο ή εκείνο, τó ένα έρχεται μετά τó άλλο, λειτουργεί, προσεύχεται για τó άλλο, κι όλα, με τήν καθιερη τους συνεχή προσπάθεια, αγγίζουσι κάποτε τή χάρη και τήν παραχώρησή.

ΜΗ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙΣ να προχωράς όσο ψηλά τειστωερικά κι αν νομίζεις ή βρίσκεσαι, γιατί αυτό θα πεί αυτοψέκεια, θα πεί φαντασίωση κι αποσυντονισμό.

ΤΟ να μην έχεις στη γή μοίρα, αυτό θα πεί φτώχεια κι φτώχους. Τó να μη θέλεις να έχεις αυτό θα πεί πλουσιός. Αυτά δε και τα δύο σε γαληνεύουσι, σε πλημμυρίζουσι από χαρά κ' ευδαιμονία, από ελευθερία κι αγάπη ανεκκαλιζήτη.

ΜΕΣΑ από τή σιωπή του έαυτού μας, θ' αφαιγκρισθούμε τόν ήχο τής αγάπης και μέσω τής αγάπης τόν ήχο του Θεού.

Η ΓΑΡΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ φωτίζει, διατηρεί τους χορούς, ή αγάπη τους ένοποιεί.

Ο Σωκράτης ήτο πάντοτε σεμνός και έναντίον τής εριδείξεως, υπόδειγμα ανθρωπείας και φιλοσοφίας. Η σοφία του πνεύματος δέν είναι από εκείνα τα πράγματα τα όποια διαφημίζονται. Τα πρόσωπα αυτού του είδους τούδε, μία ζωή μυστική, τήν όποια ούτε οι ίδιοι αποκαλύπτουσι, ούτε οι άλλοι είναι σε θέση να αντιληφθώσι.

ΟΙ ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΟΙ

Παρελθόν και Παρόν, στό έσωτερικό και έξωτερικό.
Λόγος πρός την Societa Rosicruciana in Anglia, από τόν W.W. Westcott. SM. IX.

Μετάφραση-Σχόλια: Α. Κουνάνης

ΚΑΛΟ ΕΙΝΑΙ σε συγκεκριμένες στιγμές, νά θεωρούμε την κατάσταση μας ως Ροδόσταυροι, νά θυμόμαστε της άρχης της Έταιρείας στην οποία ανήκουμε και νά επισημαίνουμε ότι έμεις οι νεώτεροι έχουμε μεγάλο βαθμό έκτροπής από τά αρχικά μονοπάτια που ό ίδρυτής μας CR, χάραξε και επίσης ότι γνωρίζουμε ελάχιστα περί των όμοειδών Ροδοσταυρικών Έταιρειών που υπάρχουν σήμερα.

Σχετικά μέ την παρελθούσα ιστορία δέν θά πρέπει νά μās προξενεί κατάπληξη τό γεγονός ότι εκτενείς δημοσιεύσεις είναι ελλιπέστατες, και τούτο οφείλεται στό γεγονός ότι σκοπός των Ροδοσταυρών ήταν και νά μένουν άγνωστοι μεταξύ των ανθρώπων των όποιων ζούσαν. Έμφανίζονται μόνο μερικά άξιοπρόσεκτα πρόσωπα τά όποια είχαν τό δικαίωμα νά δρουν ως αναγνωρισμένα μέλη των Ροδοσταυρικών Κολλεγίων, όπως π.χ. ό Γερμανός σπουδαστής της Άλχημείας Μιχαήλ Μάγερ, ό όποιος απέβίωσε τό 1662 και ό R. Fludd Λονδίνου και Bearsead πλησίον του Madstone, ό όποιος απέβίωσε τό 1637.

Τό άστρο του Ροδοσταυρισμού εύρίσκεται τώρα, για ακόμα μία φορά, σέ άνοδική πορεία, ή δέ εταιρεία μας έχει κάνει βήματα προόδου κατά τά τελευταία δέκα χρόνια. Είναι περιττό και πρέπει νά σημειωθεί ότι κύματα ένδιαφέροντος για άπόκρυφα και μυστικά θέματα, φαίνεται νά σαρώνουν ένα έθνος κατά διαστήματα και περίοδοι Ροδοσταυρικής διαφώτισεως, αλλάζονται μέ άλλες ύλιστικού δογματισμού.

Πρέπει νά θυμόμαστε ότι ό Ροδοσταυρισμός δέν ήταν κάποιο νέο πράγμα· αλλά μόνο αναβίωση των μέχρι τούδε τύπων της Μήσεως και ήταν κατ' ευθείαν άπόγονος των φιλοσοφιών των Χαλδαίων Μάγων, των Αίγυπτίων ιερέων, των Νεοπλατωνικών, των Έρμητιστών της Άλεξανδρείας, των Έβραίων και Χριστιανών Καββαλιστών, όπως ό Ραυμόνδος Λούλλος και ό Πίκ ντε Μιρατόλλα.

Ο συμβολικός ιδρυτής της Εταιρείας μας «Χριστιανός Ροδόσταυρος», δεν επινόησε, τουλάχιστον στην παρούσα αίσθηση του κόσμου, τα δόγματα που διακήρυττε και τα οποία εν συνεχεία θα μελετήσουμε. Αφηγούνται ότι ταξίδεψε στην Αραβία, Παλαιστίνη, Αίγυπτο, Ισπανία και στα θρανία της μαθήσεως των χωρών αυτών βρήκε και συνείλεξε τη μυστική επιστημονική γνώση, την εξ εμπειρίας, σε κωδικά δόγματα και γνώσεις. Όταν επέστρεψε από τα ταξίδια του στις ξένες χώρες εγκαταστάθηκε στη Γερμανία, ίδρυσε το Καλλεγίο, επηρέαζε μερικούς φίλους και τους μεταμόρφωσε σε ενθουσιώδεις μαθητές και διδόντας στην Εταιρεία το όνομα του, έθεσε τα θεμέλια του σχήματος της Μυστικής Φιλοσοφίας, την οποία εμάστε εδώ για να εφαρμόζουμε και διαιωνίζουμε, ενθουσιώμενοι ότι απεβίωσε το έτος 1484 μ.Χ. που είναι τόσο μακριά όσο η βασιλεία του βασιλέως μας Ριζαρόου του Τρίτου.

Οι αδελφοί του αρχικού Καλλεγίου, οι οποίοι συνέρχονταν στον «Domus Sanctus Spiritus» ή «Όικο του Αγίου Πνεύματος», ήταν άνθρωποι πολλαπλώς εκλεκτοί, σπουδαίοι και σημαντικόι δωρητές. Οι κανόνες τους ήταν: Οδόν από τα μέλη θα ασκούσε κάποια άλλη τέχνη εκτός από τη δωρεά ανακούφιση ή θεραπεία των πασχόντων. Έκαστος θα φορούσε το συνηθισμένο ένδυμα της χώρας που βρισκόταν και θα αναμενόταν την Corpus Christi ημέρα στην ετήσια γενική Συνέλευση οπούδήποτε και αν γινόταν. Έκαστος θα αναζητούσε έναν κατάλληλο μαθητή για να τον διδάσχει, το μυστικό σημείο θα ήταν CR ή RC και τέλος η Εταιρεία θα παρήγαγε μυστική για 100 χρόνια.

Με την πάροδο του χρόνου, οι σκοποί και τα καθήκοντα των αδελφών άλλαξαν και η θεραπεία των πασχόντων αναλήφθηκε από την επέκταση του ιατρικού επαγγέλματος.

Περί το 1700 κάποιος Sigmund Richter χρησιμοποιώντας το αποφθεγμα «Sincere Renatus» (Ειλικρινής Αναγέννηση), δημοσίευσε στοBreslau έργοισα του με τον τίτλο «Πη τελεία και αληθής έτοιμασία της Φιλοσοφικής Αιθούσας σύμφωνα με το μυστικό των Αδελφοτήτων του Χριστού και του Ερμείου Σταυρού». Στην εργασία αυτή υπάρχουν 52 κανόνες για την καθοδήγηση των Ροδόσταυρων, οι κανόνες αυτοί ήταν τέτοιοι ώστε να τους οδηγούν σε χρησιμη και μεθοδική ζωή.

Επίσης, κατά το 1785 δημοσιεύθηκε στην Άλτονα της Γερμανίας ένας σπουδαιότατος τόμος έγχρωμων θεοσοφικών πινακων με επεξηγήσεις και διάφορα δοκίμια επί Ροδόσταυρικών θεμάτων με τίτλο: «Geheime Figuren der Rosenkreuzer». Ήταν σέ δύο εκδό-

σεις. Ἀγγλική μετάφραση ἐνὸς μέρους τῆς ἐργασίας αὐτῆς δημοσιεύθηκε τὸ 1888 ἀπὸ τὸ Γερμανὸ Θεόσοφο Franz Hartmann.

Ἀκόμα σημειώνουμε ἀναλαμπή τῶν σκοπῶν τῶν Ροδοσταύρων ἀργότερα ἀπὸ μικρὴ καὶ περίεργη πραγματεία σχετικὴ μὲ τὸ Γαλλικὸ Παράρτημα τῆς Ἐταιρείας, ἡ ὁποία συσχετίζει τὴν Ἀποδοχὴ τοῦ Dr. Sigismund Bacstrom στὴ Μαυριτανία – Γαλλικὴ Ἀποικία – μὲ τὸν Κόμη ντε Σαζάλ τὸ 1794. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ποῦ εἶναι τώρα τὸ ἀρχικὸ MS, ἀλλὰ τὸ ἀντίγραφό μας κατασκευάστηκε ἀπὸ τὸν γραμματεῖα τοῦ διάσημου Ροδοσταύρου καὶ Κρυσταλλομάντη Frederick Hockley, ὁ ὁποῖος ἀπεβίωσε τὸ ἔτος 1885. Ὁ Bacstrom δεσμεύτηκε μὲ 14 ὑποσχέσεις–εὐλάβεια καὶ μετριοπάθεια, νὰ διαφυλάξει τὴ μυστικότητα τῆς ἀποδοχῆς του, νὰ διαφυλάξει τὴ μυστικὴ γνώση, νὰ ἐπιλέξει κατάλληλους κληρονόμους γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ μέγα ἔργο, νὰ δίνουν ἀγάπη καὶ βοήθεια ἰδιαίτερα, νὰ μοιράζεται τὶς ἀνακαλύψεις μὲ τοὺς συνανθρώπους του, νὰ ἀποφεύγει τὴν πολιτικὴ, νὰ βοηθᾷ τοὺς ξένους καὶ νὰ δείχνει εὐγνωμοσύνη πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶχαν συμβάλλει στὴν Ἀποδοχὴ του, κλπ.

Κατὰ τὴ διάρκεια πρόσφατης ἐπίσκεψης στὴν Ἀνατολικὴ Ἀφρικὴ συνάντησα κάποιον Μαυριτανὸ τοῦ ὁποῖου ἡ σύζυγος ἦταν Miss de chazal, ἰθαγενῆς τῆς Μαυριτανίας περὶ τὸ 1780-1790, μεταξὺ τῶν ἀπογόνων τῆς ὁποίας ὑπῆρχε αὐτὸς ὁ Σαζάλ ὁ ὁποῖος ἦταν ἐκκεντρικὸς μεγαλοφυῆς καὶ ἀφηγοῦνται ὅτι κατεῖχε περίεργες τέχνες, ἐπίσης ἦταν ἀξιοσημείωτος ὁπαδὸς τοῦ Σβέντεμποργκ καὶ κατεῖχε βαθμίδες τῆς μυστικῆς φιλοσοφίας. Τὸ ὄνομα ἀναφέρθηκε πολλὰς φορὲς στὴ Γαλλικὴ ἱστορία τῆς Μαυριτανίας ποῦ διανεύστηκε ἀπὸ τὸν Dr. Durpal τοῦ Durhan. Κατὰ τὸν καιρὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως θὰ ἦταν φυσικὸ γιὰ τὸν Κόμη μας ντε Σαζάλ νὰ ἀπορρίψει τὸν τίτλο του ὅπως ἔκαναν πολλοὶ τῆς Γαλλικῆς ἀριστοκρατίας.

Στόχος τῆς Ἐταιρείας μας εἶναι νὰ παρέχει ἀμοιβαία βοήθεια κατὰ τὸ παρὸν καὶ ἐνθάρρυνση, στὴ λύση τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς Ζωῆς καὶ στὴν ἀνακάλυψη τῶν Μυστικῶν τῆς Φύσεως, νὰ διευκολύνει στὴ σπουδὴ συστήματος Φιλοσοφίας ἐδραιωθέντος ἐπὶ τῆς Καββαλὰ καὶ τῶν δογμάτων Ἐρμού τοῦ Τρισμεγίστου, ποῦ διδάσκονταν διὰ ΕΠΑΝΑΛΗΨΕΩΣ, ἀπὸ τοὺς ἀρχικοὺς ἀδελφοὺς Ροδοσταύρους τῆς Γερμανίας, AD 1450, καὶ νὰ ἐρευνήσουν τὴ σημασίαν καὶ τὸ συμβολισμό ὅλων ἐκείνων ποῦ παραμένουν ἀπὸ τὴ σοφία, τὴν τέχνη καὶ γραμματεία τοῦ Ἀρχαίου Κόσμου.

Οἱ Ροδοσταυρικὲς Ἐταιρεῖες τῆς Ἀγγλίας, τῆς Σκωτίας καὶ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὅμοιες Τεκτονικῶν Σωμάτων, κατ' οὐδένα τρόπο εἶναι οἱ κληρονόμοι τῶν Ἀρχαίων Κολλεγίων, διότι στὴ

Γερμανία και Αυστρία υπάρχουν άλλα Ροδόσταυρικά Κολλέγια που είναι περισσότερο άμεσοι κληρονόμοι από το δικό μας και δεν δεσμεύονται εξ ουδενός εκ των περιορισμών που ο Ελευθεροτεκτονισμός μάς έχει επιβάλλει και μερικά από αυτά, αν και αποτελούνται από λίγα μέλη συμπεριλαμβάνουν και σπουδαστές, οι οποίοι αντιλαμβάνονται πολλά περιεργά φαινόμενα, που οι ζηλωτές μας δεν έχουν μελετήσει. Οι Γερμανοί Ροδόσταυροι διατηρούν τα Κολλέγια τους και τα μέλη τους φιλοσούν απόλυτα μυστικά, δεν δημοσιεύουν καποια εργασία, ούτε ακόμη καποιες σημειώσεις και είναι σχεδόν αδύνατον να αναγνωρίσουν οποιοδήποτε μέλος.

Οι υπαρχούσες Ροδόσταυρικές Ομάδες έμφατιζόνται πολύ περισσότερο από εμάς στην εκ μελέτης μυστική και αποκρυφή γνώση. Πισχίζουν να εκτεινούν τις ανθρώπινες διανοητικές δυνάμεις προς τον Υλικό, τον Αιθερικό, τον Αστρικό και Ψυχιατικό Κόσμο. Τώρα αντιλαμβάνομαι ότι δεν χρησιμοποιούσαν κανένα τυποποιημένο τυπικό, αλλά το δικό ΖΩΩΝΗΣ ΦΩΩΝΗΣ διδάγμα αντι της έγγραφης γνώσεως. Τα Γερμανικά Κολλέγια έχουν εμπειρία μάς αξιοσημείωτης αναγεννήσεως μέχρι το 1900 και τα δίδαγματα του R. Steiner θεωρούνται ότι δίνουν καθοδήγηση στο σύστημα τους της Απόκρυφης Φιλοσοφίας. Μερικοί από τους τομους του Steiner είναι διαθέσιμοι και στην Αγγλική Μεταφράση, όπως η Μύηση και τα Αποτελέσματά της, οι Πυλές της Γνωσεως και ο Δρόμος της Μήσεως αξίζουν σπουδής.

Οι Ροδόσταυρικές Εταιρείες στη Σκωτία, όπως οι Εταιρείες των Ήνωμένων Πολιτειών ήταν παρικλάσιαι της ίδιας Ροδόσταυρικής Πηγής και άνθισαν από την ανιζωπύρρωση του αδελφού Robert Wentworth Little, εκείνου του παρεκκλινόντος Κολλεγίου στην Αγγλία, που αναφέρεται από τον Geoffrey Higgins στην αξιοπρόσεκτη εργασία του «Ανακάλυψη ή Αποδείρα αποστραφώς του Πέπλου της Ίσιδος της Σαίξ», που δημοσιευθηκε το 1836 και σημειώνει ότι δεν συνεργάζετα με το παλιό Κολλέγιο που αναφέρεται εκεί.

Περί τα 50 χρόνια ένωριτερά καποιος διησημος Εβραίος που ονομαζόταν Falk ή Dr. Falcon, έζησε στο Λονδίνο (Περί αυτού αναφέρεται στην Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια του Kenneth Mackenzie), είχε ψηλή φήμη ως διδάσκαλος της Καββιζά και άλλων Ροδόσταυρικών σπουδών, πραγματικά λεγόταν ότι είχε μαγικές δυνάμεις, ο Falc δεν ήταν δυνατόν να είχε προσκτηθεί προς οποιοδήποτε Ροδόσταυρικό Κολλέγιο επειδή ήταν ανιτηρός Εβραίος και τα μέλη όλων των άληθών Ροδόσταυρικών Κολλεγίων ήταν παντοτε Χριστιανοί, ίσως όχι ενός όρθοδοξου τυπου, διότι υπήρχε τάση

πρός τὰ ιδεώδη τῶν Γνωστικῶν. Ὁ Makenzie κατατάσσει τὸν Dr Falk μεταξύ τῶν διασήμων Ροδοσταύρων καὶ βεβαίως ὡς μὲν εἶπε ἔχει ἀπὸ πρῶτο χέρι ἀποδείξεις τῆς σχέσεώς του μὲ τὴν Ἐταιρεία. Πολλοὶ Χριστιανοὶ μαθητὲς υἰοθέτησαν τροπολογία τῆς παλιᾶς Ἑβραϊκῆς Καββαλά, ἔτσι μερικοὶ Ἑβραῖοι ἔχουν συμμαχήσει πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς Ροδοσταύρους.

Ὁ δικὸς μας Λευκὸς Μάγος ἀδελφὸς R.W. Little περιστοιχισμένος μὲ ἀρκετοὺς ἀξιοσημεῖωτους Ροδοσταύρους σπουδαστῆς, τῶν ὁποίων μπορῶ νὰ ἀναφέρω τὸν Τελευταῖο Ὑπάτο Μάγο στὴν Ἀγγλία, Dr William Robert Woodman, πολυμαθὴ Καββαλιστὴ καὶ Ἑβραῖο σπουδαστὴ. Τὸν μεγάλον Τέκτονα ἱστορικὸν W.J. Haghon. Τὸν William Carpenter τὸν συγγραφέα τῶν Calmet's «Λεξικό τῆς Βίβλου». Τὸν Alphonse Louis Constant, ἡ καλύτερα γνωστὸς ὡς Ἐλιφάς Λεβύ, ὁ ὁποῖος βοήθησε πάρα πολὺ τοὺς ἀδελφούς Little καὶ Makenzie καὶ ἐπανελημμένως ἐξελέγη ἐπίτιμον μέλος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Κολλεγίου. Τὸ 1783 δυστυχῶς ἡ Ἐταιρεία μας ἔχασε τὸν ἀδ. Little λόγω θανάτου σὲ πολὺ νεαρῇ ἡλικίᾳ. Ὁ ἀδ. H.C. Levander, ἐπίσης, καθηγητὴς στὸ Πανεπιστημιακὸν Κολλέγιον τοῦ Λονδίνου, ἦταν πολυμαθὲς μέλος καὶ ἐδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ Μυστικὴ γνῶσιν τῆς Ἐταιρείας.

Ὁ τελευταῖος, ὁ Lord Lytton, ὁ συγγραφέας τοῦ Ζανόνι καὶ τῆς Παράξενης ἱστορίας, ὁ ὁποῖος τὸ 1871 ἦταν Grand Patron τῆς Ἐταιρείας μας, ἐδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν τύπον αὐτὸ τῆς Φιλοσοφίας, μολονότι ποτὲ δὲν ἐφθασε στὸν ὕψιστον βαθμὸν γνώσεως, διότι κάποτε σὲ δημόσιον λόγον ἀποκήρυξε τὴν ἰδιότητα τοῦ Ροδοσταύρου, ἀλλὰ εἶχε ἀναγνωριστῆ ὡς ἀδελφὸς τῶν Γερμανικῶν Ροδοσταυρικῶν Κολλεγίων στὸ Μάιν τῆς Φρανκφούρτης, τὸ Κολλέγιον αὐτὸ ἔκλεισε μετὰ τὸ ἔτος 1850.

Ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι ἀπέβησαν πρόσφατα κοσμήματα στὰ Κολλεγία μας, μπορῶ νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ σας στὸν πρόσφατον ἀποβιώσαντα καὶ καλλιεργηθέντα ἰδιόρρυθμον John Yarker τοῦ Dithsbury. Τὸν μύστη τῆς Ὑόρκης T.B. Whytehead, ὁ ὁποῖος ἦταν διάσημος ἀρχαιοδίφης. Ὁ ἀδ. Fendelow τοῦ Newcastle Κολλεγίου, ὁ ὁποῖος ἦταν συγγραφέας πολυσχιδοῦς καὶ ὑποβλητικῆς νοθεσίας πρὸς τὸν ἀδ. F.F. Schitger, ὁ ὁποῖος ἔκανε βαθεῖες ἐρευνες στὶς Γαλλικὰς καὶ Γερμανικὰς Ροδοσταυρικὰς Πραγματείας, πρὸς τὸν Samuel Lidell Mathers, τὸν μεταφραστὴ παραγράφων τοῦ Ἑβραϊκοῦ ZOHAR καὶ στὸν συγγραφέα τοῦ «Ὁ Ναὸς ἀνοικοδομεῖται» καὶ τῆς Shekinah Revealed Frederick Holland. Ἐνας ἄλλος διάσημος ἀποβιώσας ἀδελφός ἦταν ὁ Benjamin Coxtoy Weston supermare καὶ μὲ αὐτὸν φυσικὰ συνδέω τὸ ὄνομα τοῦ μεγαλύτερου ἀδελ-

φοῦ Major F.G. Irvin, ὁ ὁποῖος ἐπίσης τὴν ἔχει φθάσει σὲ ἀπόμακρο Νυό.

Μεταξὺ τῶν πόλυμαθῶν νέων τῆς Εταιρείας μας, μπορῶ νὰ ἀναφέρω τοὺς κ.δ. Dr. Vaughan Bateson, Thomas Henry Pattinson, Rev. C.E. Wright, Sir John A. Cockburn, W.J. SongHurst, Herbert Burrows, A. Cadbury Jones, W. Wonnacott, Dr. W. Hammond, Dr. B.J. Edwards καὶ ὁ W.C. Blaker.

Τὰ Κολλέγια μας δὲν χρειάζεται νὰ ἀνοιχθοῦν στὴ ἀναζητήση θεμάτων πρὸς μελέτη. Ἡ ἀφήγησις τῆς ἰδρύσεως τῆς Εταιρείας μας εἶναι ἰδιαζόντως ὑποδηλωτικὴ σημείων γιὰ μελλοντικὴ ἐνδελεχὴ ἔρευνα. Ἡ Γερμανικὴ «FAMA FRATERNITATIS» τοῦ 1614, στὴν Ἀγγλικὴ μεταφρασίᾳ ἀπὸ τὸν Θωμὰ Βωγγαν τοῦ 1652, σὰς παρουσιάζει τὴν ἱστορίαν τοῦ Χριστιανοῦ Ροδόσταυρου. Τὸ συμπληρωματικὸ τοῦ φυλλάδιου «CONFISSIO FRATERNITATIS» σὰς δίνει βαθεῖαν ἀντίληψιν τῶν σκοπῶν τῶν Ροδόσταυρῶν γιὰ τὰ ἐπόμενα 100 χρόνια. Ὁ Χυμικὸς Ἰαμὸς τοῦ C.R., καὶ τὰ Μυστικὰ Σύμβολα τῶν Ροδόσταυρῶν ἀπὸ τὸν φριαντὸν Χάρτμαν, εἶναι πραγματεῖαι Ροδόσταυρικῆς Ἀλληγορίας, οἱ ὁποῖαι θὰ σὰς ἀνταμειωθῶν με βαθεῖαν μελετὴ καὶ ὄχι μόνον με ἀναγνώσιν, ἐφόσον ἡ διαισθητικὴ τοῦ ὄλου ἀφορὰ στὶς Μεσαιωνικὰς Μυστικὰς Ἐπιστήμας, τὴν Ἀστρολογία, Γεωμαντεία κλπ. ποὺ ἀποτελοῦν καταλλεῖα θέματα γιὰ ὁμιλίαι στὰ Κολλέγια μας.

Μία τέτοιον παρα πόλυ ἐνοσιφέρουσα ἐργασία καθὼς μπορεῖ νὰ ἀντιληφθῆι μεσαιωνικὸς Λατίνος εἶναι ὁ «Oedipus Aegyriacus» τοῦ Ἀθανασίου Κίρχερ. Εἶναι ἐλλειστικὸ ὅτι οἱ σπουδαστῆς μας θὰ γνωρισθῶν τὰ Ἀρχαῖα Μυστήρια τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης. Ἡ βύσις τοῦ Δυτικοῦ ἀποκρυφισμοῦ τῆς μεσαιωνικῆς Εὐρώπης εἶναι ἡ Καββαλα τῶν Εβραίων Ραββίνων τοῦ Μεσαιῶνος γιὰ τὴν ὁποία ἔχω δηροσιεῦσει ἕναν Πρόλογον. Ἀσπὴ ἡ φιλοσοφία, ἂν καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως βαρβάρη καὶ ἀκατέργαστη, ἀκόμα θὰ εὐρεθῆι, ὅταν κάποιος εἶναι οικειὸς με τὴν ὀνοματολογία, νὰ εἶναι συγκεκριμένον συνέπεζ καὶ ἐκτεταμένον σχεδίον τῆς Θεολογίας, Κοσμολογίας, Εθίμων καὶ μεταφυσικῆς, προσπαθώνταζ νὰ ρίψει φῶς ἐπὶ πόλλων ἐπισκιασμένων βιβλικῶν περικοπῶν καὶ νὰ προτείνει τίς ἀρχικὰς ἀντιλήψεις τῆς σημασίας τῶν πλείστων ἐκ τῶν ἀλληγορικῶν περιγραφῶν τῶν εὐρεθέντων στὴ Βιβλῶ. Ἀντίγραφον περιεργῆς παλαιᾶς Καββαλιστικῆς εἰκόνας ἀπὸ Συριακὸν Εὐαγγέλιον με περιγραφικὸν σημείωμα τοῦ Dr. Carnegie Dickson - Διασημὸς Σκώτος R+ Μυστῆς - μόλις δόθηκε στὴ Βιβλιοθήκη μας.

Τὰ ἔργα τοῦ μεγάλου Ροδόσταυρου Καββαλιστοῦ, Ελιφας Λεβύ, εἶναι γιὰ ἐκείνοὺς οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν τὴ Γαλλικὴ, ἀστεῖρευ-

τη πηγή μυστικής γνώσεως γεμάτα από έκλεκτές πνευματικές παραστάσεις και πλήρη μαγικών συνταγών. Η «Ιστορία της Μαγείας» είναι αποθήκη πληροφοριών σχετικών προς τις Μυστικές Έπιστῆμες και τις Μυστικές Ἀδελφότητες όλων τῶν ἐποχῶν και μεταξύ πολλῶν κρατῶν, ἐφόσον στην Ἀγγλική οἱ δύο τόμοι της νέας ἐκδόσεως τοῦ Heckethorn «Μυστικές Ἐταιρεῖες» θά διαβαστοῦν ὡς πρόλογος γιά βαθύτερη προσωπική ἐρευνα.

Τό ἔργο τοῦ Φράντζ Χάρτμαν, πού ὀνομάστηκε Μαγεία Λευκή και Μαύρη, μπορῶ νά τό συστήσω σέ σοβαροῦς ἐρευνητές, διότι διευκρινίζει τοὺς πραγματικούς στόχους τῆς Ὑψηλότερης Μαγείας, γιά τήν ὁποία μόνο ἐμεῖς ἐνδιαφερόμαστε, και ξεκαθαρίζει πολλές παρανοήσεις πού ὑπάρχουν στῖς διάνοιες τῶν ἀμυήτων.

Ἐάν ὑπάρχει ὁ πόθος νά ἀκολουθηθεῖ πλησιέστερα τό θρησκευτικό στοιχείο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, θά συνιστοῦσα ἀνάγνωση τῶν σχολείων τοῦ Dr. Allen Bagnes ἐπὶ τοῦ «Δανιὴλ και τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως» και τῆ συμβολική περιγραφή τοῦ βιβλίου τοῦ Ἐζεκιήλ. Γιά τόν Χριστιανικό Προσανατολισμό συνιστῶ τόν «Τέλειο Δρόμο» ἢ ἡ «Ἐύρεση τοῦ Χριστοῦ» ἀπό τήν Ἄννα Κίνγκφορντ, στόν τόμο αὐτό θά εὑρεθεῖ ἐπεξεργασμένο τό ἐκτενέστερο σχέδιο τῆς Χριστιανικῆς Διδασκαλίας πού εἶναι τόσο κατάλληλο νά ἐπισκιαστεῖ ἀπό αἰρετικούς τύπους λατρείας. Οἱ δοξασίες τοῦ ἔργου αὐτοῦ προσεγγίζουν πρὸς ἐκείνες τῶν τελευταίων ὀπαδῶν τοῦ Χριστιανοῦ Ροδόσταυρου, τό ὄνομα τοῦ ὁποίου πιθανόν ἦταν μυστικός τίτλος, ρητό ἢ συνώνυμο και ὄχι οἰκογενειακό ἐπίθετο: «CRISTIAN» ὁ ἀναφερόμενος στή γενική θεολογική τάση και «Rosenkreuz», στό Σταυρό τῶν Παθῶν, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξήγηση και τό κλειδί μπορεῖ νά χρειάζεται ἓνα Ρόδο ἢ μυστική ἐξήγηση.

Ἐπάρχει ἓνα δόγμα γιά τόν πολυμαθῆ και μιᾶ ἀπλοῦστατη συνταγή γιά ἐκείνους οἱ ὁποιοὶ εἶναι ἀνίκανοι νά φερουν αὐτό ἀκόμα, ὅπως και ἡ νέα διαθήκη μας λέγει, περὶ τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου, ὁ ὁποῖος δίδαξε τοὺς ἀμεσοὺς μαθητές του τά ἀληθινὰ κλειδιά, ἀλλά σέ ἄλλους μίλησε μόνο μέ παραβολές «και ἄνευ παραβολῶν οὐδέν ὠμίλησε αὐτοῖς».

Τέτοια, ἀδελφοί μου, εἶναι πρόσφατα θέματα γιά τήν προσοχή τῶν μελῶν σας, ἀλλά ὑπάρχουν πολλά συγγενῆ θέματα πού σχηματίζουν κατάλληλα κέντρα ἐνδιαφέροντος και ὁδηγίας. Π.χ. ἡ ὄλη σειρά τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχιτεκτονικῆς ὡς κρυστάλλινος συμβολισμός, τά δόγματα τῶν Ἰνωστικῶν, τά ποικίλα συστήματα φιλοσοφίας τῶν Ἰνδουιστῶν, ὁ παραλληλισμός μεταξύ Ροδοσταυρικοῦ δόγματος και τῆς Ἀνατολικῆς Φιλοσοφίας, γιά τήν ὁποία ἀναγνώσατε τῆ «Ροδοσταυρική Κοσμική Σύλληψη» τοῦ Μάξ Χάιντελ, και

αυτό το εκκυστικό θέμα, η αρχή και η έννοια των 22 Ατου ή συμβολικά σχέδια του «Γαρούφι» ή δεσμη καρτών του Γκιό, που ο Έλιφας Λέιβι λέγει ότι σχηματίζουν ομάδα κλειδιών τα οποία ξεκλειδώνουν κάθε μυστικό της Θεολογίας και Κοσμολογίας. Για εκείνους οι οποίοι ενδιαφέρονται για την Αλχημεία του παλαιόθεντος συνιστώ αναγνώση του βιβλίου: «Προτεινόμενη διακρίσηση του Γερμανικού Μυστικού» 1850 από ανώνυμο συγγραφέα, «Σημειώσεις επί της Αλχημείας και των Αλχημιστών 1857 του Ε.Α. Pichecock. Και τέλος μπορούμε να κινούμε έρευνας επί του τόσο ενδιαφέροντος προβλήματος. Ο σιζανιστικός Γεκτονισμός, εμφανίστηκε από τους Ροδόστιαιούς Μπράκτα να όσσω να γίνει αντίληπτο ότι οι Γερμανοί Ροδόστιαιοί ισχυρίζονται ότι πριν την Γεκτονική Αναγέννηση το 1717, υπήρχαν ακόμα οι ίδιοι στην Γαλλία.

Ας μη λησμονούμε ότι, όχι μόνο ως Ροδόστιαιοι, αλλά και ως Ελευθεροτέκτονες, υποσχόμεθα όχι μόνο προς την Δόξαφοτητα και την Ευεργεσία, αλλά επίσης να ερευνησουμε πίσω από την επιφάνεια των πραγμάτων και να αναζητούμε και να ερευνήσουμε τα απόκρυφα μυστικά της Φύσης και της Επιστήμης. Ας θυμόμαστε ότι η ημίμαθη είναι επικίνδυνο πράγμα, μόνο η βαθύτερη μελέτη αποκλύπτει τις ρίζες της Γνώσεως, καθώς αυξάνει το απόθεμα των πληροφοριών. Μην μάς αφήσετε, με δεξιά χέρι, κολήστε με την πάλρρη της νωθότητος, αλλά παντοί, μοχθείτε να ηξήσετε την αληθινή γνώση που είναι η σοφία και να θυμόμαστε ότι «Το έργιζεσθαι είναι το Προσευξασθαι» ή ως το Λατινικό Λόγιο έχει LABORARE EST ORARE διότι το φώς έρχεται προς τον καθένα από εμάς όταν κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να εργασθεί και η αξία της έργιας έκαστοι άνθρωποι θα δοκιμασθεί στο ζυγό της δικαιοσύνης και αν έχομε πράξει κακία θα καρπίσθωμε πλοσίση αμοιβή.

Ἀπό τῆς Γραφῆς

«ΑΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ»

Τοῦ ΧΡΙΣΤ. ΚΑΜΑΡΩΤΑΚΗ

ΟΤΑΝ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ἐρωτήθη ἀπό τόν Πόντιο Πιλάτο «τί ἐστί Ἄληθεια» σφάλισε τὰ χεῖλη του καί δέν ἀπάντησε. Καί ὁμως διδάσκων τόν λαό τῆς Ἰουδαίας διεκήρυξε παρουσία ὄλων «Ἐγώ εἶμαι ἡ Ἄληθεια καί ἡ Ζωή».

Ἄς ἀναζητήσουμε λοιπόν ἐκ βαθέων τόν Χριστό, διότι τοῦτο εἶναι ὡς νά ζητοῦμε τήν ἴδια τήν ἀλήθεια.

Ἀπό τὰ παλιά τὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι ὠθοῦμενοι πρός ἀναζήτηση τῆς Ἄληθείας ἀπό μία μυστική φωνή μεταχειρίστηκαν πολλούς τρόπους. Ἐν τούτοις οἱ τρόποι πού ὀδηγοῦν ἀσφαλῶς εἰς αὐτήν εἶναι δύο, καθὼς μᾶς τοῦς περιγράφει ἡ Καινή Διαθήκη διά τῶν Εὐαγγελιστῶν Ματθαίου καί Λουκά.

Ὁ ἕνας τρόπος εἶναι αὐτός πού ἀναφέρει ὁ Λουκάς, τόν ὁποῖο ἀκολούθησαν οἱ ποιμένες, ἡ ὁδός τῆς ταπεινότητος καί τῆς ἀγάπης. Οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι οἱ ἀγαθοὶ τῆ καρδία δέν εἶδαν τόν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλά ἀζιώθησαν νά ἴδουν τήν θεία μορφή τοῦ Ἀγγέλου πού τοῦς ὀδήγησε εἰς τόν βασιλέα τοῦ κόσμου.

Ὁ ἄλλος τρόπος εἶναι αὐτός πού περιγράφει ὁ Ματθαῖος τόν ὁποῖον ἀκολούθησαν οἱ Μάγοι ὀδηγούμενοι ἀπό τόν λάμποντα Ἀστέρα. Ὁ τρόπος αὐτός τῆς ἀναζήτησεως εἶναι καί ἀποτελεῖ τήν ὁδόν τῆς Γνώσεως τῆς Σοφίας. Τήν ὁδόν αὐτήν δέν δύναται νά ἀκολουθήσῃ ὁ οἰσσοῦν ἄλλὰ μόνον αὐτός πού ἔτυχε μνητρικῆς ἀγωγῆς καί παιδείας. Ἡ μία ἀπό τίς δύο ὁδοὺς θέλει ἀγνή καί φωτισμένη καρδίαν καί ἡ ἄλλη ἀφυπνισμένο πνεῦμα. Καί οἱ δύο τρόποι ἔχουν τοῦς ὀδηγοῦς τοῦς ὁ ἕνας τόν Ἀγγέλον Κυρίου καί ὁ ἄλλος τόν πεντάπτυχον Ἀστέρα. Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος πού βρῆκε ἕναν ὀδηγόν εἰς τήν ἀναζήτηση τοῦ Χριστοῦ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΑΝΤΕΡΣΟΝ

στις 18 Οκτωβρίου 1993 στην Θεοσοφική Εταιρεία
Μεταφρασμένη από τον Δο. ΣΙΒΡΗ Γ.

Το ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΟΥ ΚΑΘΡΕΠΤΟΥ

ΣΥΝΑΝΤΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗ σαν ένα σύμβολο στις γραφές και τα παραμύθια, αλλά επίσης και εις τόν κόσμον και εις την καθημερινή μας ζωή.

Ένας καθρέφτης αντανακλά και μπορεί να διασηφηνίσει πράγματα. Μπορεί, εξ άλλου, και να μιάς παραπλανήσει, διότι το είδωλο που δείχνει είναι στην πραγματικότητα αντεστραμμένο και μπορεί να διαστρεβλωθεί ή να αλλοιωθεί. Και στο κάτω κάτω, το είδωλο δεν είναι αυτό που αντανακλά. Δεν υπάρχει τίποτα εκεί.

Οι αντανακλάσεις μπορεί να είναι ατελείωτες. Το να καθήσει κανείς ανάμεσα σε δύο καθρέφτες και να δει την ατελείωτη διαναλαμβανόμενη αντανάκλασή του μπορεί να είναι μια απροσδόκητη εμπειρία. Ο αστρονόμος μπορεί να έχει μια παρόμοια αίσθηση όταν παρατηρεί τον άπειρο έναστρο ουρανό ή ο ατομικός επιστήμων (φυσικός) όταν έρει να τα υποατομικά μέρη. Το εσωτερικό και το εξωτερικό διαστήματα φανόνται απεριόριστα.

Εν αντιθέσει, όμως, με τις αντανακλάσεις τών δύο καθρεφτών ή τόν εφιαλτή της τεχνολογίας της πληροφορικής, δεν συναντάμε ανίερές επανάληψεις εις την φύσιν, αλλά μια ζώσαν απειραντοσίαν με ένα εσωτερικό πρότυπο τού οποίου, εν τούτοις, επιτρέπει ή προβλέπει, μοναδικές ατομικές παραλλαγές. Κανένα φύλλο δεν είναι ακριβώς όμοιο με ένα άλλο.

Ολοκλήρω το συμπαν είναι, υπό μίαν έννοιαν, μία σειρά μοναδικών αντανακλάσεων. Συμβολικά, το απόλυτον, κρατάει ένα καθρέφτη για τόν εαυτό του. Δια να παραθέσουμε την Μμ. Μπλαβάτσκι:

«Ο Λόγος είναι ο καθρέφτης που αντανακλά τόν ΘΕΙΟ ΝΟΥ, και τó Συμπαν είναι ο καθρέφτης τού Λόγου».

Αυτή είναι, ούτως ειπείν, ή κατακόρυφη αντανάκλαση, εκ τών άνω προς τα κάτω. Υπάρχουν όμως και όριζόντιες αντανακλάσεις. Ζούμε, όπως λέγει ή Μμ. Μπλαβάτσκι σ' ένα κόσμο διαδικότητος, από ζευγη αντιθέτων, όπως ημέρα και νύχτα, θερμό και ψυχρό, πνεύμα και ύλη. Τέτοια αντιθετα μπορούμε να πούμε ότι αντανακλώνται αντιστροφα, όπως σ' ένα καθρέφτη.

Βρίσκουμε μερικές φορές αναφορές στην θεωρία ενός σύμπαντος «άντι-ύλης», που άντανακλά άντιστρόφως τό σύμπαν που γνωρίζουμε, μέχρι τήν μικρότερη λεπτομέρεια.

Σύμφωνα μέ πολλούς μύθους ως επίσης καί τήν «μυστική Διδασκαλία», τής Η.Ρ. Βλανατσκί, στην άρχή του χρόνου ό κόσμος άναδύεται από τό χάος. Οι έπιστήμονες ύποψιάζονται τώρα ότι πίσω από κάθε κόσμο ύπάρχει χάος, πίσω από κάθε τάξη-άταξία. Δέν θά μπορούσε ό κόσμος νά είναι μία άντανάκλασις του χάους; Καί άντιθέτως;

Ό ίδιος ό άνθρωπος είναι επίσης ένας καθρέφτης. Διά νά παραθέσουμε τήν Μμ. Μπλαβάτσκι. Όπως ό Λόγος άντανακλά τά πάντα εις τό Σύμπαν, έτσι ό άνθρωπος άντανακλά ό ίδιος όλα όσα βλέπει καί εύρίσκει εις τό Σύμπαν του, τήν Γή. Έτσι ό άνθρωπος είναι ό μικρόκοσμος του μακροκόσμου.

Καί στην καθημερινή ζωή, δέν επιδεικνύουμε όλοι καθρέφτες μεταξύ μας; Μπορούμε νά μάθουμε πολλά διά τους έαυτούς μας από τίς άντιδράσεις των άλλων στά λόγια καί τίς ένέργειές μας.

Είναι ένα χαρακτηριστικό τής εποχής μας νά δίνουμε πολύ λίγη προσοχή εις τους άλλους. Ό Ναρκισσισμός σέ διαφόρους βαθμούς είναι διαδεδομένος. Θά γνωρίζετε ασφαλώς τον Έλληνικό μύθο του Ναρκίσου, ό όποιος έρωτευθηκε τό ειδώλό του που είδε σέ μία καθαρή λίμνη. Από τής δημιουργίας του ανθρώπου, όλος ό κόσμος άποτελεί μίαν ένότητα, κανένα μέρος αυτής τής ένότητας δέν μπορεί νά άρνηθεί ή νά λησμονήσει τά άλλα μέρη χωρίς σοβαρές γι' αυτό συνέπειές. Κανέναν άνθρωπος δέν είναι μία νησίδα.

Όλόκληρος ό κόσμος είναι ένα δίκτυο άντανακλάσεων. Τό δίκτυο αυτό είναι μία έκφραση τής έρμητικής Άρχής «όπως επάνω, έτσι καί κάτω». Τό θεμέλιο τής έρμητικής Άρχής καί στην πραγματικότητα του κοσμικού δικτύου είναι τό γεγονός ότι εις τό σύμπαν, Δέν ύπάρχει παρά ΜΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΝΟΜΟΣ.

1. Τό σύμπαν είναι μία ζωή, ένα πράγμα που άντανακλάται σέ μία πολλαπλότητα πραγματική. Τα πολλά αυτά πράγματα θά έξαφανίζονταν εάν τό ένα δέν άντανακλάτο εις αυτά.
2. Ένας Νόμος λειτουργεί παντού εις τό σύμπαν. Ό άνθρωπος ψάχνει παντού γιά τήν μαρτυρία του Νόμου, άναζητώντας εις τήν επανάληψη. Ένα έπιστημονικό πείραμα πρέπει νά είναι επαναλαμβανόμενο, τουτέστιν, οι ίδιες άκριβώς συνθήκες θά όδηγήσουν στά ίδια άκριβώς άποτελέσματα, μία επανάληψη ή άντανάκλαση.

Όμως, στην πυρηνική φυσική, επί παραδείγματι, τέτοια πειρά-

ματα δεν επιτιγχνούν όπως θα αναμένετο. Είναι ίσως αυτή κάποια μορφή αντεστραμμένης αντανάκλασης.

(Η ιστορία, επίσης, φίνεται να επαναλαμβάνεται με πολλές παραλλαγές, υπάρχει όμως μία γενική γραμμή, έθνη και αυτοκρατορίες, δημιουργούνται αναπτύσσονται, φθάνουν στο ζενιθ τους, και κιότιπιν παρακμάζουν και τελικώς εξαφανίζονται. Μία αντανάκλασις τής διαδικασίας τής εξελίξεως παντού, τ.ε. στην ανθρώπινη ζωή).

Ο άνθρωπος είναι συμβολικά ένας καθρέφτης όχι μόνον σε όριζόντιες αντανάκλασις με τον κόσμο και τους συνανθρώπους του αλλά επίσης κατακορυφως - εντός τής ιδικής του ύπαρξεως. Η εξωτερική του φύσις αντανακλά την εσωτερική του ύπαρξη, αλλά η αντανάκλασις είναι ασθενής.

Ο Σαμπα Ροου παρομοιάζει τον Άγιο με τον ήλιο, που αντανακλάται σε ένα καθρέφτη, από τον καθρέφτη σ' ένα γυαλιστερό μεταλλικό δίσκο, κι' από εκεί σ' ένα τοίχο. Παρομοιάζει τον καθαρό καθρέφτη με την πνευματική φύση του ανθρώπου, τον μεταλλικό δίσκο με την ψυχική του φύση, και τον τοίχο με το φυσικό του σώμα.

Έτσι η γνώσις του ανθρώπου τής Αληθείας γίνεται ασθενέστερη όσο η αντανάκλασις μεταφέρεται σε σκοτεινότερες επιφανείες, διότι η γνώσις εκείνη εξαρτάται κυρίως από την καθαριότητα τής επιφανείας ή το όργανο. Ο Σαμπα Ροου προσθέτει: Όπως το είδωλο του ήλιου σε μια καθαρή επιφάνεια ύδατος μπορεί να διαταραχθεί και να καταστεί άορατο από την ίδια την κίνηση του ύδατος, έτσι με τα πάθη και τις συγκινήσεις μπορεί ένας άνθρωπος να διαταραχθεί το είδωλο του αληθινού εαυτού του και να το κάνει διεστραμμένο στην εμφάνισή του, και ακόμη να κάνει το είδωλο τόσο υδιακριτό και ώστε να είναι τελειως ανικανός να συλλάβει το φώς του.

Στο κείμενο αυτό έχουμε μια σαφή εξήγηση όλων των δυσκολιών. Το εσώτατο είναι μας είναι ένας καθαρός καθρέφτης του θείου. Είμαστε όμως σινηθως ανικανοί να ατενίσουμε τον καθαρό εκείνο καθρέφτη. Χρησιμοποιούμε τον σκοτισμένο καθρέφτη του Καμα-Μάνας, αισθήματα-σκέψεις, τον καθρέφτη που είναι διεστραβλωμένος από τους ψυχρούς υπολογισμούς τής διανοίας και την θερμή αναπνοή τής συγκίνησης.

Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε μια άλλη άλληγορία και να πούμε ότι υπάρχει ένας μόνο καθρέφτης -ό νοός. Έαν τον διατηρούμε καθαρό, αντανακλά τα πράγματα όπως είναι. Στην περιπτώση αυτή, αντιστοιχεί στο Μπούντι-Μάνας, τον φωτισμένο νοό, που

μᾶς δείχνει τὴν θεία πραγματικότητα, μᾶς καθιστᾶ ἐπίσης ἰκανούς νὰ δοῦμε τὰ γεγονότα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ὅπως εἶναι. Τὸ πεφωτισμένο πρόσωπο δὲν εἶναι ἓνας ἄπειρος ὀραματιστῆς ἢ θεωρητικός. Γνωρίζει τὸν κόσμο καὶ τοὺς συνανθρώπους του. Μόνον ἓνα πρόσωπο πού εἶναι **καθ' ὁδὸν πρὸς** τὴν φώτιση (ὅπως εἴμαστε ὅλοι) δὲν γνωρίζει οὔτε τὸ θεῖον οὔτε τὸν κόσμο ὅπως εἶναι καὶ ἐπομένως τὰ θεωρεῖ ὡς δύο διαφορετικὰ πράγματα.

Τὸ ὅτι πρέπει νὰ διατηρήσουμε τὸν καθρέπτη τῆς διανοίας μας καθαρὸ, εἶναι τὸ θέμα τοῦ ἐξῆς ποιήματος τῶν Ζέν.

Τὸ σῶμα αὐτὸ εἶναι τὸ δένδρο τοῦ Μπόντι. Ὁ νοῦς εἶναι σάν ἓνας φωτεινὸς καθρέπτης. Φρόντισε νὰ τὸν διατηρεῖς πάντοτε καθαρὸ καὶ μὴν ἀφήνεις σκόνη νὰ συσσωρευεῖται εἰς αὐτόν.

Θὰ ἐπανεέλθουμε σ' αὐτὸ τὸ κοίτημα καὶ τὴν ἱστορία πού συνδέεται μ' αὐτό.

Τί σκόνη μπορεῖ νὰ καθῆσει στὸν καθρέπτη τῆς διανοίας μας καὶ νὰ μᾶς τυφλώσει ὡς πρὸς τὴν πραγματικότητα; Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πει: Κάθε τί σέ μᾶς πού δὲν ἀντιστοιχεῖ σ' ἐκείνη τὴν πραγματικότητα, κάθε τί πού εἶναι ἀντίθετο στὴν ἀρχὴ τῆς Μοναδικότητας πού ἐκφράζεται μὲ ἀγάπη, ἀρμονία καὶ ἀκεραιότητα.

Ἐάν κάτι εἶναι σκονισμένο, ὑποθέτουμε ὅτι εἶναι παλαιό, ὅτι ἀνήκει στὸ παρελθόν. Καὶ πόσες ἀπὸ τίς παρορμήσεις μας ἀνήκουν στὸ παρελθόν; Εἴμαστε πλάσματα τῆς συνήθειας, ἀπεχθανόμαστε νὰ ἐγκαταλείψουμε τίς παλαιῆς συνήθειες οἱ ὁποῖες μᾶς ἀρέσουν. Ἀλλά καὶ ἂν προσπαθῆσουμε νὰ τὸ κάνουμε, ἀπλῶς προβάλλουμε τὸ παρελθόν μας εἰς τὸ μέλλον, διότι δὲν γνωρίζουμε τίποτε ἄλλο. Ἀλλά τὸ παρελθόν ἐκεῖνο εἶναι ἀκόμη σκουριασμένο (δὲν παύει νὰ εἶναι...) καὶ ἔτσι εἶναι καὶ τὸ μέλλον.

Εἴμαστε ἐκεῖνες οἱ παρορμήσεις, ἐκεῖνες οἱ συνήθειες ἀπ' τὸ παρελθόν. Ἐτσι αισθανόμεθα ὅτι δὲν μπορούμε νὰ τίς ἐγκαταλείψουμε. Ἡ προσπαθοῦμε νὰ τίς ἀντικαταστήσουμε μὲ κάτι παρόμοιο.

Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάνουμε; Ἐνα σημαντικό πρῶτο βῆμα θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἡ ἀναγνώρισις ὅτι δὲν βλέπουμε καθαρὰ, ὅτι οἱ γνώμες καὶ οἱ προκαταλήψεις μας εἶναι μόνο γνώμες καὶ προκαταλήψεις, ὅτι δὲν ἀνταποκρίνονται στὴν ἀλήθεια ὑπὸ τὴν ὑψίστην ἔννοιαν, ὅτι οἱ συμπάθειες καὶ ἀντιπάθειές μας εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐγωκεντρικές, ὅτι ἔχουν τὴν προέλευσή τους στὶς ἐμπειρίες μας τοῦ παρελθόντος καὶ δὲν βασίζονται σέ κρίσεις ἀντικειμενικῆς ἀξίας.

Αὐτὸ πού χρειάζεται εἶναι ἡ συνειδητοποίηση ὅτι δὲν βλέπουμε τὰ πράγματα ὅπως εἶναι, ἀλλά οὕτως εἶπεῖν, σ' ἓνα καθρέπτη.

Όπως είπε ο Απ. Παύλος: «Γωρη βλέπομε μέσα σπό ένα γυαλί, σκοτεινῶς».

Είναι ίσως τότε ο καθρέφτης μια ψευδαίσθηση; Το ποίημα τον Ζέν που παραθεσάμικ, με την ευφυή σύγκριση του καθρέφτη με τον νοῦ, αντιμετώπισθηκε με κάποια αποστοματική ανταπάντηση. Πρέπει όμως νά γνωρίζουμε τίς συνθήκες υπό τίς ὁποίες λέγεται ὅτι ἔχουν γραφτεῖ και τὰ δύο ποιήματα.

Ο ὅσος Πατριάρχης τοῦ Ζέν-Βουδδισμού, ἑνὺς πεφωτισμένου Κινέζου ἡγούμενος (ἀββάς), εἶχε γρασεῖ και ἐψαχνε γιὰ ἑνὺς διαδόχο. Ζήτησε ἀπο τοὺς μοναχοὺς τοῦ να γράψουν ἑνὺς σύντομο ποίημα, οὕτως ὥστε να μποροῦσε νὰ κρίνει εἰν μερικοὶ μοναχοὶ εἶχαν ἀναγνωρίσει τὴν Ἀλήθεια και μποροῦσαν νὰ τὸν διαδεχθοῦν.

Υπῆρχε στὸ μοναστήρι ἑνὺς μοναχοῦ ποὺ ὀνομαζετο ΣΙΝ ΣΑΟΥ τὸν ὁποῖον οἱ ἄλλοι θεωροῦσαν διδάσκαλο τοῦς. Οἱ μοναχοὶ ἔκριναν ὅτι δὲν υπῆρχε κανένας λόγος νὰ κάνουν τὴν προσπάθεια νὰ σταθεσουν ἑνὺς ποίημα, καθ' ὅτι ὁ ΣΥΝ ΣΑΟΥ, θα ἦταν ὀπισθόρηποτε ὁ διάδοχος. Οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὸς θα τὸν ἀκαλοῦθουσαν και θα ἐπαφιεντο στὴν ἡγεσία τοῦ.

Ο ΣΙΝ ΣΑΟΥ συνέθεσε τὸ ποίημα ποὺ ἔχουμε ἤδη παραθεσεῖ, παρομοιαζοντας τὸν νοῦ μ' ἑνὺς καθρέφτη τοῦ ὁποῖο θα πρέπει να διατηροῦμε καθαρὸν ἀπ' τὴν σκὸνη. Ο Πατριάρχης τότε τοῦ εἶπε ὅτι δὲν εἶχε φθασει ἀκομὴ εἰς τὴν φωτιστὴ.

Ἐνας υπῆρτης ὁμοῦ στὸ μοναστήρι, ἑνὺς ποῦ ἀπλὸς ἀνθρώπος ποὺ ὀνομαζετο WEI-LANG ἢ HU-LING, συνέθεσε ἐπισης ἑνὺς ποίημα. Καὶ ὁ Ἀββάς ἀνεγνώρισε αὐτὸν ὡς ἑνὺς πεφωτισμένο ἀνθρώπο και τὸν νομίμο διάδοχο τοῦ. Ἐκείνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι τὸ ποίημα τοῦ Χου-Νεγκ, τὸ ὁποῖο ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Δὲν υπῆρχει κανένας δένδρο τοῦ Μποντι
οὔτε στηριγμὴ φωτεινοῦ καθρέφτη.

Ἄφοῦ ὅλα εἶναι κενὸ,

ποῦ μπορεῖ ν' ἀκομῆρεται ἡ σκὸνη.»

Αὐτὸς εἶχε κατανοήσει Σῶμα Δοῦς, ὁ καθρέφτης, ἡ σκὸνη, ὁλος ὁ κόσμος -ἀραγε υπῆρχουν στὴν πραγματικὸτητα κυθόλου; Δὲν εἶναι τὰ πάντα ψευδαίσθηση; δὲν εἶναι τὰ πάντα Μαγία;

Ἄλλα τί εἶναι Μαγία. Ἡ λέξη σημαίνει μετρησις. Ο κόσμος ποὺ μποροῦμε να μετρησομε και ὁ ὁποῖος προφινῶς ἔχει ἐπέκταση εἶναι μαγιαβικὸς και ὑπὸ μια ἔννοια ἀπατηλὸς. Ἡ μητέρα τοῦ Βουδδα ὀνομαζετα Μαγία. Καὶ Μαρία, τὸ ὄνομο τῆς μητέρας τοῦ Ἰησοῦ, σημαίνει ἑνὺς «καθρέφτης», ἐκείνος στὸν ὁποῖον δὲν βρισκομε παρὰ τὴν ἀντανάκλαση ἀντι τῆς πραγματικὸτητας. Μία μητέρα ἔχει ἀσφαλῶς ἑνὺς σημαντικὸ ρόλο. Χωρὶς αὐτὴν, ἐκείνο

πού ήταν Βουδδας και εκείνο που ήταν Χριστός δεν θά μπορούσαν να έχουν εκδηλωθεί. Έτσι η προφανής ψευδαισθηση της Μάγια έχει επίσης ένα ρόλο. Υπό ποίαν έννοιαν είναι η Μάγια ψευδαισθησις:

Διά νά παραθέσουμε την Μμ. Μπλαβάτσκι: «Τό Σύμπαν ονομάζεται, μέ όλα τά έντός αὐτοῦ, ΜΑΓΙΑ, διότι τά πάντα εἶναι προσωρινά εἰς αὐτό, ἀπό τήν ἐφήμερη ζωή μιᾶς πυγολαμπίδας εἰς ἐκείνην τοῦ Ἡλίου. Συγκρινόμενο μέ τήν αἰώνια μεταβλητότητα τοῦ ΕΝΟΣ τό Σύμπαν, μέ τίς παροδικές διαρκῶς μεταβαλλόμενες μορφές του, θά πρέπει ἀναγκαστικά νά εἶναι στό νοῦ ἐνός φιλοσόφου, τίποτε καλύτερο ἀπό μία πυγολαμπίδα. Ἐν τούτοις τό σύμπαν εἶναι ἀρκετά πραγματικό γιά τά έντός αὐτοῦ ἐνσυνείδητα ὄντα, τά ὅποια εἶναι τόσο ψεύτικα ὅσο καί τό ἴδιο».

Ἡ Μμ. Μπλαβάτσκι χρησιμοποιεῖ ἐπίσης τήν εἰκόνα ἐνός θεάτρου σκιῶν, ἡ ὁποία εἶναι ὁμοία μέ ἐκείνη ἐνός καθρέφτη: «Τά πραγματικά πράγματα παραμένουν ἀόρατα, ἐνῶ τά νήματα τῆς ἐξελίξεως κινούνται ἀπό ἀόρατα χέρια· καί ἔτσι ἄνθρωποι καί πράγματα δέν εἶναι παρά ἀντανάκλασεις, ἐπί τοῦ λευκοῦ ἐδάφους τῶν πραγματικοτήτων ὀπισθεν τῶν παγίδων τῆς ΜΑΧΑΜΑΓΙΑ, ἡ τῆς μεγάλης ΠΛΑΝΗΣ».

Ἄς προσπαθήσουμε ν' ἀνακεφαλαιώσουμε τί ἔχει εἰπωθεῖ:

Ὅμιλώντας συμβολικά, ὅλα ὅσα ἀντιλαμβανόμεθα εἶναι ἀντανάκλασις. Εἶναι ὡς ἐάν ὁ Θεός κρατοῦσε ἓνα καθρέπτη γιά τόν ἑαυτό του. Θά μπορούσαμε νά τήν ὀνομάσουμε αὕτη κάθετη ἀντανάκλαση. Χωρίς τό Ἐνα, πού ἀντανάκλαται καί χωρίς τοῦς πολλοῦς καθρέπτες πού ἀντανάκλαται τό ἓνα, θά ὑπῆρχε ἄραγε ὁ κόσμος μας; Θά ὑπῆρχαμε ἐμεῖς;

Οἱ καθρέπτες ἀντανάκλουν ἐπίσης ὀριζοντίως ἀπό ἓνα πρόσωπο σέ ἄλλο καί πάντοῦ εἰς ὅλο τόν κόσμο. Έτσι ἡ ἀνθρωπότης κρατᾷ ἓνα καθρέπτη γιά τόν ἑαυτό της. Κατά πόσον ὁ καθρέπτης παρουσιάζει ἓνα πιστό ἢ ἓνα διεστραβλωμένο εἶδωλο ἐξαρτᾶται σέ μεγάλο βαθμό ἀπό ἐμᾶς.

Ὁ καθρέπτης εἶναι τό σύμβολο τῆς διαδικότητος, ἡ διαδικότης πού ὀδηγεῖ κατ' εὐθείαν στήν πολλαπλότητα. Καί ζοῦμε σ' ἓνα κόσμο διαδικότητος –καί ἀτέλειωτης πολλαπλότητος. Ἡ πηγὴ ὁμως καί τό τέρμα ὡς ἐπίσης καί τό ἐσωτερικό θεμέλιο –ἡ ἴδια ἡ καρδιά- τοῦ κόσμου μας καί ἡμῶν τῶν ἰδίων εἶναι καί παραμένει τό Ἄδιαιρετο. Γιά κάποιον πού συνειδητοποιεῖ αὐτό, ὁ καθρέπτης καί ὅλα εἰς ὅσα ὀδηγεῖ εἶναι μία πλάνη. Καί ὑπάρχει μόνον ἡ εὐλογία τοῦ ἐνός.

ΟΙ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥ

Ο θάνατος δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ο χωρισμός δύο πραγμάτων, του ενός από το άλλο, δηλαδή της ψυχής από το σώμα.

ΠΛΑΤΩΝΑ (Παρθ. 324b)

(Ο θάνατος περνάει ως, ως εμοί δοκεί, εφ' όσον είναι η αγωγή των πραγμάτων, ομοίως της ψυχής και του σώματος απ' αλληλοία.)

Όταν επέρχεται ο θάνατος στον άνθρωπο, το μόνον θνητό μέρος αυτού, καθώς φαίνεται, πεθαίνει, το δε αθάνατο, ή ψυχή, σηκώνεται και φεύγει σίωο και άφθαρτο.

ΠΛΑΤΩΝΑ (Παρθ. 106c)

(Επὸν τὸν ἄνθρωπον θάνατον ἐπιτεταμένον, τὸ μόνον θνητὸν μέρος αὐτοῦ ἀποπέσσει, τὸ δ' ἀθάνατον, αἴσθητον καὶ ἀσφύκτον, ἄφθαρτον ἔσται.)

Ἐνταῦθα πραγματικά ἀποκρίθη διδάσκων μὴς ῥοθήκη ἀπὸ τοῦ θεοῦ: ὅτι δηλαδή ο θάνατος, ὄχι μόνο δεν είναι κακό (οπισθήμα) γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἀντίθετα είναι ὠφελίμο πράγμα.

Επιτομή κειμένου ἀποφαστικῆ Ἐπιτομῆς Ἀρχαίων (1883, σελ. 84)

(Ἡ καλὸν ἐσμεν ἄρῃ ἀποστήσει, καὶ ἄλλοι εἰσὶν τὸν θάνατον θεοῦ, καὶ ἄλλοι, ἀλλ' ἄλλοι.)

Ὅ, τι πεθαίνει, δε χάνεται, ἀλλὰ μένει μέσα στη φύση.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ (Παρθ. Ἐπιτομ. Π. 1η)

(Ἐξω τοῦ κόσμου, τὸ σφύκτον οὐ πεθαίνει.)

Γίνοτα δε διαφέρει ὁ θάνατος ἀπὸ τῆ ζωῆς.

ΠΛΑΤΩΝΑ (Παρθ. Πρωτ. Πρωτ. Πρωτ. 1, 35)

(Ὁ δὲν ἔφη τὸν θάνατον διαφέρει τῆ ζωῆς.)

Ο θάνατος τότε θα ἔλθει, ὅποτε οἱ Μοῖρες ὀρίσουν.

ΚΑΛΑΙΝΟΥ (Ἀποθ. Στοιχισμ. ΝΑ. 19)

(Θάνατος τὸν ἔσπειται ὅποτε σὺν ὁῖ Μοῖραι ἐπικλώσασιν.)

Ὁ ὕπνος καὶ ὁ θάνατος εἶναι δίδυμο ἀδελφία.

ΟΜΗΡΟΥ (Ἰλιάδ., 11, 672)

(Ἵπνον καὶ θάνατον δίδυμοισιν.)

Ἡ ἔνωση τῆς ψυχῆς μέ τό σῶμα δέν εἶναι μέ κανένα τρόπο ἀνώτε-
ρη ἀπό τό χωρισμό τους.

(Ὅπως εἶναι ἡ γέννηση, ἔτσι εἶναι καί ὁ θάνατος).

ΠΛΑΤΩΝΑ (Νόμοι, 828 D)

(Κοινωνία γάρ ψυχῆ καί σῶματι διαλύσως οὐκ ἔστιν ἡ κρείττον)

Ὅποιος ἀπό τοὺς ἀνθρώπους φοβᾶται πολύ τό θάνατο γεννήθηκε
μωρός. Ἡ ἔννοια τοῦ θανάτου ἀνήκει στή Μοῖρα. Ὅταν ἔλθει ὁ
καιρός, ἀκόμα καί στ' ἀνάκτορα τοῦ Δία ἂν καταφύγεις, εἶναι ἀδύ-
νατο νά τόν ἀποφύγεις.

ΣΟΦΟΚΛΗ (Λυθολ., Στοβ. ΡΗΗ, 12)

(Ὅστις δέ θνητῶν θάνατον ὀρθοῦδει ζῆαν,
μόρος περικέ· τῆ τύχη μέλει τάδε.
ὅταν δ' ὁ κειρός τοῦ θανείν ἐλθῶν τύχη,
οὐδ' ἂν πρός ἀλγίας Ζητός ἐκφυγεῖ μόλιον)

Πρέπει νά ἀκολουθήσουμε τήν ἀποψη τοῦ Ἀναξαγόρα, ἐξαιτίας
τῆς ὁποίας ἀναφώνησε, ὅταν πέθανε τό παιδί του: «Ἦξερα ὅτι γέν-
νησα θνητό».

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ (Ἠθικά, 474 D)

(Ἐξεστι γάρ τήν Ἀναξαγόρου διαθεσιν, ἀφ' ἧς ἐπὶ τῆ τελευταίῃ τοῦ παιδός ἀνεφώνη-
σεν. «Ἦδιον θνητὸν γεννησας».)

Πένθησε μέ μέτρο τοὺς γνωστούς σου. Γιατί δέν ἔχουν πεθάνει,
ἀλλά τόν ἴδιο δρόμο πού ὅλοι ἀναγκαστικά θά περάσουμε, αὐτοί
τόν πῆραν πρῶτοι.

ΑΝΤΙΦΑΝΗ (Λυθολ., Στοβ. ΡΚΑ, 27)

(Πενθεῖν δέ μετρίως τοὺς προσήκοντας φίλους· οἱ γάρ πεθνήσκουσιν, ἀλλά τήν αὐτήν
ὁδόν, ἢν πάντες ἐλθεῖν ἐστ' ἀναγκαστως ἔχουσιν, προελθόντες.)

Τό θάνατο κανένας δέν πρέπει νά φοβᾶται, ἐκτός ἂν εἶναι ἐντελῶς
ἀνόητος καί δειλός. Τήν ἀδικία ὅμως πρέπει νά φοβᾶται. Γιατί, ἂν ἡ
ψυχὴ φτάσει στόν Ἄδη μέ τό βάρος ἰῶν χειροτέρων ἀδικημάτων,
θά εἶναι γι' αὐτήν ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες τίς συμφορές.

ΠΛΑΤΩΝΑ (Πορταίς, 522 E)

(Αὐτό μὲν τό ἀποθνήσκειν οὐδεὶς φοβέται, ὅστις μὴ παντάπασιν ἀλογιστός τε καί
ἀνάνδρός ἐστί, τό δέ ἀδικεῖν φοβέται· πολλῶν γάρ ἀδικημάτων γεμοντα τήν ψυχὴν
εἰς Ἄιδου ἀφικέσθαι πάντων ἐσχιστον κυκῶν ἔστιν.)

Τοὺς ἀνθρώπους ταράζουν ὄχι οἱ καταστάσεις πού περνοῦν, ἀλλά οἱ
ιδέες πού ἔχουν γι' αὐτές. Ὁ θάνατος δέν εἶναι κάτι φοβερό, γιατί

τότε θα ήταν και για το Σωκράτη. Το θάνατο τόν κάνει φοβερό ή ιδέα ότι είναι φοβερός.

ΕΠΙΚΛΗΤΟΥ (Ελληνισμός) V)

Γνωρίζω τους ανθρώπους ότι τα πράγματα, αλλα τα φοβί των πραγμάτων νόημα, οίον ὁ θάνατος, οὐδὲν δάειον, ἐπει καὶ Σωκράτης ἔν εὐφραίνεται, αλλα το νόημα το φοβί το θάνατου, οὐδὲν δάειον, αλλα το δάειον ἔστιν.

Νά μὴν πείς για ὁποιοδήποτε πράγμα ὅτι το «έχτισα», ἀλλά ὅτι το «απέδωσα». Πέθανε το παιδί σου, Απεδόθη. Πέθανε η γυναίκα σου, Απεδόθη. Σου κλέψανε τὴν περιουσία σου, Μα καὶ αὐτὴ ἀπεδόθη. Ὅσο σου δίδεται νά το ἔχεις, φρόντιζε το, ὡς κατὶ ξένο, ὅπως οἱ περιουσιακοὶ το ξενοδοχείο.

ΕΠΙΚΛΗΤΟΥ (Ελληνισμός) XI)

Μηδέποτε εἶμι μόνος εἴπης, ὅτι « Ἀπόκαθη μὲν αἴετ' ὅτι « Ἀπόκαθη». Το μάρτυρον ἀπέθανεν, ἀπεδόθη. Ἡ γυνὴ ἀπέθανεν, ἀπεδόθη. Το γόργιον ἀφρέθη. Οὐ καὶ καὶ τοῦτο ἀπεδόθη — μέγρη δ' αἶε δάειον, αλλα ἄλλοι μὲν τοῦ ἀφρέθου, ὡς τοῦ θάνατου, ἄλλοι οἱ ἀφρέθου.

Ἐκ τῆ σοφία τοῦ λαοῦ

- * Γραφει ἡ μοῖρα καθενοῦ μᾶς, πόσο καὶ το κιντήρι.
- * Κανεις δεν πεθαινει πριν τῆς ἡρας του.
- * Καὶ ὅσα καμει δέ μπορεί το θῆνατο να φουγι, διατι ὁ τροχὸς ἐσχύλιασεν καὶ το σκουῖ ἐπιώθη.

(Ποιητὸς Ἀστυνὸς Ἀστυνῶν)

- * Ὅσα μᾶς παίρνει ὁ Θεός, εἶν' ἀπο τα δίκια του.

(Ἀπὸ το βιβλίο «Γενεαὶ καὶ Παροιμίες» τοῦ Ν. Μπαλαμῆ, Βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἐστίας)

Κείμενον Ἀποφάσεως ἐγκριθείσης ἀπό τό Γενικό Συμβούλιο τῆς Θεοσοφικῆς ἑταιρίας

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ

ΔΕΔΟΜΕΝΟΥ ΟΤΙ ἡ Θεοσ. ἑταιρία ἔχει ἐξαπλωθεῖ σέ πολλά μακρινά μέρη τοῦ κόσμου καί ἄτομα ὄλων τῶν θρησκειῶν ἔχουν γίνεαι μέλη τῆς χωρίς νά ἐγκαταλείπουν τά εἰδικά δόγματα, τίς διδασκαλίαις καί τίς δοξασίαις τῶν ἰδιαιτέρων πιστεῶν τους κρίνεται σκόπιμον νά τονίσουμε τό γεγονός ὅτι δέν ὑπάρχει κανένα δόγμα, καμμία γνώμη, ἀπό ὁποιονδήποτε κι' ἄν διδάσκεται ἢ ὑποστηρίζεται, τό ὁποῖον νά δεσμεύει καθ' οἷονδήποτε τρόπο ὁποιοδήποτε μέλος τῆς ἑταιρίας, ἢ νά μὴν εἶναι ἐλεύθερο νά τό δεχθῆ ἢ νά τό ἀπορρίψη. Ἡ ἀποδοχή τῶν τριῶν σκοπῶν τῆς Θ.Ε. εἶναι ὁ μόνος ὁρος γιά νά γίνῃ κανεῖς μέλος τῆς. Κανένας διδάσκαλος, ἢ συγγραφεύς ἀπό τήν Ε.Π. Μπλαβάτσκη καί μετέπειτα, ἔχει οἷονδήποτε δικαίωμα νά ἐπιβάλλει τίς διδασκαλίαις ἢ τίς γνώμες του στά μέλη. Κάθε μέλος ἔχει ἴσο δικαίωμα νά προσχωρήσει σέ οἰαδήποτε σχολή σκέψεως πού θά διαλέξει, ἀλλά δέν ἔχει κανένα δικαίωμα νά ἐπιβάλλει τήν ἐπιλογή του σέ ὁποιονδήποτε ἄλλον. Οὔτε ἓνας ὑποψήφιος γιά οἷονδήποτε ἀξίωμα ἢ ψηφοφόρος, μπορεί νά θεωρηθῆ ἀκατάλληλος νά θέσῃ ὑποψηφιότητα ἢ νά ψηφίσει, λόγω οἷασδήποτε γνώμης πού μπορεί νά ὑποστηρίζει, ἢ ἐπειδὴ εἶναι μέλος μιᾶς οἷασδήποτε σχολῆς σκέψεως στήν ὁποῖαν ἐνδεχομένως νά ἀνήκει. Γνώμες ἢ πεποιθήσεις δέν παρέχουν δικαιώματα οὔτε ἐπιβάλλουν τιμωρίαις. Τά μέλη τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου ζητοῦν ἐνθερμα ἀπό κάθε μέλος τῆς Θ.Ε. νά ὑποστηρίζουν, νά προστατεύσουν καί νά ἐφαρμόσουν τίς θεμελιώδεις αὐτές Ἀρχές τῆς ἑταιρίας, ὡς ἐπίσης καί ἀσκεῖ ἄφοβα τό δικό του δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας καί τῆς ἐκφράσεως τῆς σκέψεως, ἐντός τῶν ὁρίων τῆς εὐγενείας καί τῆς κατονήσεως τῶν ἄλλων.

Ἡ Θεοσοφική ἑταιρία ἀποτελεῖται ἀπό μαθητάς, πού ἀνήκουν σέ ὁποιαδήποτε θρησκεία στόν κόσμο ἢ σέ καμμία, πού εἶναι ἐνωμένοι μέ τήν ἀποδοχή ἐκ μέρους των τῶν σκοπῶν τῆς ἑταιρίας, μέ τήν ἐπιθυμία τους νά ἀποβάλλουν τοὺς θρησκευτικούς ἀνταγωνισμούς καί νά συμπλησιάσουν ἀνθρώπους καλῆς θελήσεως ἀνεξαρτήτως τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεών τους, καί μέ τήν ἐπιθυμία τους νά μελετήσουν τίς θρησκευτικές ἀλήθειαις καί νά μοιρασθοῦν τ' ἀποτελέσματα τῶν μελετῶν τους μέ τοὺς ἄλλους. Ὁ δεσμός πού

τους ενώνει δεν είναι η ομολογία μιας κοινής πίστωσης αλλά μια κοινή ανυζητησις κι ένας πόθος για την Αλήθεια. Πιστεύουν ότι η Αλήθεια αυτή θα πρέπει ν' ανυζητηθεί δια της μελέτης, δια του συλλογισμού, δια της αγνότητας της ζωής, δια της αφοσιώσεως στα ιερά ψήλα ιδεωδή και θεωρούν την Αλήθεια ως ένα έπιπλο για το οποίο θα πρέπει να αγωνισθούν όχι ως ένα δόγμα που επιβιβάζεται δια της αθετητίας. Θεωρούν ότι η πίστις θα πρέπει να είναι το αποτέλεσμα προσωπικής μελέτης ή διαισθήσεως, και όχι το προηγουμένον της, και θα πρέπει να στηρίζεται σε γνώση, όχι σε ισχυρισμό. Δείχνουν ανοχή εις όλους, ακόμη και στους μη ανεκτικούς, όχι συν την απονομή ενός προνομίου αλλά συν την επιτέλεση ενός καθήκοντος, και επιδιώκουν να αφιρέσουν την αγνοία, όχι να την τιμωρήσουν. Βλέπουν την κάθε θρησκεία συν μια έκφραση της Θεϊκής Σοφίας και προτιμούν την μελέτη από την καταδίκη της, την άσκηση της από τον προσηλιτισμό. Ειρήνη είναι το πύθημα τους, όπως Αλήθεια είναι ο σκοπος τους.

Θεοσοφία είναι το σώμα των αληθειών που αποτελεί την βάση όλων των θρησκειών, και η οποία δεν μπορεί να διελκείνη ως η αποκλειστική κατοχή κανενός. Προσφέρει μια φιλοσοφία που καθιστά τη ζωή κατανοητή, και που διωδύλωνει την δικαιοσύνη και την αγάπη που καθοδύλων την εξέλιξη της. Θέτουν τον θάνατο στην σωστή θέση του, ως επανερχομένο σε νεπακόλουθο σε μια ατελείωτη ζωή, ανοίγοντας την πύλη σε μια πληρεστερή και πιο ακτινοβολοέπιπρη. Αποκαθιστά εις τον κόσμο την επιστήμη του πνεύματος, διδάσκοντας τον άνθρωπο να γνωρίση το πνεύμα ως τον εαυτό του και τον νού και το σώμα ως τα ζυπηρετες του. Φωτίζει τις γραφες και τα δόγματα των θρησκειών δια της αποκαλύψεως των κεκρυμένων έννοιών τους δικαιωνοντας τις έτσι με την έδρα της νοημοσύνης όπως είναι παντοτε δικαιωμένες εις τα μύτια της διαισθήσεως.

Τα μέλη της Θεοσοφικής Εταιρείας μελέτουν αι τις τις αληθείες, και οι Θεοσοφοί προσπαθούν να τις ζήσουν. Καθένας που είναι προθυμος να μελετηση, να είναι ανεκτικός, να στοχεύη ψήλα, και να έργυζεται έπιμονα, είναι εύπροσδέκτος ως μέλος, και εξαρτάται από το μέλος να γινή αληθινός Θεοσοφος.

Από το Περιοδικό:

THE INDIAN THEOSOPHIST (τεύχος Αύγουστος 1993)

Απόδοσις Γεωργιος Σιβρής.

Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ

(Από τό βιβλίό του Ἀντωνίου Ἀδριανοπούλου
«Ὁ ἄνθρωπος καί ἡ ζωή», Ἀθήναι 1950.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΟΣ, ἡ εὐμορφιά, ἡ ωραιότης; Δέν εἶναι παρά ἡ δημιουργουμένη εἰς τās συνειδήσεις ἐντύψεις ἐκ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς ζωῆς τῆς φύσεως καί τῶν ὄντων εἰς τήν ἐποχὴν τῆς ἀκμῆς τῶν καί ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καί τῶν ἔργων τῆς τέχνης, πού ἔχουν σκοπιμότητα, συμμετρίαν, ἀναλογίαν, ἀρμονίαν, ἐκφρασιν καί ζωὴν. Εἶναι ἡ ἀρμονία τῶν αἰσθήσεων μας πρὸς τὴν περιβάλλουσαν ἡμᾶς φύσιν καί τὰ ἐν αὐτῇ ὄντα, ὅταν εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς τῶν, διότι καί ἡ ἰδική μας ζωὴ εἶναι ἀνάλογος πρὸς αὐτὴν καί πρὸς τās ἐκδηλώσεις τῆς. Ὁραῖος εἶναι ἐκεῖνος πού ἔχει ὠριμάσει, εἶναι στὴν ὥρα του. Οἱ καρποὶ εἶναι ὠραῖοι, ὅταν εἶναι ὠριμοὶ καί ἐτοιμοὶ πρὸς ἀναπαραγωγὴν. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὠραῖος ἐπάνω εἰς τὴν νιοτῆ του, στὴν πλήρη ἀνάπτυξιν τῆς ζωῆς του. Τὴν εὐμορφία τῆς νεότητος ἀποτελοῦν ἡ πλήρης ἀνάπτυξις καί ἀναλογία τῶν μελῶν, ἀλλὰ καί τὰ χρώματα τῆς νεότητος, τὰ ὅποια εἶναι ζωηρά καί ἐμφανίζουσι τὸ ξεχειλίσμα τῆς ζωῆς. Εἶναι τὰ ζωηρά μάτια πού λαμποῦν ἀπὸ γοητεία· εἶναι τὰ μῆλα τῶν παρειῶν, τὸ εὐγραμμὸν στήθος, τὰ γερά μπάτσα πού ἐμφανίζουσι δύναμιν καί ρώμην. Εἶναι ἀκόμη εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ νοσημοσύνη καί ἡ ἀγαθότης, ὅταν φωτίζουσι τὴν μορφήν του. Εἶναι ζήτημα ἂν ὑπῆρχε ζωὴ, ἂν ἡ ζωὴ δέν ἦτο ὠραία καί ἂν δέν ἦτο ὠραῖον πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς του. Ἐάν δέν ὑπῆρχε ἡ εὐμορφία τῆς ἀκμῆς τῆς ζωῆς δέν θά ἐγένετο ἀναπαραγωγὴ καί ἔτσι δέν θά ἦτο δυνατὴ ἡ διατήρησις τῆς ζωῆς. Τὸ χρῶμα τοῦ ἄνθους, τὸ ἄρωμά του καί ἡ γλυκύτης τοῦ νέκταρος πού περικλείει δέν θά προσεῖλκυε τὸ ἔντομον πού τὸ γονιμοποιεῖ. Ἄν δέν ὑπῆρχεν ἡ εὐμορφία τῆς νεότητος δέν θά ἐξεδηλοῦται ὁ δημιουργὸς Ἐρως, ὁ πολλαπλασιαστὴς τῆς ζωῆς.

Ὅλα εἰς τὴν φύσιν εἶναι ὠραία· ὁ γαλανὸς ἢ ἑναστρος οὐρανός, ὁ φωτοβόλος ἥλιος, τὸ γλυκὺ φῶς τῆς σελήνης, ἡ ἀπέραντη θάλασσα, τὰ χρώματα τῆς φύσεως, ἡ εὐμορφία τοῦ βουνοῦ καί τοῦ δάσους, τὸ δροσερὸ ἀεράκι, ἡ βλάστησις μὲ τὰ ἄνθη τῆς καί τίς μυρωδιὰς τῆς, οἱ πράσινοι καί ἀνθισμένοι κάμποι, οἱ εὐχυμοὶ καρποὶ τῆς γῆς, τὸ νανοῦρισμα τοῦ κύματος καί οἱ ψίθυροι τοῦ δάσους, τὸ ἄν-

θρώπινον σώμα, τὸ θεσπεσιον καὶ ἁρμονικόν αὐτὸ σύνολον, ἡ διαπλασις τῶν ζώων, τὸ ωραῖον πτεῖωμα καὶ τὸ γλαυκὸ κελαδῆμα τῶν πουλιῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ θεάλλα, ἡ θαλασσοταραχὴ καὶ ἡ τρικιμία τῆς θαλάσσης, με ὄλην τὴν ἀγριότητα τῶν, ἔχουν τὶς εἰμορφιεὶς τῶν δι' ἐκεῖνον, ποὺ ἔχει τὰς αισθησεις τοῦ καὶ τὴν συνειδήσιν τοῦ ἐν ἐγρηγόρσει. Παρέχον ἐνέκφριστον ἀπόλαυσιν καὶ τὸν κάμινον νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν αἰσθησιν καὶ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς. Τὰ μικρὰ ὄζων τῶν ζώων πόσον εἶμορφοι, πόσον χαριτωμένα μετὰ τὰ σκιρτήματα τοῦς καὶ τὰ παιγνίδια τοῦς, μετὰ τὰ ὁποῖα χαίρουν τὴν ζωὴν.

Ὅλα τὰ πράγματα ποὺ ἐπλάσθησαν στὴν φύσιν, ὅταν εἶναι στὴν φυσικὴν τοὺς καταστάσιν καὶ στὴν μεγάλῃ ἐντάσιν τῆς ζωῆς τῶν εἶναι ωραῖα, εὐχίμα, εὐώδη. Σπάνιο πρᾶγμα νὰ γεννηθῇ κατὰ φύσιν πρᾶγμα ἀσχημὸ. Θὰ εἶναι τοῦτο ἐκτροματικόν προῖον ὀργανικῆς ἀνωμαλίας. Καὶ ὁ σκαντζόχοιρος καὶ ἡ χελωνὴ καὶ ὁ ἵπποπόταμος ποὺ δὲν ἔχουν εὐγραμμὸν σώμα, ἐμφανίζον τὴν προσπάθειαν τῆς φύσεως νὰ ἐκδηλώσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν ζωὴν ὑπὸ τὰς μάλλιν δυσμενεῖς συνθήκας. Καὶ ἡ πλάνη καὶ ἡ ἀμαρτία ἔχουν τὸν λόγον τῶν, διότι ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ τοῦ μετὰ τὴν ἔλλειψιν πείρας δὲν εἶχε τὴν ἐλευθερίαν νὰ πλανηθῇ καὶ νὰ ἀμαρτήσῃ καὶ νὰ διδαχθῇ κατόπιν ἐκ τῶν δοκιμασιῶν, ποὺ ἐπικαλοῦσθον, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ καταστῇ ἡμέραν τινα ἀ-τόνομοις καὶ ἐλευθερί συνειδήσιν. Διότι δια ν' αναπτυχθῇ μια ἰδιότης εἰς ἓν ὄν χρειάζεται ἀνάλογος δυναμικότης τοῦ, πείρα καὶ ἀσκήσις εἰς τὴν ζωὴν.

«Γὰ καρποὺς ἀνεί, —Κληζετε ὄθεν μητέρα Γαῖαν», λέγει ὁ χρησμός τῆς Σιβίλλης τῆς Κίμης. Ἡ μητέρα Γῆ παράγει ἀφθονοὺς καὶ εὐχίμους καρποὺς γιὰ νὰ διατηρῶνται εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀπολαμβάνον ὅλα τὰ παιδία τῆς. Ὁ Ἥλιος στέλλει τὰς ζωογόνους ἀκτίνιας τοῦ πρὸς ὄζους καὶ ὁ οὐρανὸς εὐλογεῖ τὴν πλάσιν ὀλοκληρον. Ἄς δοξάσωμεν λοιπὸν τὴν μητέρα Γῆν καὶ ὀλοκληρον τὴν Φύσιν καὶ τὰς δημιουργικὰς μετὰ τῆς δυνάμεις, ἃς ἀπολάσσωμεν τὸν ωραῖον κόσμον καὶ τὴν ζωὴν, ποὺ μόνον ἰσχυρὰ παρέχον διὰ νὰ ἐκτρέφεταὶ καὶ μεγαλύνεται τὸ ἐκδηλωθὲν ὑπ' αὐτῶν πνεῦμα. Ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ ἀξιοθαύμαστη καὶ παγκάλῃ ἐκδηλώσις τῆς φύσεως, καὶ γι' αὐτὸ ἀξιολατρευτὴ.

Ἄν ποὺ τῆς φύσεως ὑπάρχει ἀσχημία, ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι τὴν ἔχομεν δημιουργήσει. Ἡ φύσις καὶ ἡ ζωὴ εἶναι πάντοτε ωραῖα καὶ θὰ ἦτο ἀκόμη ωραιότερη, ἂν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἶμεθα καλῆτεροι, δηλαδὴ λογικώτεροι, ἐάν δὲν ἀφίναμε τὸ λογικὸν μὴς νὰ κοιμᾶται. Μέσα εἰς τὸ ωραῖον σύνολον τῆς φύσεως μια καὶ μόνη τερατώδης παραφωνία ἐκδηλοῦται, ἡ ἀσχημία τῆς ἀνθρώπινης κακίας.

Ἡ εὐμορφία τῆς φύσεως ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν εὐμορφία τῆς ζωῆς· καὶ ἡ εὐμορφία τῆς ζωῆς στολίζει τὴν φύσιν, τὴν ὁποίαν στεφανώνει ἡ εὐμορφία τοῦ πνεύματος, ἡ καλωσύνη καὶ ἡ σοφία. Αὐταὶ ἀποτελοῦν τὸ κορύφωμα τῆς ἐξελιξέως τῆς οὐσίας τῶν κόσμων, τοὺς ὁποίους προοικίζουσιν με πνευματικούς ἡλίους καὶ με τὰ ρόδα τῆς ἀγνότητος τῶν νυμφῶν τῆς φύσεως.

Ἡ ζωὴ εἶναι ὠραία, πρὸ παντός εἰς τὰς εὐκράτους ζώνας τῆς γῆς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸ ἄριστον τῆς φυσικῆς διαδόσεως τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους, λόγῳ τοῦ κλίματός των καὶ τῆς ποικιλίας τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους καὶ τῆς ζωηρότητος τῆς βλαστήσεως. Γίνεται ἡ ζωὴ ὠραιότερη, ὅταν ἐκδηλοῦται εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς καὶ τὸ σφρίγος τῆς παντοῦ καὶ πάντοτε, ἀλλὰ περισσότερο κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνοιξέως. Ἡ φύσις τότε ντύνεται ὅλες τὶς ὠμορφιές τῆς καὶ ὅλην τὴν ἀκμὴν τῆς ἀναγεννωμένης νεότητός τῆς, γιὰ νὰ στολίση τὶς ὠμορφιές καὶ τὰ νειᾶτα τῆς ζωῆς. Ἡ ὠμορφία ποὺ σκορπίζουν γύρω μας τὴν ἀνοιξὴ τὰ χρώματα καὶ τὰ ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν, ἡ ἀνοιξιάτικη θαλπωρὴ καὶ οἱ κελαϊδισμοὶ τῶν πουλιῶν εἶναι μία πρόκλησις νὰ παραδοθοῦμε στὴ μέθη τῆς ζωῆς. Τότε τὸ ἀηδόνι τονίζει τοὺς γλυκύτερους φθόγγους του, τὸ χελιδόνι χαιρετίζει χαρμόσυνα τὸν ἐρχομὸ τῆς· μαζί ἀνοίγει καὶ ἡ ἀνθρώπινη καρδιά, καὶ ὅλα μᾶς καλοῦν νὰ ἀπολαύσωμε τὴ ζωὴ καὶ νὰ τὴν χαροῦμε.

Ἡ ζωὴ εἶναι ὠραία, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ ζῆ κανεὶς καὶ νὰ βλέπῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ τὴν ὠμορφία τῆς γύρω μας φύσεως. Γι' αὐτὸ ἀποφεύγομε ὅσο μπορούμε τὸ θάνατο. Εἶναι ὠραῖον καὶ γλυκὺ πρᾶγμα νὰ αισθάνεσαι, ὅτι ὑπάρχεις καὶ ζῆς, νὰ ἔχῃς τὴν αἴσθησιν τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία εἶναι αἴσθησις ἀπ' εὐθείας τῆς συνειδήσεως, χωρὶς παρεμβολὴν τῶν αἰσθήσεων τοῦ σώματος. Ἡ αἴσθησις αὕτη εἶναι πλήρης καὶ τελεία, ὅταν αἰσθάνεται κανεὶς τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὑγιᾶ καὶ ἐλεύθερον καὶ δὲν κατατρυχεται ἀπὸ ἠθικούς πόνους καὶ μερίμνας. Δὲν εἶναι λοιπὸν μόνον τὸ ἐνστικτὸν ποὺ μᾶς τραβᾷ πρὸς τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ ἡ ὠμορφία τῆς. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνστικτὸν εἶναι ἀρμονικὸ πρὸς τὴν ὠμορφία τῆς ζωῆς, διότι ὅλα εἰς τὴν φύσιν εἶναι σχετικὰ καὶ ἀρμονικὰ πρὸς ἀλλήλα. Ἐδῶ βλέπει κανεὶς πόσον ὅλαι αἱ ἐκδηλώσεις τῆς φύσεως εἶναι συνδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας ἀρμονικὰ καὶ ἐν στενῇ ἀλληλουχίᾳ. Τὰ πάντα γύρω μας τέρπουν ὅλας τὰς αἰσθήσεις μας. Καὶ αὕτη ἡ ἀφή αἰσθάνεται γλυκὰ ἀπὸ τὸ χᾶδι καὶ τὸ φιλί. Ἡ πλήρωσις ὄλων τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν ἀναγκῶν, ὅλαι αἱ λειτουργίαι τοῦ οργανισμοῦ μας, συνοδεύονται ἀπὸ ἡδονὴν, ὅταν τελοῦνται με τρόπον φυσικόν, με μέτρον καὶ λογικὴν, ὅπως ἡ φύσις ὑπαγορεύει. Οἱ ποιηταὶ διὰ νὰ παραστήσουν τὰ Ἠλύ-

σια πεδία, την ζωὴν τῶν Μικάρων, ἐπῆρην τὰς εἰκόνας τῶν ἀπὸ τῆν ζωὴν τῆς γῆς.

Ὁ καθείς ἔλκεται ἀπὸ τὶς ἡδονές ποῦ εἶναι ἀνάλογοι πρὸς τὴν βαθμίδα τῆς ἐξέλιξοις τῆς ζωῆς τοῦ καὶ πρὸς τὰς φυσικὰς τοῦ δυνάμεις. Ὁ κτηνάνθρωπος ἔλκεται ἀπὸ τὴν μέτῃν τῶν αἰσθησέων, ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὶς πνευματικὲς ἡδονές καὶ ἀπὸ τὶς λεπτότερες καὶ εὐγενέστερες ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Ὅπως ἡ ζωὴ παρουσιάζει διαβαθμίσεις καὶ σὲ καθὲ ἀνώτερη βαθμίδα παρουσιάζεται μὲ περισσότερην ζωτικότητα καὶ πρῆσιςτοτερας δυνάμεις, μὲ περισσότερα καὶ τελειότερα μέσα ἐκδηλώσεως, ἔτσι καὶ ἡ ωριμότης τῆς ζωῆς καὶ ἡ ἡδονὴ ἔχουν διαβαθμίσεις. Ὑπαρχοῦν καὶ ἀνώτερες βαθμίδες ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ. Εἰς τὰς βαθμίδας αὐτὰς ὅπως ἡ ζωὴ ἔτσι καὶ ἡ ὡμορφία τῆς, οἱ χάρεις τῆς, αἱ ἀπολαύσεις τῆς, αἱ ἡδοναὶ τῆς εἶναι πολὺ ἀνώτεροι, τελειότεροι καὶ γλυκύτεροι ἀπὸ τὰ ἀνάλογα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Αὐτὰς τὶς ἡδονὰς πρέπει νὰ κατορθώσωμε νὰ αἰσθανθοῦμε ἀπὸ ἐδῶ, ὅσοι αὐτὲς εἶναι οἱ ἀνώτερες, οἱ ὑπερτερές ἡδονές. Πῶς ὁμοίως θὰ τὸ κατορθώσωμεν αὐτὸ; Ποῖος ὁδὸμος θὰ μᾶς φέρῃ πρὸς αὐτὰς. Οἱ ἐλευθέρως ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς ἐδῶ, ἐκδηλώσεις χωρὶς ἐμποδία καὶ φραγμοὺς, ἡ ἀγνοησις τοῦ σώματος μᾶς, ἡ πλήρης υγεία τοῦ, ὁ ἐξαρτισμὸς τῆς διανοουῖς, ἡ καθαρότης, ἡ ἀγνοησις καὶ ἡ εὐγενεια τῶν αἰσθητικῶν, ἡ τελειοποίησις τῶν αἰσθησέων. Ὅταν αὐτὰ συντελεσθοῦν, τότε βλάπτει κινεῖς νὰ ανοιγῇ μπροστὰ τοῦ ὁ ὁδὸμος αὐτὸς, ποῦ φερεὶ πρὸς τὴν ὑπερτατη αὐτὴ εὐτυχία. Τότε αἰσθάνεται κινεῖς τὴν ἐντατικὴν πληροτητα καὶ τὴν ἐξαιρετικῶς ἐξελιγμένην ποιοτητα τῆς ζωῆς.

Ἡ ζωὴ εἶναι ὡραία. Ἄλλα θὰ με ἐρωτήσετε καὶ ἡ νόσος καὶ τὸ γῆρας εἶναι ἐπίσης ὡραία. Σὰς ἀπαντῶ· αὐτὰ ἀποτελοῦν εὐχλωρησιν τῆς ζωῆς. Ἡ νόσος εἶναι ἐκδηλώσις καὶ κερῆσις ἀρσερχομένη ἀπὸ τὴν παραβασιν τῶν νομῶν τῆς ζωῆς. Ἡ ζωὴ εἶναι ὡραία, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀκολουθοῦμε τοὺς νομοὺς τῆς. Ὅταν τοὺς ἐφαρμοζώμεν ἀπαρεγκλίτως, ἡ ζωὴ εἶναι πραγματικῶς ὡραία καὶ νόσος δὲν ὑπάρχει. Ἡ παρακμῆ, τὸ γῆρας εἶναι ἐν φαινομένον, τὸ ὁποῖον ὁδηγεὶ τὸ ὄν καὶ πάλιν πρὸς τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς. Καὶ ὁ φυσιολογικῶς ζῶν ἄνθρωπος, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐξῆσε μιαν φυσικὴν ζωὴν μὲ υγείαν καὶ μὲ χάραν, φθάνει εἰς ἓνα θαλερὸν γῆρας. Καὶ αὐτὸ τὸ γῆρας, τὸ θαλερὸν εἶναι ὡραῖον καὶ ἔχει τὰς ἀπολαύσεις τοῦ, ἀπολαύσεις καθαρῶς πλέον πνευματικὰς.

Ὑπάρχει ἀπόλυτον κάλλος. Ὁ Πλάτων τὸ ἀνυζητεῖ εἰς τὰς ἐπουρανίους χωρὰς. Καὶ ἐκεῖ ἀσφαλῶς θὰ εὕρισκεται ἡ ζωὴ εἰς μεγαλύτεραν ἐξέλιξιν καὶ ἐντασιν καὶ ἐπομένως καὶ τὸ κάλλος. Εἰς καθὲ σημεῖον τοῦ ἀπειροῦ τὸ κάλλος εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὴν βαθ-

μίδα της εξελίξεως της ζωής εις τό σημεῖον αὐτό. Αὐτό ἐφαρμόζεται καί διὰ τήν ζωήν της γῆς, καθώς καί διὰ τās ἐκδηλώσεις της. Ἀλλά ἡ ἔννοια της ἀφθαρσίας, της αἰωνιότητος, της ἀθανασίας εἶναι συμφυεῖς πρός τήν ἔννοιαν τοῦ ἀπολύτου κάλλους. Μὲ τās δυνάμεις, πού ἔχομεν τώρα ὡς ἄνθρωποι, μόνον διὰ της φαντασίας δυνάμεθα νά ἀντιληφθῶμεν καί μόνον ἔτσι μπορούμε νά φθάσωμε εἰς τήν ἔννοιαν της ἀφθαρσίας, της αἰωνίου ζωῆς, της αἰωνίας νεότητος, της ἀνευ τέρματος ἀκμῆς της ζωῆς, ἡ ὁποία σὺν τῷ χρόνῳ γίνεται ἐντονώτερη· καί ἡ ἔννοια αὐτῆ δύναται νά δώσῃ εἰς ἡμᾶς, τοὺς φθαρτοὺς, τήν ἔννοιαν τοῦ ἀπολύτου κάλλους.

Ἡ ὠραιότης της ζωῆς εἶναι πραγματικότης, τήν ὁποίαν πρέπει κανεῖς νά ἐννοήσῃ καί νά ζήσῃ. Ἡ πρός τήν ζωήν διάθεσις εἶναι πραγματικῶς βίωμα Διονυσιακόν καί συνίσταται πράγματι εἰς τήν βαθεῖαν πίστιν πρός τήν ὠραιότητα της ζωῆς καί τήν πλήρη κατάφασιν αὐτῆς. Ἡ ζωὴ δὲν καθίσταται ἀντιληπτῆ, δὲν λατρεύεται μὲ λόγια καί δὲν ὑμνεῖται μὲ στίχους καί ποιητικὰς ἐξάρσεις. Ζωὴ θὰ πῆ δρᾶσις, αὐξήσις, παραγωγή, ἐξέλιξις, ἀπολαυὴ τῶν ἀγαθῶν τὰ ὁποία παρέχει ἡ φύσις. Λάτρης καί ὑμνητῆς της ζωῆς εἶναι ἐκεῖνος πού ζῆ πραγματικὰ τήν ὡμορφιά της φύσεως καί της ζωῆς καί ἀπολαμβάνει αὐτὴν δι' ὅλων τῶν αἰσθήσεων του, δι' ὅλων τῶν πόρων τοῦ εἶναι του. Τότε ἡ ζωὴ του ὁλοκληρὸς εἶναι μία ἁρμονία, ἓνα ποίημα, ἓνα τραγούδι. Τότε ὁμῶς αἰσθάνεται κανεῖς αὐτὴν τὴν ἁρμονίαν της ζωῆς, ὅταν ἐναρμονισθῆ πρός τὴν ἁρμονίαν της φύσεως καί πρός τοὺς νόμους της ζωῆς. Αὐτὴν τὴν ἁρμονίαν ἤκουεν ὁ μέγας Πυθαγόρας ὡς μουσικὴν τῶν ἀστρῶν. Τὸ τραγούδι της ζωῆς γίνεται ἀκουστό μόνον ὅταν ὁ ἄνθρωπος μορφώσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν προσωπικότητά του καί τελειοποιηθῆ πνευματικῶς. Τότε βλέπει καθαρὰ τὴ μυστικὴ ὡμορφιά καί τὴν ἁρμονία τοῦ συμπαντος. Τότε ἔχουν πιά ἐξαφανισθῆ ὅλες οἱ δυσἁρμονίες πού τὸν ἔκαμαν νά πάσχῃ τὸν καιρὸ πού εὐρίσκετο ἀκόμη ἐξω ἀπὸ τὸ δρόμον της ζωῆς. Ὁ πόνος, τὸ σκοτάδι καί ἡ σύγχυσις, μέσα στά ὁποία τρικυμίζεται ἡ ζωὴ τοῦ θνητοῦ, προσέρχονται καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ τὴν περιωρισμένην ἰκανότητα της ἀντιλήψεως καί τὴν ἄγνοιαν τῶν νόμων της ζωῆς. Ὅσον ὁ ἄνθρωπος προχωρεῖ πρός τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἑαυτοῦ του, πρός τὴν κατανόησιν της λειτουργίας τῶν κόσμων, τόσον καθίσταται περισσότερο ἰκανὸς νά ἀντιλαμβάνεται τὴν ἁρμονίαν τοῦ Συμπαντος, τὴν ὠραιότητα της φύσεως καί της ζωῆς καί νά ἀκοῦῃ ἀνηκούστους ὡς τότε ἤχους, πού καλύπτουν κάθε δυσἁρμονίαν της ζωῆς, κάθε ἀνθρωπίνην ἀτέλειαν καί μεταβάλλουν τὰ σκοτάδια σὲ φῶς. Τότε ὁ κόσμος ἐμφανίζεται στά μάτια τοῦ ὀλοφωτος, ὠραῖος καί ἁρμονικός.

Ζωή θα πη όράσεις, αίσθησις, παραγωγή, εξέλιξις. Ο λατρείς τής ζωής πρέπει βέβαια να απολαμβάνει όλας τας χαράς τής, να πίνη το ποτήρι τής ζωής γεμάτο, ξέχειλο, αλλά με λογική και με μέτρον. Μπαίνει στη ζωή με θάρρος, κάνει βούλητα στη ζωή, είναι εὐθυμὸς και αισιοδόξος, αλλά συγχρόνως δραστήριος, γενναίος, ορμητικός, τολμηρός· δέν αποφεύγει κόθνας· κινέν καθήκον δέν αφήνει ανεκπλήρωτον, προς τήν φύσιν, προς τήν ανθρωπότητα, προς τήν χώραν εις τήν οποίαν ζή, προς τό περιβάλλον του, προς εαυτόν. Διαρκῶς ἐργάζεται, παρᾶγει, ωθεῖ τά πάντα προς τήν προόδον και τήν εξέλιξιν.

Αντίθετα προς τόν λατριν και τμητήν τής ζωής υπάρχει ὁ αρνητής και λιποτάκτης τής ζωής. Αὐτός είναι ὁ κραιώστης που δέν χαίρει τήν χαράν του, για τίποτα είναι ὁ τεμπέλης που βιαστικὸν που ζή, ὁ μηδέν πράττων αλλά πάντοτε μεμνημένων, ὁ μη εὐχαριστοῦμενος με τίποτα· είναι ὁ δειλός, ὁ υποφθαλμὸν τας κόθνας. Αὐτός δέν ἀναπτύσσει δραστηριότητα, ὁτι ἡ ορμή του προς τήν ζώην ἔχει ναρκωθῆ· πολλάκις είναι ἀβόλως και οὐλοκῶς δέχεται κάθε ἐπίδωσιν ἐξώθεν, καταντά πλέον αὐτοματός· δέν ἔχει οὔτε γνώμην, οὔτε πρωτοβουλίαν εις τίποτα· είναι ὁ υποφθαλμὸν τόν γάμον ἢ ὁ ἐκούσιως ἄτεκνος· είναι ἡ λήθη βιών, ὁ αναχωρητής, ὁ ἄσκητης, ὁ αὐτοκτονος. Όλοι αὐτοὶ δέν τολμοῦν να προχωρήσουν με θάρρος εις τό ρεῖμα τής ζωής· είναι αισιοδόξοι· τα βλέπον ὅλα μαύρη· είναι προσημαμένοι να υποφέρουν εις τήν ζώην των διαρκῶς ἀπαγορητασις· πικρίας και πηλοσότητας· δέν χαίρονται τήν ζώην των και δέν ωφελοῦνται ἀπό αὐτήν. Ἄλλ· ἡ όράσις είναι νόμος τής ζωής και οὐ νομοὶ τής φύσεως δέν ἐπιτελοῦν να παραβιωνται ατιμωρηται. Οὐ αρνηταὶ αὐτοὶ και λιποτάκται τής ζωής είναι οὐ διστιχείς, οὐ κη-αγοὶ τής ζωής, τούς ὁποίους βλέπομεν γύρω μας.

Οὐ περισσότεροι άνθρωποι είναι περισσότερον ἢ ὀλιγωτερον αρνηταὶ τής ζωής. Καταβαλλοῦν διαρκῶς μιαν προσπάθειαν ἔντονα ἢ χαλαρά για να αποκτήσουν μιαν θέσιν, μιαν ἄνετον ζώην και εις τήν προσπάθειαν αὐτήν φθειροῦν τας δυνάμεις των, τήν ζωτικότητα των, τήν ὑγειαν των και δέν απολαμβάνουν τήν πραγματικὴν ζώην· και ὅταν τέλος κατορθώσουν να φθασοῦν εις τό τέρμα τών προσπαθειών των, ἔαν τό κατορθώσουν, ἔχει παρέλθει πλέον ἡ νεότης των, ἡ χρυσή αὐτή περίοδος τής αισθησεως τής ζωής, ἔχει φθαρή ἡ ὑγεια των, ἔχουν καταντήσει ἐρείπια. Οὐ ἐν τῷ μεταξύ ὅμως χρόνος ἔχει χαθῆ ἀνεπιστρεπτι και δέν είναι δυνατόν πλέον να απολασοῦν πραγματικῶς τήν ζώην, οὔτε να ἐπιτύχουν μιαν καλύτερεσιν τοῦ εἶναι των.

Δέν λέγομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἐγκαταλείψῃ τήν προσπάθειαν πρός ἀπόκτησιν τῶν μέσων τῆς ζωῆς καί τῆς εὐημερίας. Ἀντιθέτως πρέπει πάντοτε νά προσπαθῇ διά τήν ἀπόκτησιν τῶν ἀναγκαίων τοῦ βίου καί νά ἐργάζεται πρός τοῦτο. Ἀλλά μεταξύ τοῦ ἀναγκαίου καί τοῦ περιττοῦ καί πολυτελοῦς, πού ἀπαιτεῖ ἡ σύγχρονος ἀντίληψις, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις. Πρέπει νά ἐννοήσωμεν ὅλοι, ὅτι καί μέ τήν ἀπόκτησιν καί ἐξασφάλισιν τοῦ ἀναγκαίου ἀπλῶς δύναται νά ἀποκτηθῇ ἡ εὐτυχία.

Ἄλλ' ἀντί νά ζητήσωμεν αὐτήν τήν ἀπλήν εὐτυχίαν, ἔχομεν μεταβάλλει τήν ζωή μας εἰς πραγματικὴν κόλασιν, διότι ἐπιζητοῦμεν πράγματα ἔξω τοῦ φυσικοῦ καί ὁ ἀποχωρισμός ἀπό τοῦ φυσικοῦ δημιουργεῖ τὰς κυρώσεις του καί αἱ κυρώσεις αὐταὶ μεταβάλλουν ἀκριβῶς τήν ζωήν εἰς κόλασιν.

Αἰτίαι πού ζῶμεν μέσα εἰς μίαν πραγματικὴν κόλασιν εἶναι:

1) Ἡ παράβασις τοῦ φυσικοῦ νόμου, τῶν νόμων τῆς ζωῆς. Καί ἡ παράβασις αὐτὴ συνεπάγεται κυρώσεις, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει ἡ δοκιμασία καί ὁ πόνος.

2) Ἡ ἀνθρώπινη κακία. Ἀπὸ ἀμάθεια καί ἄγνοιαν τοῦ πραγματικοῦ συμφέροντος κακουργοῦμεν κατ' ἀλλήλων καί καθ' ἡμῶν τῶν ἰδίων, καί ἔτσι ἡ γῆ ἔχει καλυφθῆ ἀπὸ τὸ ἐγκλήμα. Καί μόνον ἡ ἀνθρώπινη κακία εἶναι ἱκανὴ νά δημιουργήσῃ τήν φρικωδεστέραν κόλασιν διά τήν ἀνθρωπότητα.

3) Ἡ ἄγνοια τῆς πραγματικῆς ἀξίας τῶν πραγμάτων καί τῶν φαινομένων τοῦ βίου. Κινούμεθα καί φερόμεθα ἀπὸ σωρείαν πεπλανημένων ἀγτιλήψεων. Νομίζομεν ὡς κακά, πράγματα πού δέν εἶναι κακά καί ἀντιθέτως ἐπιδιώκομεν ὡς ἀγαθὰ πράγματα πού φέρουν τήν καταστροφὴν μας καί τήν δυστυχίαν μας.

4) Αἱ ἐκ τῆς ἀμαθείας δημιουργηθεῖσαι κοινωνικαὶ συνθήκαι, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ἓνα μύλον, μέσα εἰς τόν ὁποῖον ἀλέθεται ἡ ζωή μας.

Καί

5) Λόγω ἐπίσης τῆς ἀνθρωπίνης ἀμαθείας καί ἀτελείας δέν γίνεται πλήρης ἐκμετάλλεσις τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων τῆς γῆς, οὐδέ ἐπιζητεῖται ἡ δικαία διανομὴ τῶν παραγομένων ἀγαθῶν. Ἐκ τούτου ἡ πτωχεία, ὁ ἀνταγωνισμός, ἡ ἀλληλομάχη, αἱ ἀναστατώσεις καί οἱ πόλεμοι, οἵτινες ὠθοῖν τήν ἀνθρωπίνην δυστυχίαν εἰς τὸ κατακόρυφον.

Ἀλλά ἡ λύπη καί ὁ πόνος δέν εἶναι συμφύα μέ τήν ἀνθρωπίνην ζωήν· εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων. Καί αὐτὴ πάλιν προέρχεται ἀπὸ τήν ἀμάθειαν, ἔνεκα τῆς ὁποίας ὑφίσταται τὸ ἀνοργάνωτον τῆς ζωῆς μας καί ὁ ἀντιφυσικὸς βίος, τόν ὁποῖον διάγομεν.

Η ζωή μεση εις την φωσιν, όταν μνει ελευθερη απο όλα τα κακια αυτα, τα οποια δημιουργούμε μονοι μας, διοει μονον χαρες και απολαυσεις. Η ανθρωπινη ψυχη δεν καταρθωσθε ακομη να ελευθερωθη απο την κακιαν και τα παθη που την εμποδίζουν να πεταξη εις κοσμοις ημερωτερων και αγνωτερων σκευσεων.

Αλλα με την ιλαγγιωδη εξελιξιν που παρουσιάζει τωρα η ανθρωπινη σκευη, ασφαλώς δεν θα αρχήση να εξιγμυθη και να διόδη καθαρωτερον τον φωτεινον οδρομον, που εχει να διανησθ, αν αντιληφθη και εφαρμόση τας αρχάς τής παγκοσμιοις αλληλεγγυης, τής ελευθεριας και τής δικαιοσυνης, ογοτε θα εισελθη εις ένα νεον οδρομον, που θα ειρη την προοδον και την ευτιχιαν.

Και γεννάτι η ευλογος αποστα-αφος η ζωη είναι τοσπον ωραία, γλακεια και χαρωπη διατι να μη της απολαμβανωμεν. Δεν απολαμβανωμεν την χαραν της, δεν θελωι να οργανωσωμεν την ζωη μας κατα τροπον, ωστε να την απολαμβανωμεν. Μηπως περιπλεκημεν εις λαβηρινθον πεπληνημενον αντιληψεων και εχισαμεν τον οδρομον μας μεση εις το απειριντον πεδιον τής ζωής. Εγω νομιζω, ότι τοϋτο συμβαινει διοτι μās μεθα και μās κανει να τρικλιζωμε ο εγωισμος, η πλεονεξια, η διψη του χρηματος και τής πολυτελειας, ο ανταγωνισμοσ των εθνων και των ατομων. Η ανθρωπιότης ελοδοπατησε την ζωοδοτεραν φωσιν και τους νομοις τής ζωής και ενεδωθη την επιτηδευσιν και το ψευδοσ. Εγκυτελεισε την λατρειαν του ωραιου, που θα την εφερε προς την αληθειαν, την ελευθεριαν και την ευτιχιαν και διη του το περιπεσεν εις την ασχημιαν του ψευδοσ και τής κακιαις και παρεδωθη εις την φθοριαν, τής δυστιχιαν και τον θανατον.

Πρέπει να κανουμε το παν ωστε κατα το οριστημα τής ζωής μας να γινουμε μετοχοι τής αρετής και τής σοφιας, γωι το βραβειο τής νικης είναι ωραιο και η ελπιδα μεγαλη.

ΠΑΥΛΩΝΑ (Φωσίων) 1140

(Πάν ποσιν, ωστε αρετής και φρονησεωι εν τώ βιω μετασχειν· κωλον γαρ το αθλον και η ελπις μεγαλη)

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΝ

ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΟΣ

ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ CODE MACONNIQUE DE LA LOGE FIDELITE ET PRUDENCE DE GENEVE. ΕΚΔ. 1885

Μετάφραση: Β. ΚΟΣΜΑ
Παρουσίαση: Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ

Ὁ Τεκτονισμὸς ἐγεννήθη ἐκ τῆς ἀποστροφῆς πρὸς τὸ Κακὸν καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ Καλόν. Οὐδεὶς δύναται νὰ γίνῃ Τέκτων, εἰάν δέν εἶναι Ἐλεύθερος καὶ Χρηστοῦθος. Ἡ Ἐταιρεία μας εἶναι παγκόσμιος καὶ ὑπόκειται εἰς τοὺς Νόμους ἐκάστης Χώρας. Εἶναι, εἰς κάθε Κράτος, μία Κοινωνία ἀνθρώπων Ἐκλεκτῶν, ἔχουσα ὡς ἀρχὴν καὶ ὡς βάσιν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν ΘΕΟΝ καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἀνθρωπότητα.

ΤΕΚΤΟΝΙΚΑΙ ΕΝΤΟΛΑΙ

Ὑψωσον τὴν σκέψιν σου πρὸς τὸν Δημιουργόν, τὸν χορηγόν, πάντων τῶν ἀγαθῶν.

Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν.

Πράττε εἰς τοὺς ἄλλους ὅ,τι θὰ ἐπεθύμεις καὶ οἱ ἄλλοι νὰ πράττωσιν εἰς σέ.

Ἀνακούφισον τὴν δυστυχίαν, ἔσο φιλαλήθης καὶ ἀπόφευγε τὸ ψεῦδος διότι οἱ ψεῦσται εἶναι ἡ μάστιξ τῆς κοινωνίας· ἔσο καλὸς καὶ ἐπιεικὴς, γλυκὺς καὶ εὐγνώμων, διότι ἡ καλωσύνη κατακτᾷ τὰς καρδίας, ἡ γλυκύτης ἐπισύρει τὴν ἀγάπην καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη προστατεύει καὶ προκαλεῖ τὴν ἀγαθοεργίαν.

Ἡ Ἀρετὴ ἄς σέ ἐμπνέῃ μὲ τὴν ἐνεργητικὴν τῆς θερμότητα, ἡ Λογικὴ ἄς κατευθύνῃ τὰ βήματά σου εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ζωῆς καὶ ἄς σέ φωτίξῃ ὁ πυρσὸς τῆς Ἀληθείας.

Έσο υπόδειγμα τῶν ἀδελφῶν σου δια τῶν ἔργων, τῆς εὐσπλαχνίας καὶ τῆς ἀγνότητος σου.

Μηδέποτε λησμονεῖ ὅτι τὸ κυριώτερον καθήκον σου εἶναι ἡ χρηστοθήκεια.

Πράττε τὸ καλὸν ἐξ ἀγάπης πρὸς αὐτὸ τὸ καλόν.

Ὁ πόνος τοῦ σιωπᾶ εἶναι ἐκείνος ποῦ προκαλεῖ περισσότερον ἐνδιαιφένον.

Ἀγάπα τοὺς καλοὺς, εὐσπλαχνισθήτη τοὺς ἀδυνάτους, ἀποφειγέτους τοὺς κακοὺς, ἀλλὰ μὴ μισεῖς οὐθενα.

Ὁμιλεῖ μετὰ σωφροσίνης πρὸς τοὺς ὁμοίους, μετ' εὐλακρινείας πρὸς τοὺς φίλους, μετὰ γλυκύτητος πρὸς τοὺς μικροὺς, μετὰ τρυφρότητος πρὸς τοὺς πτωχοὺς.

Μη κολακεύσης τὸν ἀδελφόν σου εἶναι προδοσιὰ. Ἐάν ἀδελφός σέ κολακεύσῃ φόβος μήπως σέ διαφθερίει.

Ἄκουσον τῆς φωνῆς τῆς συναδόσεώς σου εἶναι ἀποφισίς ἀνεκκλήτος.

Ἡ ικανοποίησις σαυτοῦ, εἶναι ἡ καλλίτερι ἀποδείξις τῆς ἀρετῆς.

Έσο ὁ πατήρ τῶν πτωχῶν· καθὲ στεναγμός ὃν ἤθελε προκαλέσῃ ἡ σκληρότης σου, ἀξάνει τὰς κατάρτις αἰτινας θά ἐπιπεσῶσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου.

Σεβασθήτη τὸν ξένον· βοηθήσε τον, εἶναι πρόσωπον ἕρον δια σέ.

Ἀποφειγέ τας φιλονικίας, πρόλαβε τας ὑβρεῖς καὶ φροντισον να εἶναι τὸ δίκαιον πάντοτε μετὰ μέρος σου.

Μαθε να διακρινῆς τὴν ἀδικίαν καὶ να τὴν ἐπινορθώῃς.

Σεβόν τας γυναῖκας· μὴ ἐπιωφελήθῃς ποτε τῆς ἀδυναμίας των δια να τας ἀτιμάσῃς.

Ἐάν ἔχῃς τέκνον, σκεφθῆτη τὴν εὐθύνην ἧτις σέ βιβρνεῖ.

Έσο πρὸς τὸ τέκνον σου· ἡ εἰκὼν τῆς θεότητος.

Προσπαθήσον ὥστε μεχρὶ τῶν 10 ἐτῶν να σέ φοβῆται, μεχρὶ 20 ἐτῶν να σε ἀγαπᾶ καὶ μεχρὶ τέλους να σε σεβῆται.

Έσο μεχρὶ τῶν 10 ἐτῶν ὁ κύριός τον μεχρὶ τῶν 20 ἐτῶν ὁ πατήρ τον καὶ μεχρὶ τέλους ὁ φίλος τον.

Φρόντισον να τοῦ δώσης καλὰς ἀρχὰς.

Προσπαθήσον να γινῆ χρηστός μᾶλλον ἢ ἱκανός.

Σκεφθῆτη ὅτι δεν εἶναι τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας που σέ τιμᾶ ἢ ὑποτιμᾶ, ἀλλὰ ὁ τρόπος καθ' ὃν τὴν ἐνυσκεῖς.

Μελέτα καὶ ἐπιωφελήθῃτη, βλέπε καὶ κρίνε, σκεφθῆτη καὶ ἐργάζου.

Ἡ ἀμαθειὰ εἶναι κατάστασις διαρκούς νηπιότητος.

Ἔσο εὐχαριστημένος πάντοτε, ἐκ παντός καί ἐν παντί.

Οὕτω τὸ στάδιον τοῦ ἀληθοῦς τέκτονος, ὑπὸ τὴν κατεύθυνσιν τῶν ἄνω εὐγενῶν ἀρχῶν, θά εἶναι ὡς τηλαυγῆς φάρος ὁστις ἔλκει, φωτίζει καὶ ἐμψυχώνει ὅλας τὰς εὐγενεῖς καὶ εὐαισθήτους καρδίας, αἰτινες, κατανοοῦσαι τὸν σκοπὸν καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐκ τῆς γῆς διαβάσεώς των, ζητοῦν νὰ ἐκπληρώσουν τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν των.

ΤΕΚΤΟΝΙΚΑΙ ΥΠΟΘΗΚΑΙ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ὦ Σὺ! ὅστις πρὸ ὀλίγου εἰσήλθες εἰς τὰ μυστήρια τῆς Σοφίας, τέκνον τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Ἀγάπης, τεινὸν εὐμένεζ οὖς καὶ ἀνοῖξον τὴν καρδίαν σου εἰς τὰ διδάγματα τῆς Ἀληθείας.

Θά σοῦ δεῖξομεν τὴν ὁδὸν ἣς ὁδηγεῖ πρὸς τὴν εὐτοχίαν, θά σέ διδάξομεν πῶς νὰ εἶσαι ἀρεστὸς εἰς τὸν Δημιουργόν, καὶ πῶς νὰ ἀναπτύξης μὲ ἐνεργητικότητά καὶ ἐπιτοχίαν τὰς ἰκανότητάς ἃς σοὶ ἐνεπιστεύθη ἡ Πρόνοια, ἵνα καταστῆς ὠφέλιμος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ γενηθῆς τὰς ἡδύτητας τῆς ἀγαθοεργίας καὶ τῆς Ἀγάπης.

ΑΡΘΡΟΝ 1ον

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

§ α'. Ὁ ἄνθρωπος, πλανώμενος εἰς τὰ δάση καὶ ἀποφεύγων τοὺς ὁμοίους του δέν θά ἦτο ἰκανὸς νὰ ἀντίληφθῇ τὸ μέγεθος τῶν ἀγαθῶν ἅτινα τῷ ἐπιφυλάσσονται. Ἡ ἀντίληψις τῆς ὑποστάσεώς του ἀναπτύσσεται καὶ αἰξάνει μόνον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁμοίων του. Εἰς τὴν σύγκρουσιν τῶν ἀντιλήψεων τὸ πνεῦμα του δυναμώνει. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος, ζῶν ἐν κοινωνίᾳ ἔχει ἐπίσης ἀνάγκην νὰ παλαίσῃ ἀκαταπαύστως κατὰ τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων καὶ τῶν παθῶν, διότι ἡ ἀθωότης του θά ἐκινδύνευε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν δύναμιν ἢ τὴν παυροργίαν. Διὰ τοῦτο ἐχρειάσθη νὰ δημιουργηθοῦν Νόμοι διὰ τὴν καθοδήγησιν καὶ τὴν ρύθμισιν τῶν σχέσεων καὶ ἄρχοντες ἵνα προστατεύωσι τοὺς Νόμους.

§ β'. ὦ ἄνθρωπε! Τίμα τοὺς γονεῖς σου· τίμα ἐπίσης καὶ τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ ἔθνους τοὺς ὁποίους σύ ἐλευθέρως ἐξέλεξας. Εἶναι οἱ ἀντιπρόσωποι ὄλων τῶν πολιτῶν. Ἐάν παραλείψῃς τὸ καθήκον τοῦτο, ἐάν ἡ καρδία σου δέν σκιρτᾷ εἰς τὴν γλυκεῖαν ἰδέαν τῆς Πα-

τρίδος, ὁ Τεκτονισμὸς θὰ σὲ ἀποθήσῃ ἀπὸ τοῦ κολποῦ τοῦ, ὡς ἐπικίνδυνον εἰς τὴν δημοσίαν ταξίν, ὡς ἀναξίον νὰ ἀποτελεῖς μέλος μιάς ἐταιρίας, ἥτις εἶναι ἀναξίω τῆς ἐμπιστοσύνης, μὲθ' ἧς τὴν περιβαλλούσιν αἱ διαφοροὶ Κυβερνήσεις ἀφοῦ εἰς ἕκ τῶν σκοπῶν τῆς εἶναι νὰ δημιουργήσῃ χρηστοτέρους πολίτας.

ΑΡΘΡΟΝ 2α

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΠΟΙΗΤΑ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

§ α'. Ἀλλὰ εἰν ὁ κύκλος τῆς πατριδος, ὅστις σοῦ παρεχει τόσον εὐρύ και ἰκανοποιητικὸν ἔδαφος ὄρωσκωζ, δὲν ἀνταποκρίνεται και δὲν ἰκανοποιεῖ ἀπολύτως ὅλην τὴν ἐνεργητικότητά σου, εἰν ἡ εὐαισθητος καρδία σου, θέλει νὰ συμπεριλάβῃ ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, ὅλα τα Ἴθνη, εἰν ἔχων συλλογήσῃ τῆς κοινῆς καταγωγῆς, ἀσθανεσαι ζωηραν τὴν ἀγαπὴν πρὸς ὅλους ἐκείνους οἵτινες ἔχουν τα αὐτὰ ὄργανα τὴν αὐτὴν ἀνάγκην τῆς ἀγάπης, τὴν αὐτὴν ἐπιθυμίαν τῆς χρηστότητος, ἐλθε τότε εἰς ἡμᾶς νὰ ζυτρεύσῃς τὴν ὅθειν Ἀνθρωπότητα. Τὸ συμπαν εἶναι ἡ πατρίς τοῦ Τεκτονοῦ και ἀσὲν ζήτημα ἀφορῶν τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων δυνατόν νὰ εἶναι ξένον πρὸς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ.

§ β'. Πρόσβλεψον μετὰ σεβασμῶν τὸ Ἰδρυμα ταῦτο τὸ προορισμένον νὰ συσφίξῃ τοὺς χαλαρωθέντας δεσμούς τῆς ἠθικῆς. Ἀτρέυσον τὴν Ἐταιρίαν ταύτην τῶν ἐνεργῶν ἀγῶν, ἥτις εἶναι διαδομένη εἰς ὅλα τα σημεῖα τῆς γῆς, ὅπου ἡ Λογικὴ και τὰ φῶτα ἔχουν εἰσχωρήσῃ. Τὴν Ἐταιρίαν ταύτην τῆς ὁποίας τα μέλη ἐτάχθησαν ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Ἁγίας Ἀνθρωπότητος και ἥτις διέπεται ὑπὸ Νόμων Ἀπλῶν και Παγκοσμίων. Προσπάθησον νὰ κατανοήσῃς τὸν ὕψιστον σκοπὸν τοῦ Ἱεροῦ Ταγματοῦ μαζ και ἀφαιρέσῃς ὅλην τὴν ζοὴν σου εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν και τὴν ἀκαταπαύστον ἐργασίαν τῆς τελειοποιήσεως σου.

ΑΡΘΡΟΝ 3ον

ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ

§ α'. Πᾶν ὅ,τι τὸ καλὸν και εὐγενὲς δύνανται νὰ συλλαβῃ τὸ πνεῦμα εἶναι κληρονομία τοῦ τέκτονος.

§ β'. Βλέπεις τὴν ἀνευ τῶν μέσων τῆς ὑπερισπίσεως ἀβλιότητα τῆς παιδικῆς ἡλικίας; ζητεῖ τὴν ὑποστηρίξιν σου. Λαβε ὑπ' ὄψιν ταζ καταστρεπτικὰς συνέπειας ἃς συνελαγεται ἡ ἀπειρία τῆς νεότητος.

καί προσπάθησον νά τήν προστατεύσης ἀπό τās πλάνας καί τήν ἀδυναμίαν, αἴτινες τήν ἀπειλοῦν. Ἐμφύσησον εἰς αὐτήν τοὺς σπινθῆρας τοῦ ἱεροῦ πυρός τοῦ πνεύματος καί φρόντισον ὅπως τοῦτο ἀναπτυχθῆ ἐν αὐτῇ πρὸς εὐτυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

§ γ'. Κάθε ὑπαρξίς πάσχουσα καί στεναζούσα ἔχει ἱερά δικαιώματα ἐπὶ σοῦ. Μὴ περιμείνης ἕως οὔτου ἀκούσης τὴν σπαρακτικὴν κραυγὴν τῆς ἀθλιότητος, ἀλλὰ πρόλαβε αὐτήν καί θεράπευσον τὴν δειλὴν δυστυχίαν. Μὴ δηλητηριάσης δι' ἐπιδεικτικῆς ἀγαθοεργίας τὴν πηγὴν τοῦ διαιγοῦς ὕδατος, ὅπου ὁ δυστυχῆς μέλλει νά σβύσῃ τὴν δίψαν του. **Μὴ ζητεῖς τὴν ἀντάμοιβὴν τῆς ἀγαθοεργίας σου εἰς τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους, ἀλλὰ εἰς τὴν ἡρεμὸν ἱκανοποίησιν τῆς συνειδήσεώς σου.**

§ δ'. Ἐάν ἡ Πρόνοια σοὶ ἐπεδωμίλευσεν ἀγαθὰ ὑπὲρ τὸ μέτρον τῶν ἀναγκῶν σου, πρόσεχε ὅπως μὴ σπαταλήσης τὸ πλεόνασμα ἀσκόπως ἢ ἐγκληματικῶς· διότι τὸ περισσεῖμα τοῦτο σοῦ ἐχορηγήθη ἵνα διὰ τῆς ἔμφρονος γεναιοδωρίας σου καταστήσης ὀλιγώτερον αἰσθητὴν τὴν ἄνισον κατανομὴν τῶν ἀγαθῶν.

Ποτὲ ἡ φιλαργυρία, τὸ πλεόν ἀποτρόπαιον ἐκ τῶν παθῶν, νά μὴ ἐξευτελίσῃ καί ρυπάνῃ τὸν χαρακτήρα σου, ἡ δὲ καρδία σου νά ἴσταται πάντοτε ὑπεράνω τῶν ψυχρῶν συμφεροντολογικῶν ὑπολογισμῶν. Ἐάν νομίξης ὅτι δὲν δύνασαι νά κατορθώσης τοῦτο, ἀπέλθε ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου τούτου τῆς εὐσπλαχνίας, διότι δὲν θά σέ ἀναγνωρίσωμεν ὡς ἀδελφόν.

§ ε'. Ἡ ἀγαθοεργία σου νά φωτίζεται καί κατευθύνηται ἀπὸ τὴν σοφίαν καί τὴν φρόνησιν. Ἡ καρδία σου βεβαίως θά ἐπεθύμῃ νά περιλάβῃ τās ἀνάγκας ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα σου πρέπει νά ἐκλέξῃ τās μᾶλλον σοβαράς καί ἐπειγούσας ἀνάγκας.

Ἡ ζωὴ σου νά εἶναι μία διαρκῆς ἐργασία πρὸς διδασκαλίαν, νοθεσίαν καί ἀνακούφισιν τοῦ πλησίου σου. Μὴ νομίσης ποτὲ ὅτι ἐπραξες ἀρκετὰ καί ἀνάπαυθῆς ἀπὸ τὰ ἔργα σου εἰμὴ μόνον ἵνα ἀναλάβῃς δυνάμεις καί ἐπαναρχίσης μὲ ζωηρωτέραν ἐνεργητικότητα.

Ἡ ἐπίδοσίς σου εἰς τās ὁρμὰς τοῦ ὑψίστου καί εὐγενοῦς πάθους τῆς ἀγαθοεργίας, θά εἶναι διὰ σέ ἀνεξάντλητος πηγὴ εὐτυχίας· ἡ ψυχὴ σου θά μεγαλυθῆ καί ὄλαι αἱ στιγμαὶ τῆς ζωῆς σου θά εἶναι καλῶς χρησιμοποιημένα.

§ στ'. Ὅταν τέλος αἰσθανθῆς τὰ ὅρια τῶν προσωπικῶν σου δυνάμεων ἐγγίζοντα τὸ τέρμα των, ἡ δὲ ψυχὴ σου καταλαμβάνεται ἀπὸ θλίψιν διότι δὲν ἐπαρκεῖς μόνος σου εἰς τὴν ἐνάσκησιν τῆς

αγαθοεργίας, τότε πρόσελθε εις ημάς. Προσβλέψον την ιερην ἀλλοσίαν, ητις μᾶς ἐνώκει και συμπράττων και σὺ ἀναλόγως τῶν δυνάμεων σου εις την ἐκτέλεσιν τῶν υπερώχων σκοπῶν μᾶς, θα γνηθῆς τοὺς γλυκεῖς καρποὺς τῶν συνηνωμένων δυνάμεων μᾶς και τοὺς καρποὺς τῆς ὁμαδικῆς ενεργείας. Τότε θα ἴδῃς τοὺς πόρους σου πολλαπλασιαζομένους, διότι θα διωθῆς νῦ κατιστηθῆς ἀντὶ ἐνός, χιλιῶνς εὐτοχείας και ἡ εὐχαι σου θα ἐκπληρωθῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 34ον

ΚΛΕΘΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΛΗΘΙΟΝ

§ α. **Αγαπα τὸν πλῆθιον σου ὡς σεαυτον, και μη πράττει ὅ,τι δὲν θα ἐπέθῃς νᾶ πράξῃσιν οἱ ἄλλοι κατὰ σου.** Νᾶ χρησιμοποιεῖς τὸ ὑψιστον δῶρον τοῦ Λογού - ἐμβλημα τῆς κυριαρχίας σου ἐπὶ τῆς φύσεως - ἵνα προλαμβάνῃς τὰς ἀνάγκας τῶν ἄλλων και ἵνα ἐμπνεῆς εις ὅλας τὰς καρδίας τὸ κρον πῦρ τῆς ἀρετῆς. Ἦσο εἰ προσήγορος ἀλλὰ και ἀξιοπρεπής. **Νᾶ ὁμιουρήθῃς οἷα τοῦ παραδειγματός σου.** Νᾶ προσβλέπῃς την εὐτυχίαν τοῦ πλῆθιον σου ἀνατὶ ζηλοτυπίας. Ποτε ὁ φθονος νᾶ μη εἰσχωρήσῃ εις την καρδίαν σου, οἷοτι θα διατιριξῇ την διαύγειαν τῆς πηγῆς τῆς εὐτυχίας σου και ἡ ψυχῃ σου θα γινῇ ἡ λειψ τῆς πλέον λατῆρας μᾶνίας.

§ β. Συγχωρησον τοὺς ἐχθρούς σου· μη ἐκδικεῖσαι εἰ μη δὲν αγαθοεργίας. Ἐνθυμοῦ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐγκείται ὁ θριαμβος τοῦ Λογού ἐπὶ τοῦ Ἐνστικτοῦ και ὅτι ὁ Τεκτων τὰς μὲν ἀδικίας ἀλημονεῖ πάντοτε, τὰς εὐεργεσίας ὁμοως ποτε.

Ἐν τῇ ἀφύστωσει σου εις την προς τον πλῆθιον ἀγάπην, μη λησμονεῖ και την ἰδίαν σου τελειοποιήσιν. Νᾶ κυτερηθῇσαι συχνί εις τα βαθῆ τῆς καρδίας σου και νᾶ προβᾶνῃς εις λεπτόμερῆ ἐξετάσιν, ἐκτίλισσων και ἐπισκοπῶν και τὰς μᾶλλον ἀποκρυφῶνς πτυχᾶς αὐτῆς. Τὸ ἀγνώθῃ σιωτῶν εἶναι τὸ κεντρικῶν ὄλων τῶν τεκτονικῶν ἀρετῶν.

§ γ. Τὰ ἀύστηρά και χρηστὰ ἤθη ἔστωσαν οἱ ἀχωριστοὶ σὺντροφῶί σου, ἵνα εἶσαι σεβαστός και εις τα ὄμματα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἐχε καρδίαν καθαρᾶν, φιλαλήθη, δικαίαν και ταπεινήν. Ἡ ἀλαζονεὶα εἶναι ὁ μᾶλλον ἐπικίνδυνος ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου, καθῶσον τοῦ ἐμπνεῖ ἀπατηλήν ἐμπιστοσύνην προς την εἰα τοῦ δυνάμιαν.

Μη ἀσχολεῖσαι εις τὸ νᾶ ἀναμετρήσῃς την ὁδόν ἣν διήνησας, διότι ἐπιβραδύνεις οὕτω την πορείαν σου. Νᾶ ἀπεινῆθῃς μᾶλλον τὸ τέρμα εις τὸ ὁποῖον πρέπει νᾶ φθάσῃς. Ὁ ἐγωῖσμος σου νᾶ μη τροφοδοτεῖται μὲ την ἐπικίνδυνον συγκρίσιν προς ἐκείνους οἷτινες

ἔπονται σοῦ· ἀλλά τούναντιόν νά ἀτενίζη πρός ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἔφθασαν τό τέρμα.

§ δ'. Τό στόμα σου οὐδέποτε νά ἀλλοιώνη τάς μυστικάς σκέψεις τῆς καρδίας σου, ἀλλά νά εἶναι τό ἀληθές καί πιστόν ὄργανον αὐτῆς. Ὁ Τέκτων ὅστις θά ἀπέβαλε τήν ἀγνότητα, ἵνα φορέση τό προσωπεῖον τοῦ ψεύδους καί τῆς ὑποκρισίας, θά ἦτο ἀνάξιος τῆς μεθ' ἡμῶν κοινωνίας.

ΑΡΘΡΟΝ 5ον

ΚΛΗΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ

§ α'. Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀνθρώπων ἐξέλεξας, οἰκεία καί ἐλευθέρα βουλῆσει, τοὺς τέκτονας ὡς ἀδελφοὺς. Μὴ λησμόνει ὅτι κάθε τέκτων, οἰασδῆποτε θρησκείας, ἐθνικότητος ἢ καταστάσεως, ὅταν σοῦ προσφέρῃ τήν δεξιάν χεῖρα – σύμβολον τῆς ἀδελφικῆς εἰλικρινείας – ἔχει ἱερά δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἀρωγῆς καί τῆς φιλίας σου. – Πιστός εἰς τόν νόμον τῆς φύσεως – ὅστις εἶναι ἡ ἰσότης – ἡ ἱερά αὐτῆ ἰσότης ἐξομοιώνει ὅλα τὰ ἔθνη. Ἀπόφευγε νά ἐμφανίσῃς παρ' ἡμῖν ἀπατηλάς διακρίσεις τάς ὁποίας ἀποκρούομεν. Πρὶν εἰσελθῆς εἰς τόν τεκτονισμόν, νά καταθέσῃς ἐκτός τῆς θύρας τὰ ἀξιώματά σου καί τοὺς τίτλους σου καί νά ἐμφανισθῆς μόνον μέ τήν συνοδειάν τῶν ἀρετῶν σου. Οἰαδῆποτε καί ἂν εἶναι ἡ τάξις σου ἐν τῇ βεβήλῳ κοινωνίᾳ, ὀφείλεις ἐν τῇ Στοᾷ νά ἀναγνωρίζῃς τήν ὑπεροχὴν τῶν μᾶλλον ἐναρέτων καί τῶν μᾶλλον πεφωτισμένων.

§ β'. Μὴ ἐρυθριάς ποτέ διὰ τὴν δημοσίαν συνάντησίν σου μετ' ἀνθρώπου ταπεινοῦ μὲν ἀλλά τιμίου, τόν ὅποιον πρό ὀλίγων στιγμῶν ὠνόμαζες ἐνταῦθα ἀδελφόν. Τό τάγμα μας θά ἐρυθρία ἐπίσης διὰ λογαριασμόν σου καί θά σέ παρεκάλει νά μὴ μολύνης κλέον διὰ τῆς παρουσίας σου τόν χώρον του, διότι ἡ θέσις σοῦ θά ἦτο μᾶλλον εἰς τό θέατρον τῆς βεβήλου κοινωνίας, ὅπου δύνασαι ἀνέτως νά ἐπιδεικνύῃς τήν ἀλαζονείαν σου.

Ἐάν ἀδελφός σου εὐρίσκεται ἐν κινδύνῳ σπεύσον εἰς βοήθειάν του καί μὴ διστάσῃς νά ἐκθέσῃς ἀκόμη καί τήν ζωὴν σου πρός σωτηρίαν του. Ἐάν εὐρίσκεται ἐν τῇ ἀνάγκῃ βοηθήσέ τον καί ἔσο εὐτυχῆς διότι σοῦ ἐδόθη ἡ περιστάσις τόσον καλῆς χρησιμοποίησεως τῶν ἀγαθῶν σου. Ὡρκίσθης νά ἐνασκῆς τήν ἀγαθοεργίαν ἐναντι τῶν ἀνθρώπων γενικῶς, ἀλλά διὰ μεγαλύτερον λόγον ὀφείλεις νά εὐεργετῆς τόν ἀδελφόν σου ὅστις πάσχει.

Ἐάν εὐρίσκεται ἐν τῇ πλάνῃ σπεύσον εἰς βοήθειάν του μέ τὰ φῶτα τῆς Ἀγάπης, τῆς Λογικῆς καί τῆς Πειθοῦς. Ἐπανάγαγε εἰς

τήν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς ἐκάνουζ· ὄν τα βήματα κλονίζονται καὶ ἀνε-
 ρημον ἐκάνουζ ὅτινιζ ἐχούσι καταβολή.

§ 7. Ἐάν ἡ καρδία σου ἐπιθεῖται ἀπο ἀληθείζ ἢ φανταστικιά
 ἀδικιάζ, ἀισθάνεται μυστικὴν τινα ἐχθροτήτα ἐναντι ἀδελφού· φρο-
 ντισού νῦ διαλύσῃζ τὸ ἀπειρητικόν νεφούζ· καζών ὡζ διατήρηζ ἐτε-
 ρόν ἀδελφόν ἵνα μεσοζαβῆσῃ ἀδελφικιάζ.

Ἔναι προτιμότερο νῦ ζητήζ εὐ αποκτήσῃζ θῆται φούζ σοφιάζ παρὰ
 θῆται φούζ ἀπο χρυσού καὶ ἀργύρου.

ἘΙΣΤΗΘΕΝΤΙΝΙ ἌΝΘΡΩΠΟ· ἌΠΟ
 Αἰθέριου καὶ ἁγίου πνεύμαθ θῆται φούζ, κοκκισθῆται φούζ ἡ καρδία.

Η Θεοσοφική Έταιρία εν Ελλάδι
Βουκουρεστίου 25, 106 71 Αθήνα
Τηλ. 3620.702

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΗΛΙΩΝ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ – ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ – ΜΑΡΤΙΟΥ 1994
Είσοδος Έλευθερά – Βουκουρεστίου 25, ώρα 8 μ.μ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1993

11	Τρίτη	ΗΛΙΟΣ	Π. Παπισλιώτης – Μυστική διδασκαλία της Μπλαβάτσκι
13	Πέμπτη	ΑΡΤΕΜΙΣ	Α. Τριανταφυλλόπουλος – Από τις διδασκαλίες της Εσωτερικής Επιστήμης – Γ'
14	Παρασκευή	ΛΑΚΥΩΝ	Π. Αντζικας – Κρισναμούρτι
18	Τρίτη	ΗΛΙΟΣ	Π. Παπισλιώτης – Μυστική διδασκαλία της Μπλαβάτσκι
20	Πέμπτη	ΑΠΟΛΛΩΝ	Γ. Σιβρής – Η πορεία της ψυχής προς τη Θεώση – Δ'
21	Παρασκευή	Κ. ΜΕΛ. ΟΣ	Π. Αναγνωστός – Περί φαντασίας και γνώσεων
25	Τρίτη	ΗΛΙΟΣ	Π. Παπισλιώτης – Μυστική διδασκαλία της Μπλαβάτσκι
27	Πέμπτη	ΑΡΤΕΜΙΣ	Χ. Καμρωτάκης – Φύση και προέλευση τών ονομάτων
28	Παρασκευή	ΛΑΚΥΩΝ	Π. Αντζικας – Κρισναμούρτι

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

1	Τρίτη	ΗΛΙΟΣ	Π. Παπισλιώτης – Μυστική διδασκαλία της Μπλαβάτσκι
3	Πέμπτη	ΑΠΟΛΛΩΝ	Ηλ. Κίμος – Η σχέση της ανθρώπινης ψυχής με το Θεό
4	Παρασκευή	Κ. ΜΕΛ. ΑΟΣ	Π. Αναγνωστός – Η κοινωνική ηθική
8	Τρίτη	ΗΛΙΟΣ	Π. Παπισλιώτης – Μυστική διδασκαλία της Μπλαβάτσκι
10	Πέμπτη	ΑΡΤΕΜΙΣ	Α. Τριανταφυλλόπουλος – Από τις διδασκαλίες της Εσωτερικής Επιστήμης – Δ'
11	Παρασκευή	ΛΑΚΥΩΝ	Π. Αντζικας – Κρισναμούρτι
15	Τρίτη	ΗΛΙΟΣ	Π. Παπισλιώτης – Μυστική διδασκαλία της Μπλαβάτσκι
17	Πέμπτη	ΑΠΟΛΛΩΝ	Γ. Σιβρής – Η πορεία της ψυχής προς τη Θεώση – Ε'
18	Παρασκευή	Κ. ΜΕΛ. ΑΟΣ	Π. Αναγνωστός – Περί συμβολών και αποκαλύψεων

22	Τρίτη	ΕΛΙΟΣ	Η Ηλιοστάσιος - Μυστική Διδασκαλία της Μεσαίτης
24	Πέμπτη	ΑΡΤΕΜΙΣ	Χ Κρημνοσύνεσι - Σύνθεσι της Χριστιανικής Παράδοσι - Α
25	Παρασκευή	ΑΣΚΥΩΝ	Η Ασκήσι - Κρημνοσύνεσι

ΜΑΡΤΙΟΣ

1	Τρίτη	ΕΛΙΟΣ	Η Ηλιοστάσιος - Μυστική Διδασκαλία της Μεσαίτης
3	Πέμπτη	ΑΙΘΥΑΛΙΣ	Γ Γρηγοριανός - Εγκρημνοσύνεσι
4	Παρασκευή	Κ ΜΕΛΑ ΝΟΣ	Η Ασκήσι - Ημεσι της ελπίσι της παιδοσύνεσι Κρημνοσύνεσι Παράδοσι - Β
8	Τρίτη	ΕΛΙΟΣ	Η Ηλιοστάσιος - Μυστική Διδασκαλία της Μεσαίτης
10	Πέμπτη	ΑΡΤΕΜΙΣ	Α - Κρημνοσύνεσι - Το σιναιτικόν σιναισι της σιναισι
11	Παρασκευή	ΑΣΚΥΩΝ	Η Ασκήσι - Κρημνοσύνεσι
15	Τρίτη	ΕΛΙΟΣ	Η Ηλιοστάσιος - Μυστική Διδασκαλία της Μεσαίτης
17	Πέμπτη	ΑΙΘΥΑΛΙΣ	Γ Σόλων - Η σιναισι της σιναισι σιναισι της σιναισι - ΣΤ
18	Παρασκευή	Κ ΜΕΛΑ ΝΟΣ	Η Ασκήσι - Φως των σιναισι - Εγκρημνοσύνεσι
22	Τρίτη	ΕΛΙΟΣ	Η Ηλιοστάσιος - Μυστική Διδασκαλία της Μεσαίτης
24	Πέμπτη	ΑΡΤΕΜΙΣ	Χ Κρημνοσύνεσι - Σύνθεσι της Χριστιανικής Παράδοσι - Β
29	Τρίτη	ΕΛΙΟΣ	Η Ηλιοστάσιος - Μυστική Διδασκαλία της Μεσαίτης
31	Πέμπτη	ΑΙΘΥΑΛΙΣ	Α Γρηγοριανός - Άποσι των σιναισι της σιναισι σιναισι - Γ

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΙΔΙΣΟΥ 1993

	σελ.
Ἀδριανοπούλου Α.: Ἡ ζωὴ εἶναι ὥραια.	364
Ἀναγνώστου Παναγ.: Διδασκαλίαι Δ. Ἰωαννίδη.	6(416)
» » : Πῶς ἀποκτάται ἡ συνείδησις τῶν ἀν. κόσμων.	44(454), 81
» » : Ὑποθήκαι ΣΠ. ΝΑΓΟΥ.	273
» » : Ἡ Ἀρχαία λατρεία – 12 ΘΕΟΙ.	297
» » : Ὁ ὕπατος τῶ θεῶν ΖΕΥΣ στά ἀρχαία Μυστήρια.	317
» » : Μυστηριακές Παραδόσεις.	340
ANDERSON MERY: Ὁ συμβολισμὸς τοῦ καθρέφτη.	353
Ἄντζακα Πολυδ.: Περὶ παιδείας.	210
Βραχοπούλου Π.: Ἀρμονία Κύκλου.	93
» » : Ἡ διαδικασίαι τῆς Ἀγάπης.	337
Βασιλῆ Ἰωαν.: Ἡ Τριλογία τοῦ Ἀρχ. Ομίλου Ἐκόρομων.	258
» » : Ἐλευθερία καὶ δικαιοσύνη.	287
WIRTH OSW.: Ἐρμητισμὸς καὶ Ἐλευθεροτεκτονισμὸς.	157
Γρηγοριάδη Κ.: Ὁ ἀδελφός – Ἰππὸδαμος ἐκ Θουρίου.	33(443)
Γουγουτά Ζ. Αἰδέσιμ.: Δια τὴν ἀλώση τῆς Πόλης.	95
» » » : Οἱ Θεοὶ πεθαίνουν.	339
» » » : Ἐπιστ. Οἴκου. Πατριαρχείου Κων/λεως.	338
Γκαίτε: Ὀκτὼ χρόνια στὴ ζωὴ.	306
Γούσιου Β.-Πελασγού: Δύο Αἶνοι.	96
» » » : Περὶ τῶν ἐορτῶν τῶν Παναθηναίων.	264
Διάφορα: Μαγνητοθεραπεία καὶ Ἱατρικὴ.	1(411)
» : Ἀπόψεις Ἀρχ. Ἑλλήνων γιὰ τὴ θεία δικαιοσύνη.	92
» : Ἀπὸ τὸν Ἐπίκτητο.	127
» : Ὁ ὄρκος τοῦ ΜΕΓ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.	130
» : Ἐπιστολὴ Π. Λεντούλου περὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ.	155
» : Μεγάλαις μορφῆς τῆς Ἱστορίας, ΒΟΥΔΑΣ, ΚΟΜΦΟΥ- ΚΙΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.	176
» : Ἡ Σοφία τῆς Ἀνατολῆς.	205
» : Ἀπόψεις γιὰ τὴν πατρίδα.	209
» : Ἐορτὴ Λευκοῦ Λωτοῦ 1993.	210
» : Ἡ φωτεινὴ ψυχὴ τοῦ Β. Οὐγκά.	260
» : Πνευματικὴ ἸΝΔΙΑ.	292
Ἐγκόλπιον τοῦ τέκτονος.	372
Οἱ ἀντιλήψεις γιὰ τὸν θάνατο.	359
Ἐλευθερία τῆς σκέψεως.	362
EMMANUEL R.: Ἡ Φύσις περὶ θαμάτων.	172
Θεοχάρη Μ.: Ἐνας βυζαντινὸς βίος τοῦ Βούδα.	11(421)
Ἰβου Αἴμ.: Ἡ Θεοσοφία.	98

Ιωαννίδη Α. Το αίτιο της Δημιουργίας	122
" Μισοικα	169
" Η πνευματοδοξία	241
Κίμων Ηλ. Εορτή Λευκού Λωτού	210
Κοινομένη Αντ. Οι Ροδόσιαι του Westcott	344
Κωτσυρή Μ. Η Θεοσ. Έστια	65(475)
" Η ΘΕΟΣΟΦΙΑ	96
ΚΡΙΣΝΑΜΟΥΡΤΙ. Η ερ. Θανάτου	185
" Φθόνος και μοναξιά	188
Καζαντζάκη Ν. Όλοι κίματι υποκρίτες	207
" Σκέψεις	328
Καμφορίτση Χ. Οι διδασκαλίες της Σοφίας	322
" Άς αναζητήσουμε το Χριστό	352
Κοικοβίνου Γ. Δίκαιο-Αδικία στην Δικαιοσύνη	299
KUNZ F.L. Η αρχή της συμμετρίας στο σύμπαν	117
LAYTON F. Οι Κύριοι του Κόσμου	131
Μπαλαβαντακί Ε.Π. Ο Νόμος του Κόσμου	00
Μπαράκζη Χ. Η ανατομία του κοινού	37(447)
" Υγιεινή και Ηθική Ακρωστική Δραστηριότητα	73
" Εκληροδοσία του Έθνους	305
" Επιδημιολογία και ψυχολογία	307
" Σοσιαλισμός FKKERMAN I KATTE	323
Μιτσούκη Ν. Ζωή και Θάνατος	194
Μελισσοπούλου Κ. Δέσμοι και Αφαικτισμοί	141
" Ημερομηνία του Αρχαίου-Ακρωστικού	245
Ναγιού Σπ. Το πνεύμα που πηγαίνει της ζωής	202
" Υποθήκη	273
Οιχαλιώτης Αριστ. Όχι πολλά αλλά καλά και σοφία	342
" Πνεύμα Κοινοβιακής Ασκήσεως	335
Παρκάδα Αίλη Φώς	95
Παύλου Ρ. Χλόμη Ομίχλη	134
" : Ένορμηξες ένδοσκησις	334
Παρασχη Ν. Η Ζωή	40(14)
" : Η ανθρώπινη οντότητα και θανάτου	248
Παλαμά Κ. Από τα δεκατετραστιζα	154
Παπαγιωτή Γ. Παύλος- Αμαδέος Ντιωξ	275
Παππά Ε. Η ονομασία των Έλληνων	261
Σβίτσιερ. Ο Μέγας ανθρωπιστής	330
Σολωμονίδη Χρ. Στην Ήερη Γη του Ήκολωνος	51(461)
ΣΡΙ-Ρ. AM Γνωθί δι' εαυτόν	32(442)
" : Καρδία και Νοός αλληλεξένετα	294
SCHLOSSER EDITH. Αυσάτε τον Γρομηθέα σας	112
Σικελιανού -Α. Η μετάληψη του Έλνισ. Κυκλάων	153
Σιβρή Γ. Εορτή Λευκού Λωτού	218
Σιέττου Γ. Μυστηριακές παραδόσεις (Π. Α)	340

ΤΕΛΕΣΙΑΑ: Μητέρα.	130
Theosophy N. Zealand: Ο πνευματισμός.	8(418)
Ν΄ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΙΦΙΑΝ: ΜΑΗΑΤΜΑ ΓΑΔΗΙ.	228
Χόδσον Τζοφ.: Τί κινόνουζ σινελεγεταί ο Πνευματισμός.	232
HARTMANN ER.: Τα μυστικά γνώρισματα τών Ρ+.	267

Μεταξύ μας

ΓΥΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Το Γράμμα του «ΙΔΙΟΣ» Βουκουρεστίου 25, η έκδοση Κωδ. 106 71 είναι ανοικτή καθ' ημερήσιον από 10.30 π.μ. εκτός Σαββάτου και Κυριακής.

ΕΜΦΑΣΜΑΤΑ

Παρακαλούμε προστελάτε με τη χορηγική ή εμπειρική επιστημονική την διαθήσειν «Πολιτεία Αντίστασις Βουκουρεστίου 25, η έκδοση Κωδ. 106 71, Αθήναι». Η υποστήριξη με Γραμμική εντολή μας διασφαλίζει ποιοτική.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΤΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

- ΝΕΑ ΑΚΡΟΠΟΛΗ Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου 1993

ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

- ΠΑΝ ΒΑΛΧΟΠΟΥΛΟΥ Ανάστασις της Ύψιστης
- ΠΑΝ ΒΑΛΧΟΠΟΥΛΟΥ Αριθμομολογία
- Γ. ΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΥ Ανθή Πικρή η Βιβλίο Πιστημάτων

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Ζωσιμὸς Παν Βλάχουπουλος
Βόλος: Γ. Κουκουβίνος
Λαμία: Γ. Μουτσηρή
Λαρίσα: Ισ. Φελλῶνας

Μαρίνη Γ. Χορηγική
Ξάνθη: Μίρως Κουκουβίνος
Πάτρα: Αθ. Κουκουβίνος
Ρόδο: Αντ. Βασιλική
Ρόδος: Αντ. Βασιλική
Σέρβια: Ανοστής Σαββίτης
Σέρβια: Η. Ζαχαροπούλου
Κακκίδα: Δημ. Δημαράκης
Καπός: Θωμά Παναγιώτου
Γ.Κ. 1720, ΔΕΥΚΛΙΣΙΑ, Τηλ. 474.815

«ΙΔΙΟΣ» ΙΔΙΟΣ

Εκδοτική Εταιρεία,
έν Έλλάδι

Βουκουρεστίου 25, Αθήναι 106 71
Ιδρυτής

• ΚΩΣΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Εκδοτική Διεύθυνση:

Πολιτεία Αντίστασις

Τμήμα Τύπου: Δργ. 500

ΟΚΤ.-ΝΟΕΜ.-ΔΕΚ. 1993

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

	σελ.
Παν. Ἀναγνώστου: Ὁ ὕπατος τῶν θεῶν Ζεὺς στὰ ἀρχαῖα μυστήρια	317
Χ. Μπάρρακλη: Συνομιλία Ἐκκερμαν μέ τόν Γκαίτε – Οἱ φιλοσοφικοὶ στοχασμοὶ τοῦ μεγάλου ποιητῆ	323
Οἱ σκέψεις τοῦ Νίκου Καζαντζάκη ἀπὸ ἀνέκδοτα γράμματα καὶ κείμενά του	328
Ἄλβερτος Σβάιτσερ: Ὁ μέγας ἀνθρωπιστής	330
Ἐνορατικές ἐνδοσκοπήσεις τῆς Ρωζάνης Παυλέα	334
Ἄριστ. Οἰχαλιώτη: Πνευματικές Κοινοβιακές Ἀδελφότητες	335
Παν. Βλαχοπούλου: Ἡ δυαδικότητα τῆς ἀγάπης	337
Παν. Ἀναγνώστου: Μυστηριακές παραδόσεις	340
Ὅχι πολλά ἀλλὰ λίγα καὶ σοφά	342
Ἄ. Κουνάνης: Οἱ Ροδόσταυροι	344
Χριστ. Καμαρωτάκη: Ἄς ἀναζητήσουμε τὸ Χριστὸ	352
Ὅμιλία τῆς Μαίρης Ἀντερσον	353
Οἱ ἀντιλήψεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων γιὰ τὰ θάνατο	359
Ἐλευθερία τῆς σκέψεως	362
Ἄ. Ἀδριανοπούλου: Ἡ ζωὴ εἶναι ωραία	364
Ἐγκόλπιον τοῦ τέκτονος	372
Πρόγραμμα Ὅμιλιῶν	380
Εὔρετήριο «ΙΛΙΣΟΥ» 1993	382
Μεταξὺ μας	385

ΠΙΣΤΕΥΣΑΤΕ...

ΠΙΣΤΕΥΣΑΤΕ ΜΕ ΟΜΗΝ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΙΑΜΒΡΟΝ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ, ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΜΟΙΒΝΟΥ ΚΑΙ ΟΥ ΥΠΕΡΒΑΣΤΟΥΣ ΗΡΑΙΜΑΤΙ.

ΕΠΗΜΕΙΝΑΤΕ ΣΟΙ ΝΑΡΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΡΑΙΜΑΤΟΠΟΙΗΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΩΓΩΝ ΣΑΣ ΚΑΙ ΟΥ ΗΡΑΙΜΑΤΟΠΟΙΗΣΘΟΥΣ.

ΑΠΟΒΑΜΕΤΕ ΑΠΟ ΥΜΑΣ ΚΑΘΕ ΤΙ ΤΟΥ ΟΜΗΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΟΡΕΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΘΕ ΑΥΣΤΗΡΑΝ ΚΡΙΤΙΚΗΝ, ΚΑΘΕ ΑΙΣΘΗΜΑ ΥΠΕΡΦΑΝΟΥ ΥΠΕΡΟΧΗΣ, ΚΑΘΕ ΑΥΣΤΡΕΣΤΟΝ ΚΡΙΣΙΝ ΑΓΑ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ, ΚΑΘΕ ΖΗΛΟΥΘΕΙΑΣ ΚΑΘΕ ΙΔΙΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ, ΚΑΘΕ ΚΑΚΗΣ ΠΡΟΟΪΣ ΚΑΙ ΟΥ ΑΝΩΡΙΣΙΤΕ ΤΟΤΕ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΘ ΟΥ ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΤΕ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗΝ, Η ΟΠΟΙΑ ΟΜΗΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ, ΤΟΙ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ ΑΓΑΓΕΤΑΙ ΤΩΝ ΜΕΜΥΗΜΕΝΩΝ ΚΑΙ Ο ΕΣΩΤΕΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟΝ ΕΛΛΑΘΕΡΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΕΩΣ ΤΟΥ, ΟΥ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΑΡΗΣΙΣΤΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΚΗΜΕΡΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΚΟΠΙΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΤΗΣ ΑΜΕΦΟΘΗΤΟΣ, ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΤΟΝ ΑΦΙΕΡΩΣΑΝ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ.

Π. Α. ΑΝΑΓΩΣΤΟΥ

PAPUS

ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ

Η ΦΥΣΙΚΗ, ΨΥΧΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ
ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ο μεγάλος Γάλλος αποκρυφιστής κάνει
μία εντυπωσιακή προσεγγίση στη δοξασία
της Μετενσαρκώσεως, βασισμένος στη Δυτική
Εσωτερική Παράδοση, που έχει τις ρίζες της
στην Αρχαία Αιγύπτω.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Θεμιστοκλέους 38, Τηλ. 36.30.824

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ «ΑΙΣΟΥ» - Βουκουρεστίου 25
α. όροφος, Κωδ. Τηλ. 106 71 Τηλ. 3620.702

Il'P. Blavatsky	Ο όλομνός, ζήνός τής τής Έσπέρτοιας	900
Il'P. Blavatsky	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	2.500
Il'P. Blavatsky	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	1.000
An. Besant	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	1.000
An. Besant	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	1.300
C.W. Leadbeater	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	2.200
N. Sri Ram	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	1.200
N. Sri Ram	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	1.200
Irving S. Cooper	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	1.200
Vivekananda	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	1.000
Elphias Levi	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	1.000
" "	" " " "	1.500
" "	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	1.200
Luis Claude de Saint Martin	Ε.Ο.Ι. ΙΟΝΙΟ	900
Papus	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	1.500
"	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	1.000
ΥΒ Μπράντ	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	1.000
Φραντς Χαϊντνέ	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	2.300
I. Krishnamurti	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	800
Αντ. Ανδρυσόπουλος	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	2.500
Αντ. Ανδρυσόπουλος	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	2.500
Αντ. Ανδρυσόπουλος	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	1.200
Ιω. Βασιλείη	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	2.500
Ιω. Βασιλείη	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	800
Περσιόδοκω «ΑΙΣΟΥ»	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	2.500
«ΑΙΣΟΥ»	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	1.000
«ΑΙΣΟΥ»	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	2.500
«ΑΙΣΟΥ»	Έσπέρτοια τής Έσπέρτοιας	3.000

Τα βιβλία επιμεταφρασμένα και μεταφρασμένα από τον εκδότη
ΕΜΜΗ ΓΕΥΧΟΥΣ «ΑΙΣΟΥ» Αρχ. 500
ΣΥΝΑΡΜΟΜΗ «ΑΙΣΟΥ» Αρχ. 2.500 Έξωτ. Αρχ. 3.500
Όλα τα βιβλία 1993

J. KRISHNAMURTI

ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Έπανεκδόθηκε το περίφημο βιβλίο
του Κρισμαμούρτι, πολύτιμο βοήθημα
για όσους θέλουν να βαδίσουν
την Ατραπό του Φωτός.

Θεοσοφικές Εκδόσεις
Βουκουρεστίου 25 - Τηλ.: 3620.702